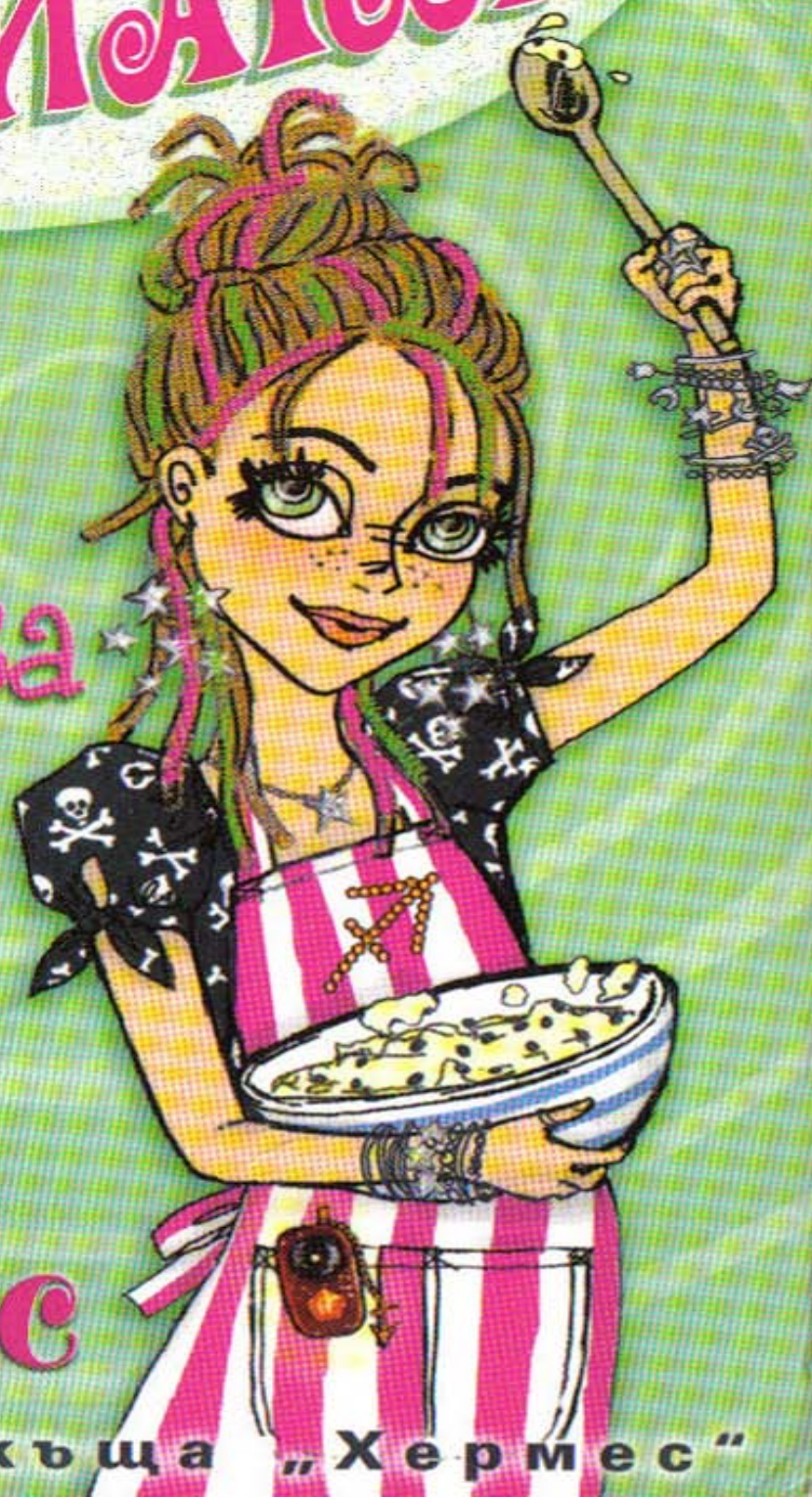

☾ ☿ ♁ ♃ ♄ ♅ ♆ ♇ ♈ ♉ ♊ ♋ ♌ ♍ ♎ ♏ ♐ ♑ ♒ ♓ ♈

МОМИЧЕ НА ЗОДИАКА

Рецепта
за
Съпротива

Кати
Хопкинс

Издателска къща „Хермес“

КАТИ ХОПКИНС

РЕЦЕПТА ЗА СЪПРОТИВА

Превод: Светла Ганева-Морисън

chitanka.info

Обръщали ли сте се в трудни моменти за съвет към вашия хороскоп? Не? Сега е моментът да го направите. Чрез героините на Кати Хопкинс, всяка от които е представителка на различна зодия, ще откриете как с помощта на звездите и... с повече смелост и упоритост може да решите проблемите си.

Бащата на Дану Джоунс заминава на археологически разкопки в Южна Америка и я завежда да живее при леля й, която се интересува единствено от работата си. Като истински Стрелец, без приятелките си, контакта с природата и домашните си любимци Дану се чувства нещастна в големия град и в новото си училище. Тя решава да направи всичко възможно да я изключат, за да се върне у дома, и скоро се превръща в кошмар за учителите. Всичко това се променя, когато от интернет страница разбира, че е избрана за Момиче на зодиака...

ПЪРВА ГЛАВА

ДА МУ СЕ НЕ ВИДИ!

— Дану Харби Джоунс. Ще ни прочетеш ли стихотворението си, посветено на твоето семейство? — попита господин Бийчъм, надничайки към класа иззад очилата си. — И стой изправена на стола си, момиче.

— Името ми е Дий, не Дану — казах аз.

— Не мисля така, госпожице Харви Джоунс. В това училище се обръщаме един към друг с кръщелните си имена, не по прякор. А твоето кръщелно име е Дану, така че стани и ни прочети стихотворението!

Изправих се и поех дълбоко дъх:

*„Лея ми не става за нищо.
Зубрач си имам за брат.
Родителите ми ме зарязаха.
Къде ли да ида на този свят?“*

Няколко момичета от последните чинове се изкискаха на присвитите устни на господин Бийчъм, които в този момент много наподобяваха кокоше дупе.

— Стига толкова, Дану, седни — каза той. — Чухме достатъчно. Искам да говоря с теб в края на часа.

Седнах си на мястото. Пак щяха да ме задържат след часовете. Не ми пукаше. Поне нямаше да съм сама. Сто пъти по-добре, отколкото отново да се върна в празния апартамент.

Беше ред на Джоел Морисън да прочете стихотворението си. Каква досада! Ставаше въпрос за някакво симпатично коте, което си играе на тревата, и неговото мъничко братче, което се търкулва в една цветна леха. Отврат. Чак да ти се доповръща. Моето стихотворение

поне представяше нещата такива, каквито са. Че за какво друго бих могла да пиша? За някакви си котенца ли? Да бе! Там, където живеех в момента, едно коте би умряло от недохранване, а що се отнася до малкото му братче, то въобще нямаше място за такова. Всъщност там едва се намираше място за самата мен.

Останалото време от часа, докато моите скъпи съученици се изреждаха да рецитират съзливите си стихотворения, прекарах, вирайки се през прозореца, потънала в мисли за живота, който водех, преди да дойда тук. Какво ли правеха приятелките ми сега, докато аз стоически изтърпявах четенето на тази псевдопоезия? Мразех живота си. Мразех новото си училище и всички в него. Целият ми свят бе с главата надолу. Нищо не беше както преди. А някога животът ми беше съвсем друг. И бях много щастлива. Живеех в селце на южното крайбрежие заедно с баща си, който е археолог и е доста известен в определени кръгове. Майка ми почина, когато бях на три години, така че татко намери жена от селото — госпожа Уилкинс — която да се грижи за домакинството. Тя беше невероятна, страшно мила и постоянно усмихната, но преди всичко — истински майстор в кухнята. Когато се приберях у дома, там винаги ухаеше на нещо вкусно, което се печеше във фурната. Посещавах местното училище, до което ходех пеша. Десет минути през задния двор, пет минути по крайбрежния път и бях там. Имах много приятелки: Бърни, Фран, Ани и Джейн. Освен това си имах куче, което се казваше Снежко, въпреки че беше абсолютно черно, и котка — Чернушка, макар да беше изцяло бяла. Яздех и коня на съседите. Те дори ми позволиха аз да му измисля име. Реших да го нарека Спот^[1], нищо че беше чисто кафяв. В градината ни беше пълно с птички и катерички. Стаята ми беше огромна и имаше еркерен прозорец, който гледаше към полюшващите се нивя и гората. Бях много щастлива там.

Един ден, когато се прибрах от училище, татко ме чакаше у дома. В момента, в който го погледнах, разбрах, че нещо не е наред. Първо си помислих, че някой е умрял или че се е случило нещо със Снежко и Чернушка. Нищо подобно. Бяха предложили на баща ми едногодишен договор за работа в някакъв пуцинак в Южна Америка, където щеше да се рови за стари кости и тям подобни. Шанс, който идвал веднъж в живота. Шанс, който той бил чакал години наред. И така нататък, и

така нататък. Дрън-дрън. И това беше краят на живота, който водех дотогава.

Попитах го не може ли да ме остави на госпожа Уилкинс, както правеше обикновено, когато имаше разкопки, но той не искаше и да чуе за такъв вариант. Онези разкопки били само за през уикенда или най-много за две седмици. А това било нещо друго и щял да отсъства цяла година. Как ли не го молих да остана в къщата, но той вече се беше погрижил да обяви, че я дава под наем за тази година. Нищо, казано или направено от мен, не беше в състояние да промени решението му. Хрумна ми, че бих могла да остана у някоя от приятелките си, но се оказа, че никъде нямаше достатъчно място. „Всичко ще е наред“ — каза баща ми. Бил ми намерил училище с пансион в близост до дома на сестра му. Щял да се връща да ме вижда през ваканциите, а леля ми щяла да наминава през останалото време. Нали вече съм била голямо момиче. Скоро съм щяла да свикна. Тогава именно осъзнах, че баща ми е загрижен повече за някаква си купчина стари кокали, отколкото за мен, собствената му дъщеря.

— Дану, Дану! — нечий суров глас прозвуча до ухото ми. Беше пак старият Бийчъм. Какво пък искаше сега?

— Да, господине?

— Чу ли изобщо нещо от казаното в часа?

— Разбира се, господине. Ставаше дума за малки котета и техните братчета.

Господин Бийчъм се отправи с въздишка към дъската.

— Свободни сте — каза той на класа.

Станах и се приготвих да изляза с останалите.

— Не и ти, Харви Джоунс. Искам да говоря с теб.

Тръшнах се обратно на стола си. Бях много популярна сред учителите в това училище. Все ме задържаха за нещо след часовете.

Господин Бийчъм изчака всички ученици да излязат. Няколко момичета се извърнаха и ме изгледаха, после започнаха да си шушукат. Аз им се изплезих.

Когато всички си тръгнаха, учителят дойде и седна на отсрещния чин, като ме погледна загрижено.

— Е, Дану, свикваш ли?

— Свиквам — отвърнах нехайно.

Той отново въздъхна.

— Как вървят нещата у дома?

— Това не е моят дом.

— Да де, имах предвид там, където си сега. Живееш с леля си, нали?

— Аха — измърморих.

— Всичко наред ли е там?

— Ммм... да.

Нямах намерение да му казвам истината. Какъв беше смисълът? Така или иначе, никой не можеше да направи нищо, за да ме измъкне от там. Господин Бийчъм се покашля.

— Такааа... Опасявам се, че трябва да измислим нещо във връзка с поведението ти, Дану.

Аз кръстосах крак върху крак и се загледах през прозореца.

— Някакви предложения? — настоя господин Бийчъм. — И ако обичаш, гледай към мен, когато ти говоря.

— Както кажете — отвърнах и извърнах глава към него.

— Това не е отговор. Разполагам с информация от предишното ти училище, така че не ме заблуждавай. Там си била отличничка, а тук едва връзваш тройката. Какво смяташ да направиш по въпроса?

— Да залегна по-сериозно над учебниците — измънках аз.

Не че имах каквото и да е намерение да го направя. Планът ми всъщност целеше точно обратното — да бъде изключена и с малко повече късмет, да успее да се върна в старото си училище. Та дори и ако трябваше да живея в кучешката колибка на Снежко.

Господин Бийчъм се изправи.

— Надявам се да е така, Дану, искрено се надявам. Защото ние сме тук, за да ви помагаме, а не да ви пречим, така че очаквам и ти да положиш малко усилия. А, да! Искам да поговорим и за... косата ти.

— Какво за косата ми? — попитах.

Бяха ми нужни месеци, докато постигна сносна раста^[2]. Рижавата ми коса бе гъста, но с фин косъм, така че изгубих седмици за усукването ѝ, докато кичурите най-после придобиха желания вид. Дори вплетох в някои от тях зелена и розова вълнена прежда. Растата беше част от плана ми. Налагаше се не само да се държа като бунтарка, но и да изглеждам като такава.

— Никога ли не я решиш?

— Няма начин.

— Но това не е хигиенично.

— Да не би да има правило, което да ми забранява да нося косата си по този начин? — възнегодувах аз.

— Не точно.

— Тогава какъв е проблемът?

— Ами, с тази коса изглеждаш доста... как да се изразя... мърлява.

— И на другите момичета ли казвате какво да правят с косите си?

— Не, нямам такава практика.

— Добре тогава. Мога ли да си ходя вече?

Господин Бийчъм въздъхна.

— Мисля, че да.

Излязох от училище и се запътих към спирката, минавайки през задния двор. Наоколо все още бе пълно с момичета, които се шляеха на групи след часовете, смееха се и обсъждаха различни неща. Прекосих с наведена глава. Искаше ми се и аз да имам свои приятелки тук. Такива, с които да си ходим на гости и да клюкарстваме за съучениците си и случилото се през деня. Но нямах този късмет. Единственото място, където можех да отида, беше онзи затвор — апартаментът на леля ми.

Тя живееше в малък апартамент на петнайсетия етаж във висок блок в новостроящ се район, където нямаше нито трева, нито дървета, още по-малко пък животни. Жилището разполагаше само с една тераска, където имаше някакво изсъхнало в саксията си цвете. Леля Есме изкарваше добри пари, но предпочиташе да живее на това забравено от бога място, защото се намираще близо до работата ѝ. Е, на нея ѝ бе все едно, защото я нямаше по цял ден. Докато аз направо се задушавах там. Нямаше нито какво да се прави, нито къде да се отиде, защото не беше безопасно да се шляеш навън по тъмно. Затворена там сама, щях да свърша като онова мушкато на терасата.

Качих се в автобуса, седнах до прозореца и се загледах в навъсената зимна вечер. Миналата седмица върнаха времето с един час назад, така че сега се стъмваше по-рано. Хората на улицата се гушеха в палтата си и бързаха да се приберат на топло в домовете си. Слязох на спирката си и зашляпах към блока на леля Есме. Качих се по стълбите, минах през входната врата, влязох в асансьора, който вонеше на мухъл

и готвено зеле, и слязох на петнайсетия етаж. Имах чувството, че участвам в някакъв фантастичен филм на бъдещето, в който природата е напълно унищожена и единственото, което е останало, са тонове бетон.

Влязох в апартамента, светнах лампите и се запътих към всекидневната, за да пусна телевизора. Винаги правех това, щом се приберях, защото звукът от телевизора ме караше да не се чувствам напълно самотна.

Проснах се на дивана и се втрених в екрана. Нямах смисъл да ходя до хладилника. Леля Есме не купуваше нормална храна, а само някакви измислени зелени салати, опаковани в найлонови торбички. Е, понякога се намираше и лимон, който тя ползваше за джина си с тоник. Никога не готвеше вкъщи, тъй като повечето вечери се хранеше навън с колегите си или хапваше нещо в офиса си, където обикновено работеше до късно.

Точно в шест часа на вратата се позвъни. Беше Роза, която ми носеше вечерята. Тя чисти апартамента на леля Есме, но откакто аз дойдох, бе наета да се грижи и за вечерята ми. Роза е около двайсетгодишна полякиня и знае съвсем малко английски.

Тя влезе в коридора, посочи към кухнята и попита:

— Да сложи в микровълнова?

— Не, не, ще го хапна така — отвърнах ѝ. — Благодаря ти!

Роза ми подаде храната и си тръгна.

Не че готвенето ѝ беше лошо — не — само дето липсваше разнообразие. Каквото и да стотвеше, все наподобяваше на гулаш с моркови и боб. Е, при всички положения е по-добре от някаква си повехнала салата — помислих си аз, докато притоплях яденето, за да го изям пред телевизора.

Обаче явно бях прекалила с притоплянето, защото при първата хапка си изгорих езика. Очите ми се напълниха със сълзи.

— Да му се не види! — казах на празната стая.

Никога през живота си не се бях чувствала толкова самотна.

[1] Spot на английски означава „петно“. — Б.пр. ↑

[2] Дълга коса, сплетена на множество плитчици или направена на сплъстени кичури. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

ЛЕЛЯ ЕСМЕ

— Дану, забавно ела и подреди тази бъркотия! — извика леля от всекидневната на следващата сутрин.

Бях в стаята си и тъкмо пращах имейли на приятелките си. Изключих компютъра и се приготвих за екзекуция. Сега пък какво?

Когато отидох във всекидневната, заварих леля Есме, облечена както обикновено с черен костюм, бяла блуза и педантично пригладена в стегнат кок коса, да бърше праха по рафтовете. Нещо ѝ имаше на тази жена — чистеше преди и след идването на Роза.

— Каква бъркотия? — попитах аз.

Според мен стаята си изглеждаше съвсем добре. Във всеки случай не по-различно от друг път. Е, да, килимът беше леко избелял, но иначе всичко си беше както обикновено: италиански ъглов диван в кремаво, който още си стоеше с найлоновото покритие от магазина (да не би някой да разлее нещо върху него); избелял кремав килим (леля Есме все разправяше, че ще го смени с нов някой ден, когато не е толкова заета); библиотека, на която се мъдреха само един телефонен указател и един пътен атлас; ниска масичка със стъклен плот; правоъгълна стъклена ваза без цветя в нея, поставена в празната камина, а стените бяха абсолютно бели, без никакви картини по тях. Мразех това място. Леля ми дори не си беше направила труда да сложи пердета или щори на прозорците. Това беше най-студената стая, която бях виждала. Определено не беше място, където да се настаниш удобно и да се почувстваш уютно. Не че, като се замисля, леля ми Есме някога бе правила така. Единственото, което правеше, бе да работи, да работи и пак да работи. Беше адвокат и живееше само за работата си.

Леля посочи чиниите от снощната ми вечеря, които бях зарязала на масичката.

— Колко пъти съм ти казвала да почистваш след себе си? Толкова ли много искам от теб? Знаеш, че нямам време да се

занимавам с това, като се върна от работа. — Тя хвърли поглед към часовника си. — И със сигурност нямам време в момента, защото трябва да тръгна за офиса.

— Добро утро и на теб! — казах.

— Не е нужно да проявяваш сарказъм — отвърна леля Есме.

— Така или иначе се канех да измия чиниите. Честно. Не е нужно да ме хокаш непрекъснато.

Тя направи усилие да се усмихне, но на лицето ѝ се изписа по-скоро гримаса.

— Какво смяташ да правиш днес?

— Нищо. Да не би да има какво да се прави?

— А домашните?

— Вече ги написах — излъгах я, но тя нямаше как да знае.

— Е, в такъв случай, не искаш ли да отскочиш до видеотеката на ъгъла и да си вземеш няколко филма?

— Пак ли? Вече изгледах всичко, което имат. Надявах се да направим нещо заедно. Да отидем някъде.

— Съжалявам, Дану, но наистина не мога. В момента работя върху изключително важно дело и то поглъща цялото ми време.

Аз се проснах на дивана.

— Ало, краката! — каза леля ми, като ме шляпна по ходилата, за да ги сваля от дивана.

— Ама чорапите ми са чисти — възразих аз. — Пък и диванът е покрит.

— Това няма значение. В тази къща не си качваме краката по мебелите.

— Не прави това, не прави онова! Толкова много забрани, сякаш съм в затвор.

Леля Есме въздъхна тежко:

— В моята къща се спазват моите правила. И ти бе напълно наясно с това, когато дойде тук.

— Това не е къща, а апартамент.

— О, моля те, Дану, знаеш какво имам предвид! — Тя пак погледна часовника си. — Закуси ли нещо?

— Сякаш те интересува.

Леля отново въздъхна:

— Наистина ме интересува. Закуси ли нещо?

— Ядох сушен бут от як и резенче лимон. Това е всичко, което имаше в хладилника.

— Много смешно! Роза естествено ще ти донесе вечерята, но какво ще правим с обяда ти? Сетих се, ще ти оставя пари и ще си купиш нещо.

— Щом казваш.

Леля Есме облече палтото си и взе чантата си.

— Ами, до скоро тогава!

Включих телевизора.

— До скоро!

Тя поспря колебливо.

— Виж, съжалявам, че напоследък съм толкова заета. Нямах ли приятелки в новото училище, с които да излизаш?

— Не. Всички там ме мразят.

— Сигурна съм, че не е така.

— Напротив — мразят ме.

Леля Есме отново въздъхна и зарови из чантата за портмонето си.

— Виж, точно сега нямам време да обсъждаме това. Ето, вземи двайсет паунда и си купи нещо за обяд. Всъщност ето ти трийсет. Задръж десетте като джобни. А да, като излезеш, купи, моля те, няколко лимона.

— Щом казваш... — *Джобни пари, пфу* — помислих си. — *Че за какво да ги похарча тия джобни пари в район като този?*

— И престани с това „щом казваш“, че ще ме подлудиш.

Тя преметна чантата си през рамо и се спря за миг на вратата. Изглеждаше някак притеснена.

— Ъъъ, Дану, аз... исках да ти кажа и още нещо. Ъъъ... последващата седмица ми се налага да отида до Ню Йорк.

— До Ню Йорк! За колко време?

— О, не за дълго. Само за около седмица.

— Ами аз? По-следващата седмица свършва първият ни срок.

Е, сега вече леля ми се почувства наистина неудобно.

— Свършва първият срок? О, боже, съвсем изключих! Виж, не се безпокой, попитах Роза дали може да остане с теб, докато ме няма, и тя се съгласи, така че няма да си сама.

Аз скръстих ръце пред гърдите си.

— Сякаш на някой му пука.

На лицето на леля Есме си изписа раздразнение.

— Какво друго бих могла да направя, Дану? Това е част от работата ми. Винаги ми се е налагало да пътувам и го казах на баща ти, преди да те прати тук.

— На него също не му пука за мен — отвърнах. — Заминавай за Ню Йорк, да не мислиш, че ме е грижа. Нищо подобно. И знаеш ли защо? Защото те мразя. Мразя и татко. Мразя абсолютно всички.

— Ще говорим за това по-късно — каза леля ми и буквално изхвърча навън, оставяйки ме сама за пореден път.

Хич не ми пука, че заминаваш за Ню Йорк — помислих си. — Като че ли прекарваме някакво време заедно, когато си в Англия. Въобще не ме интересува. Ни най-малко. Вторачих се в телевизора — съботните телевизионни програми, моите нови приятели.

В Дорсет никога не гледах телевизия през уикенда, защото имаше толкова интересни неща за правене и толкова много места, където можех да отида. Ходех на излет с Бърни, Джейн, Ани и Фран. Яздех Спот из цялото село. Разхождах се из полята със Снежко. Дано поне Снежко и Чернушка да се чувстваха добре при новите си стопани. Децата на семейството, което нае къщата ни, обичаха животните, така че бе решено да ги оставим на тях, за да им спестим стреса от местенето някъде другаде. Хм. Не че завиждах на Снежко и Чернушка, задето останаха, тъй като исках да бъдат щастливи, но ми беше криво, защото излизаше, че дори техните чувства бяха по-важни от моите.

Гледах телевизия около час и нещо, пописах малко домашни и пратих още по един имейл на приятелките си. След това седнах и се вторачих в стената. Спомних си, че веднъж гледах някакъв филм, в който жената говореше на една от стените в кухнята си. Филмът се казваше Шърли Валънтайн. Тогава си помислих, че героинята е луда, но сега напълно я разбирах.

— Е, стена, какво да правя днес?

Стената не ми отговори. Не че очаквах да го направи, защото това наистина щеше да означава, че съм се смахнала. Станах и погледнах през прозореца. Поредният мрачен ноемврийски ден. Добре, че поне не валеше. Никога преди, докато живеех в провинцията, идването на зимата не ми беше неприятно, защото всеки сезон носеше своето очарование. По това време там листата на дърветата тъкмо

започваха да окапват, покривайки полята с килим от великолепни багри в жълто, оранжево и червено. Въздухът беше чист и свеж и замири сваше на запалена шума. А тук имаше само сив паваж. Нямах абсолютно никакви цветове. Единственото, което се усещаше във въздуха, бе вонята на гниещи отпадъци в кофите за боклук зад блока.

Ще взема да се разходя до магазина на ъгъла — помислих си, докато зяпах навън. — Ще си купя консерва с боб или пък някаква друга подобна дивотия.

Грабнах шала и палтото си и излязох от блока, прекосих площада и влязох в магазина на господин Пател, откъдето си купих хляб и кутия юфка със сирене, после хвърлих едно око на филмите в дъното, в случай че бяха получили нещо ново. Да, ама не — всичките ги бях гледала.

На връщане, минавайки през площада, забелязах група хора, насъбрали се около абстрактната скулптура в средата. *Какво ли гледат?* — зачудих се аз, защото тук никога нищо не се случваше. Едва ли се възхищавах на скулптурата, тъй като тя представляваше само едно огромно гранитно кълбо. Какво толкова да му гледаш!?

Все пак реших да се присъединя към тълпата. Трябваше да се вдигна на пръсти, за да мога да видя нещо над раменете на останалите. Госпожа Пател, съпругата на собственика на магазина на ъгъла, ме забеляза и се отмести вляво, за да имам по-добра видимост. Тя беше там с дъщеря си Сушила, която погледна към мен и ми се усмихна за поздрав. Познавах я бегло, защото учехме в едно и също училище и често се засичахме в автобуса. Никога обаче не бяхме говорили, защото тя винаги бе с някоя от приятелките си.

Оказа се, че тълпата е наобиколила някакъв уличен изпълнител, който балансираше върху велосипед с едно колело. Мъжът — е, поне на мен ми заприлича на такъв, макар че имаше толкова фини черти, та можеше лесно да мине за жена — имаше вид на двайсет и няколко годишен и бе облечен в електриково синьо трико, а на лицето му бе изрисувана сребърна светкавица. Определено е мъж — заключих аз, като се вгледах в слабото тяло, плоските гърди и дългите му крака. Той се движеше в кръг по посока на часовниковата стрелка, като същевременно жонглираше с няколко топки. Изглеждаше зашеметяващо. Като експлозия от цветове на сред сивото небе и още по-сивите сгради наоколо. Реших да погледам. В края на изпълнението

си мъжът започна да раздава брошури. *Сигурно е някаква реклама* — казах си и реших да си ходя.

— Хей, ти, нацупената! — извика жонгльорът.

Обърнах се и видях, че се приближава към мен.

Що за нахалство? — помислих си. — Да ме нарече „нацупена“!
Той пък какво разбира?

— Изненада — каза мъжът и ми поднесе с грация една от брошурите.

Хвърлих ѝ един поглед. Май рекламираше някакво заведение.

— Да бе, голяма изненада — отвърнах троснато. — Какво точно пробутваш?

— Не пробутвам нищо. Само те информирам.

— За какво?

— За „Европа“.

— Което е...?

— Гръцки ресторант за деликатеси — ухили се той. — Най-добрият в района.

— Ресторант за деликатеси? В района? Не може да бъде. Сигурно се майтапиш.

— Ни най-малко. Очаквай неочакваното. Отиди, ще ти хареса. Приятно е.

Не обичам да ми казват какво да правя, затова му хвърлих сърдит поглед, но в отговор той пак се ухили. Погледнах отново брошурата. Беше изпъстрена с планети и звезди, а на гърба беше отпечатано менюто на заведението. *Може пък и да отида* — помислих си. Изредените в него ястия изглеждаха къде-къде по-примамливи от това, което носех в торбичката си.

— Добре де, къде се намира този ресторант за деликатеси? — попитах го аз. — Никога не съм била в такъв, не че ходя кой знае колко по заведения.

Жонгльорът ме погледна и въздъхна, а след това започна да ми обяснява много бавно, като на малоумна.

— Така... тръгваш... и се качваш... на автобуса.

— Кой автобус?

Мъжът посочи към автобусната спирка.

— Номер седемдесет и три ще те отведе точно до селцето.

Седемдесет и три беше автобусът, с който ходех на училище, но никога не бях виждала каквото и да било селце по пътя, така че навярно беше в другата посока.

Госпожа Пател кимна утвърдително:

— Прав е, номер седемдесет и три ще те отведе право в Осбъри. Доста популярно и приятно селце.

Доста популярно и приятно селце! Как така леля Есме никога не ми беше споменавала за него? Не че ходеше където и да било наоколо. След като хванеше влака за работата си в центъра, се връщаше обратно в квартала чак късно вечерта. Вероятно никога не бе посещавала Осбъри.

— Познавам добре както заведението, така и собственика му — допълни госпожа Пател. — Ние със Сушила сме се запътили натам със следващия автобус, така че, ако искаш, можеш да дойдеш с нас.

Набързо прехвърлих наум възможностите си. Празният апартамент с предобедните програми по телевизията, чиния с юфка и куп домашни или пътуване до непознато селце и посещение на заведение за деликатеси, в което предлагаха ястия с апетитно звучащи имена. Пък и нали самата леля Есме ми каза да си взема нещо за обяд. А може би там имаше и интересни магазини, из които щях да се помотая и да убия малко време.

— Щом казвате — свих рамене и тръгнах след госпожа Пател към автобусната спирка.

— Щом казвате — повтори жонгльорът, наподобявайки гласа ми, после слезе от колелото и се повлече след мен с отегчена походка. Имитираше ме как вървя с увиснал нос. Госпожа Пател се засмя, но на мен ми идеше да го замеря с нещо. Не мисля, че изглеждах и звучах чак толкова зле и определено не вървах така прегърбена. Докато чакахме на спирката, той ни помахаше за довиждане и се върна в средата на площада да събере нещата си. Последно го видях от автобуса да обикаля в кръг около скулптурата със светлосин чадър в едната си ръка.

ТРЕТА ГЛАВА

ДЖО

Автобусът следваше маршрута си, улица след улица. Минавахме покрай нови къщи, високи блокове, подобни на този, в който живееше леля Есме, павирани площи, още жилищни комплекси. Минахме и покрай нашето училище. Не можех да си представя селце насред тази сива и бездушна бетонна джунгла. И тогава най-неочаквано пред нас се ширна поле. После още едно. Гледката започна да се променя. Появиха се дървета, открити пространства, цветове. Листата на дърветата бяха обагени в яркожълто, наситено оранжево и тъмночервено. Тук-там полето все още бе обрасло със зелена трева — спомен от лятото. Дори облаците започнаха да се разсейват, откривайки светлосиньо зимно небе. Почувствах се отново като у дома и ми стана много хубаво.

— Още малко и сме там — обади се госпожа Пател от седалката пред мен.

— Нямах представа, че сме толкова близо до полята.

Сушила ме изгледа, сякаш си бях изгубила ума, така че се обърнах отново към прозореца и продължих да гледам навън. Минахме покрай стар пансион, наречен „Чирън Хаус“, после край голяма порта от ковано желязо, на която беше изписано „Ейвбъри“. *О, ето къде било!* — помислих си аз. Това беше училището, което трябваше да посещавам. Частно училище с пансион. Татко беше попълнил всички документи, необходими за кандидатстването ми в него, и ги беше прибрал на сигурно място, но после бе забравил да ги изпрати. Съвсем в негов стил. В определени кръгове може да считаха баща ми за един от най-големите умове на Великобритания, но когато трябваше да организира нещо, беше безнадежден случай. А по отношение на семейните дела, бе направо вятърничав. Докато се усети, че е пропуснал да изпрати формулярите, в „Ейвбъри“ вече не бяха останали свободни места. Не че тогава си умирах да уча точно там, но сега си мисля, че в него може би щях да съм по-добре, отколкото на мястото,

на което се озовах. Поне в „Ейвбъри“ всички възпитаници живееха заедно в пансион и нямаше да съм сама.

Когато татко осъзна пропуска си, настана ужасна паника от рода на: „Какво ще правим с Дану?“ Пък и самолетният му билет беше вече резервиран. А и всичко около заминаването му беше напълно уредено. И се започна едно лудо звънене по телефона. Той дори обмисляше варианта да ме изпрати в Брайтън при брат ми Люк, който учеше в тамошния университет, но този вариант бързо отпадна, понеже Люк живееше в общежитията и баща ми се опасяваше, че ще бъде въвлечена в порочния студентски живот и ще свърша като наркоманка или психопатка. Леля Есме беше последната ни възможност, а тя никак не си падна по идеята да остана при нея за целия период. Това не влизаше в плановете ѝ. Ако бях отишла в „Ейвбъри“, щях да я посещавам само за Коледа, Великден и през лятната ваканция. Татко обаче направи невъзможното, за да я убеди да ме вземе, обяснявайки ѝ, че така или иначе щяла да се грижи за мен през ваканциите. В крайна сметка, тя се съгласи и дори успя да ме запише в близкото училище. Ако беше останало на баща ми, вероятно щях да живея у леля Есме и да посещавам някое училище, намиращо се на хиляди километри от дома ѝ.

— Следващата спирка е нашата — обяви госпожа Пател, когато автобусът зави и тръгна по улица, от двете страни на която се нижеха магазини и кафенета. В единия край видях стара църква с островърха камбанария и градина отпред. В другия край на улицата имаше автобусна спирка, пощенска кутия и телефонна кабина.

— Прекрасно — казах аз и заедно с госпожа Пател и дъщеря ѝ, се приготвих за слизане. Непознато място. Изгарях от нетърпение да го разгледам.

— Аз ще се връщам с автобуса в четири — съобщи майката на Сушила. — Ако искаш, можеш да се върнеш с мен или пък по-късно, заедно с дъщеря ми.

Сушила не обели и дума. Тя видя няколко свои приятелки да се мотаят около спирката и изчезна набързо, казвайки само: „До скоро!“ на майка си.

— Благодаря ви, госпожо Пател! — казах аз. — С удоволствие.

Когато пожелаех, можех да бъда изключително учтива. А в случая дори се усмихнах, нещо, което не ми се беше случвало от

седмици.

Госпожа Пател се запъти към цветарския магазин, а аз заставах на автобусната спирка и се зачудих откъде да започна. Чувствах се като дете, което си е мислело, че е останало без подаръци за Коледа, а после неочаквано е намерило работилницата на Дядо Коледа, пълна с изненади. Осбъри беше китно селце, което много ми напомняше за къщи. Докато обикалях, свих наляво и забелязах заведението за деликатеси „Европа“. *Рано е още да влизам там* — помислих си, — *ще го оставя за по-късно*. Точно до него имаше козметичен салон на име „Пентаграм“. На отсрещната страна на улицата се намираха една оптика, аптека и някакъв минимаркет. *Колко много има за разглеждане!* — изумих се, докато минавах покрай един солариум, няколко магазина за дрехи, ателие за вътрешен дизайн, заведение за бързо хранене и магазин за карнавални костюми и аксесоари, и за магически трикове и вълшебства с нещо като интернет кафе в дъното му. Магазин за трикове и вълшебства? Реших да надзърна през витрината. За моя изненада вътре видях жонгльора, когото бях срещнала на площада по-рано. По всичко личеше, че работи в магазина. *Как ли пък е успял да се върне толкова бързо, като не беше с нас в автобуса?* — зачудих се аз. Той погледна към мен и ми махна да вляза.

Не се поколебах и секунда. На витрината имаше изобилие от интересни неща, които можеха да ми свършат страхотна работа в изпълнение на тайния ми план да бъде изгонена от училище. Така че реших да вляза и да огледам отблизо.

— Здравей, намусено момиче — обърна се към мен жонгльорът, щом влязох.

— Всъщност името ми е Дану — отвърнах, докато се оглеждах наоколо, — а не „намусено момиче“, но можеш да ме наричаш и Дий.

Отвътре магазинът изглеждаше доста футуристично. В дъното му имаше няколко супермодерни компютри, които бяха заети в момента от клиенти, ползващи интернет. В предната си част магазинът бе боядисан в електриково синьо, а таванът беше осеян със светкавици, доста наподобяващи костюма на жонгльора и рисунката на лицето му.

— Дану! Имаш прекрасно име, не бива да го съкращаваш на Дий, та това е име на богиня.

— Уау! — възкликнах, искрено изумена. — Вие сте първият човек, като изключим родителите ми, който знае какво означава името ми.

— О, тук, в Осбъри, ще срещнеш немалко хора, които знаят доста неща за боговете и богините. Между другото, аз съм Ури — каза жонгльорът, като се наведе през щанда и ми подаде ръка. Аз я поех, за да се здрависаме, и тогава се чу едно силно „бззззз“ и усетих как през тялото ми мина електрически ток. Беше съвсем слаб, но тъй като не го очаквах, направо подскочих.

— Супер — казах аз. — Мога ли да си купя едно от тези?

Ури се засмя:

— Можеш, разбира се. Планираш да изненадаш някой, а?

— Всъщност доста хора. Какво друго имате тук?

— Какво ли нямаме — отвърна Ури и се зае да ми показва стоките: пудра, която предизвикваше сърбеж; имитация на кръв в капсула; имитация на кучешки изпражнения; сапун, който цапаше; пърдящо устройство с дистанционно управление; пръскащ мастило химикал...

В магазина имаше какви ли не щуротии и половин час по-късно излязох от него с торбичка, пълна с покупки, които се канех да изпробвам следващата седмица в училище.

След магазина за трикове и вълшебства влязох в няколко магазина за дрехи и пробвах тениски и блузи. Разгледах книжарницата и изведнъж осъзнах, че се забавлявах искрено за първи път от седмици наред. Определено днешният ден нямаше нищо общо с начина, по който бях прекарала последните си няколко уикенда — напълно сама, водеща монолози със стените на апартамента.

След като се помотах известно време, започнах да огладнявам. Някой мина покрай мен с порция пържени картопки и ароматът, който се разнесе наоколо, ми подсказа, че е време за обяд. Огледах се за някое рибно ресторантче и почти веднага забелязах едно на отсрещната страна на улицата. На вратата имаше изрисуван мъж с дълга брада, държащ тризъбец в едната си ръка и риба в другата. Ресторантчето се наричаше „Посейдон“. *Е, това място изглежда добре* — помислих си, докато пресичах улицата. Звънчето, поставено над вратата, дрънна при отварянето ѝ. Вътре видях мъж с бяла брада, който доста приличаше на онзи от рисунката отпред. Той обслужваше

някакъв клиент. Когато приключи с поръчката, се обърна и ме погледна изненадано.

— А, ти ли си? — попита той, сякаш не беше много доволен да ме види.

Огледах се наоколо. Не го познавах, така че се зачудих защо се обърна към мен с: „А, ти ли си?“, като че ли се знаехме отпреди и той определено нямаше желание да се появявам.

— Тъъ, порция пържена риба с картофки, моля!

Мъжът покри тенджерата с пържените картофки със сребрист капак.

— Съжалявам, затворено е! — отвърна той. — Защо не опиташ в ресторанта за деликатеси?

— Но... — С очите си видях колко много пържени картофки и риба имаше и не можех да разбера защо се опитваше да се отърве от мен. — Но вие имате толкова много риба и картофки!

— Обедна почивка — отсече той. — Затворено е.

Устата ми се напълни със слюнка.

— Моля ви, не може ли първо да ме обслужите и след това да излезете в обедна почивка? Умирам от глад.

Мъжът поклати отрицателно глава.

— Както казах вече, затворено е. Опитай в деликатесния.

Той излезе иззад касата, отиде до вратата и спусна щората ѝ.

— Изчезвай от тук!

Какъв отвратителен човек, ядосах се аз, като излязох на улицата. Почувствах се ужасно от начина, по който се отнесе с мен. А точно на този етап от живота ми, подобно отношение беше последното, от което имах нужда.

В крайна сметка, това селце може би не е чак толкова прекрасно — помислих си, като едва сдържах сълзите си.

Стигнах до заведението за деликатеси и надзърнах през витрината. Вътре изглеждаше приятно. *Дали да рискувам отново да бъда изгонена? — зачудих се аз. — Може и тук хората да са също толкова груби и невъзпитани. — Къркорещият ми корем взе решението вместо мен. — Май ще е по-добре да вляза веднага — казах си, — в случай че и тук внезапно им хрумне да излязат в обедна почивка.*

Отворих вратата и видях, че вътре има около осем дървени маси, повечето от които бяха вече заети от клиенти, които лакомо се бяха нахвърлили върху огромни блюда с вкусно изглеждаща храна. Ароматът на чеснов сос и запържен лук изпълваха заведението, и устата ми отново се напълни със слюнка. Имах чувството, че не съм яла сваятна храна от години.

В дъното на ресторанчето забелязах едър мъж с веселяшка физиономия и доста закръглен корем. Режеше домати. Беше се препасал с престилка на планети и звезди, същите като тези от брошурата. В момента, в който ме зърна, розовото му лице се разтегна в широка усмивка.

— А, ето те и теб — каза той и се запъти към мен с отворени обятия. В първия момент си помислих, че ще ме прегърне, затова отстъпих крачка назад и се огледах, за да се убедя, че не говори на някой друг. Но не, казаното се отнасяше действително за мен. *Какво става в това село? — зачудих се аз. — Всички се държат така, сякаш ме познават. Е, поне в това заведение са приятелски настроени.*

— Ами да, ето ме и мен. Отворено е, нали?

— А ти как мислиш? — усмихна се мъжът и ме поведе към една маса в ъгъла, след което ми връчи менюто. — Изглеждаш доста гладна. Какво ще си поръчаш?

Хвърлих поглед на менюто. Всичко в него звучеше страшно вкусно. Гръцки деликатеси, италиански специалитети.

— Аз съм Джо — представи ми се едрият мъж. — Джо Джойв. Ще ти донеса нещо за пиене, докато избираш.

Направи ми впечатление, че като отиваше към бара, той се усмихваше лъчезарно на всеки, край когото минеше. Очевидно се държеше така дружелюбно с всичките си клиенти, сякаш бяха първи приятели. Аз лично няхах нищо против. Тъкмо в момента няхах приятели.

Две минути по-късно Джо се върна с голяма чаша, пълна с нещо, което много приличаше на горещ шоколад.

— Направих го с истински шоколад — каза той, като я постави пред мен — и разтопено маршмалоу^[1]. И така, избра ли какво ще поръчаш?

— Нека да е специалитетът на деня, моля!

— Специалитетът на деня — хоризо^[2] с боб — ще бъде тук след минута — обяви Джо с широка усмивка и докато се усетя, вече се беше отдалечил.

Докато чаках обяда си, се огледах наоколо. От лявата ми страна имаше рафт, пълен с книги — туристически справочници, доколкото забелязах. От дясната ми страна пък беше поставено корково табло за обяви. Върху него бяха хаотично забодени множество рекламни постери за предстоящи събития в селцето — като празненства и панаири на книгата, обяви за продажба на различни видове сладка, за поръчка на празнични торти, за разхождане на кучета срещу заплащане, за детегледачки, продажба на велосипеди, ремонт на косачки.

Изведнъж ме обзе носталгия. Това селце и ресторанчето, в което бях, ми напомняха за нещата, които бях загубила: усещането за принадлежност към някаква общност, близостта с приятелите ми. Като живеех у дома, приемах всичко това за даденост. Когато излизах на разходка със Снежко из селото, всеки, който ме срещнеше, се спираше или да го погали, или да ме попита нещо за баща ми. Там познавах всички магазинери и семействата им. И винаги предстоеше нещо: коледни песнопения, великденски продажби на сладкиши, всевъзможни празници през лятото, лудории в навечерието на Все светии, огньовете и заря в нощта на Гай Фокс^[3]. В сравнение с всичко това, съжителството с леля Есме беше като живот в пустиня. Тук хората не познаваха съседите си и не разговаряха с тях. Освен това всички внимаваха да не поглеждат в очите непознатите, с които се разминаваха по улицата. Не познавах никого в квартала, с изключение на семейство Пател, и то само защото пазарувах от магазина им на ъгъла.

Извадих мобилния си телефон и затърсих номера на татко. Самият той ми бе казал да му се обаждам, когато имам нужда. Така че набрах номера му и зачаках. Обаче както обикновено, се включи гласовата му поща. Баща ми никак не беше на „ти“ с новите технологии, като мобилните телефони например. Беше разбрал, че те са нещо, което можеш да носиш навсякъде със себе си, но никак все забравяше, че за да ги използваш, трябва да зареждаш батерията им. Преди да замине, аз се грижех телефонът му да е винаги зареден. А

сега, като ме нямаше наоколо, за да му напомням, батерията сигурно бе напълно паднала.

Реших да оставя съобщение, в случай че си провери гласовата поща или пък по някое време се сети да включи телефона да се зарежда. Макар че дълбоко се съмнявах. Татко можеше и да знае как да дешифрира древни азбуки и да разчита текстове, написани на изчезнали езици, но шансовете да прочете съобщение от този век, изпратено от живо същество, бяха нищожни.

— Здравсти, тате — казах, — обаждам ти се, за да те помоля още веднъж. Моля те, моля те, моля те да се върна у дома и да ходя пак в старото си училище. Тук никак не ми харесва. Мразя това място. Никога не съм била толкова нещастна. Зная, че съм само на тринадесет и че ти се интересуваш от неща, които са поне на две хиляди години, но все пак те моля да ме изслушаш. Всички тук ме ненавиждат. Пък и аз просто не се вписвам в това... — Внезапно подскочих. Джо беше застанал точно до мен, така че прекъснах обаждането си. Изглежда бе чул казаното, защото ме гледаше със съчувствие.

— О, милата тя! — каза той, клатейки глава. — О, горката тя!

Почувствах, че се изчервявам. Дали не ми се подиграваше? Не бях много сигурна. Така че реших да се престоря, че не ми пука и да си придам вид, като че ли да моля баща си да ми разреши да се върна у дома бе последното нещо, което бих направила.

— Това моят обяд ли е? — попитах аз, придавайки на гласа си колкото е възможно по-сериозно звучене, като на възрастен.

Джо кимна утвърдително, постави пред мен гювечето с виеща се от него пара и седна насреща ми. Миришеше страхотно на наденица и разни подправки.

— Искрено съжалявам, че се чувстваш толкова нещастна — каза той. — Толкова е хубаво, когато всички са щастливи. И държа да знаеш, че аз въобще не те мразя. Не бива да си мислиш, че всички те ненавиждат. Може би...

— Това беше личен телефонен разговор — отвърнах аз, отново с тон на възрастен.

Джо се изправи.

— Разбира се, това никак не ми влиза в работата. Е, приятен обяд! Пък, кой знае, утре може и да е по-добре.

Наведох глава и започнах да се храня. Това беше най-вкусната храна, която бях яла от сума ти време. Беше дори по-добра и от вкусотиите на госпожа Уилкинс, а тя беше отлична готвачка. Джо все още стоеше до мен и ме наблюдаваше.

Вдигнах глава и го погледнах.

— Какво?

— Бях сериозен, когато казах, че утре всичко може и да е по-добре. Животът, светът, опитът, който трупаш — каза той. — Всичко непрекъснато се променя и развива. Нищо не трае вечно. Така че, рано или късно, нещата ще си дойдат на мястото.

— Щом така казваш — отвърнах аз.

— Щом така казвам — усмихна ми се Джо, след което отиде до бара и се върна с брошура, приличаща на онази, която рекламираше заведението му, тъй като бе обсипана със същите звезди и планети.

— Вече имам такава — казах с пълна уста.

— Не може да бъде! — възкликна Джо. — От къде я взе?

— От жонгльора, който тази сутрин беше на площада до нас.

— Имаш предвид Ури, от магазина за карнавални атрибути? Не. Онази брошура беше рекламна, за да привлече клиенти в ресторанчето. Тази е различна. Ето, виж! — Той постави брошурата пред мен на масата.

Сега, като я погледнах по-внимателно, забелязах, че брошурата се отнасяше за някаква интернет страница. Нещо, свързано с астрологията.

— Защо не провериш този уебсайт? — предложи Джо. — Няма да ти навреди. Всъщност сигурен съм, че ще ти хареса.

— Тъхъ, добре — изфъфлих, докато довършвах обяда си. Искаше ми се да остана сама. Не желяех никой да е толкова близо до мен, защото се опасявах, че ще се размекна и тогава щеше да стане ясно, че не съм коравосърдечна и безразлична, нито пък толкова голяма, за колкото се представях. Всъщност бях едно объркано, тъжно и самотно момиче. — Ще я проверя.

Определено астрологията ми беше интересна. Още като си бях у дома, с Фран, Ани, Джейн и Бърни често четяхме хороскопите си за деня. Така или иначе нямаше да ми навреди, ако видех какво ми вещаеха звездите за този нов етап от живота ми.

— Настина разчитам да го направиш — каза Джо, след което започна да си тананика. — *Никой не ме обича. Всички ме мразят. Чувствам се толкова зле, че ми иде да започна да ям червеи. Такива едни големи и тлъсти, а може после да мина на дребни и тънички, от ония, дето се гърчат на всички страни.*

Едва се сдържах да не се засмея.

[1] Захарно изделие, приготвено от захар или царевичен сироп, белтък и желатин. — Б.пр. ↑

[2] Вид популярна испанска наденица. — Б.пр. ↑

[3] На 5 ноември във Великобритания и някои бивши техни колонии се празнува опитът на Гай Фокс и неговите съмишленици католици да взривят през 1605 г. тогавашния парламент и да убият крал Джордж I и верните му аристократи заради протестантските им убеждения. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

КАКВА ПРИЯТНА ИЗНЕНАДА

Още като се прибрах в апартамента рано привечер, се върнах към обичайните си занимания.

Светнах лампите.

— Да бъде светлина, тадааам!

После пуснах телевизора.

— Нека има звук, тадааам!

Проверих телефонния секретар.

— Дано да има много съобщения за мен от приятели от различни краища на света.

Имаше само едно.

„Здравей, Дану. Обажда се леля ти. Виж, страшно съжалявам за тази сутрин. Надявам се да не си прекарала целия ден сама. Ще се върна колкото може по-скоро. О, трябва да затварям, някой ме търси на другата линия“.

Почувствах се виновна, че се държах толкова зле сутринта, особено след като прекарах такъв страхотен ден. Тя наистина не беше лош човек, пък и аз ѝ се натресох съвсем непредвидено. Сигурно не е никак лесно да живееш под един покрив с тийнейджърка.

Проверих електронната си поща. Имах четири нови съобщения.

Първото беше от Фран:

„К’во ста’а? Надявам се, че си окей. Около мен нищо ново. Училището си върви. Имаме нова даскалка по английски, супер алергична е и киха през цялото време.

Май няма да се задържи дълго. Апчих, апчих. Липсваш ми супер много.“

Второто беше от Бърни:

„Здрасти, Дий. Хм. К’во ли да ти пиша днес!? Ами, излезе ми пъпка на бузата. Намазах я с паста за зъби. Страшно щипе. Тъъ! Ами, това е.“

Имаше съобщение и от Джейн:

„Хей, връщай се обратно при нас. Всички томахапки са заровени и страшно ни липсваш. Само да можем да ти намерим място да останеш. Ако видя сметката на брат си, може да живееш в стаята му, ама той нещо се дърпа, отказва да изпие отровата.“

Последният имейл беше от Ани:

„Здравей, Дий. Какво става с теб, да му се не види? Надявам се поне малко да си свикнала с новото място, защото миналата седмица звучеше направо ужасно, а пък никак не ми е приятно да си те представям самотна и тъжна. Продължавай да пишеш! Пък току-виж сме ти дошли на гости, а защо не и ти на нас. От време на време виждам Спот. Изглежда добре. Рози Питър от единайсети клас го язди сега, така че има кой да го поддържа във форма. Освен това наминах да видя Снежко и Чернушка. Изглеждаха прекрасно. А вчера пък случайно срещнах госпожа Уилкинс в селото и тя ме помоли да ти предам много поздрави. Много ми се иска да беше останала. Не е същото без теб. С много обич.“

Имах наистина страхотни приятелки. Правеха всичко възможно да ми пишат, защото знаеха, че един от най-големите ми страхове беше, че ще се отчуждим заради разстоянието. Не вярвах в твърдението, че раздялата сближава хората, а тъкмо обратното — убедена бях, че ги отдалечава. Точно както татко винаги забравяше за мен, когато заминеше на някоя от своите експедиции.

Тъкмо се канех да изключа компютъра, когато изведнъж се сетих за интернет страницата, за която ми каза Джо. Той беше един стар веселяк, макар и малко странен. Но на мен странните хора обикновено ми допадаха, правеха живота къде-къде по-интересен. Взех якето си и пребърках джобовете му за брошурата, занесох я на бюрото, влязох в мрежата и написах адреса на страницата.

След няколко секунди сайтът започна да се зарежда и на екрана се появи нощно небе с множество звезди и планети. Зазвуча тиха, приятна музика.

Докато все още чаках, си помислих, че първо ще проверя своята зодия (Стрелец), а след това и тези на приятелките ми (Фран — Телец, Бърни — Рак, Ани — Дева, Джейн — Козирог) и ще им ги изпратя като изненада. Знаех, че Фран щеше супер много да се накефи, защото астрологията я влечеше.

Когато страницата се зареди напълно, потърсих списък на дванайсетте зодии, както е обикновено из астрологическите сайтове, но там имаше единствено формуляр за попълване. *Е, защо пък не?* — рекох си. Срещата с Ури направи деня ми толкова хубав. Нека видим къде щеше да ме отведе всичко това. И започнах да попълвам данните си.

Име: Дану Норуън Харви Джоунс

Баща ми ме бе кръстил Дану на името на някаква западноевропейска богиня. Означаваше „Великата майка“. Норуън пък бе северноамериканска богиня и означаваше „танцуващ таралеж“. Ани, Джейн, Фран и Бърни бяха единствените хора в света, които знаеха произхода и значенията на имената ми, но те се бяха заклели да пазят това в тайна на церемония, извършена, когато бяхме на девет години. Тогава всяка от нас написа най-голямата си тайна на лист хартия и я постави в китайска кутия, която заровихме на тайно място в горичката, близо до старата ни къща. В този ден реших, че оттогава нататък ще се казвам Дий. За съжаление обаче никой не се обръщаше

към мен с това име, освен приятелките ми. Нито дори татко или Люк, макар да им бях казала хиляди пъти.

Дата и място на раждане: 18 декември, Дорсет, Англия

Време: 19:45.

За мой късмет знаех точния час на раждането си, тъй като татко ми беше споменавал колко мило било от моя страна да се родя точно по това време. Раждането ми протекло у дома и докато майка ми се мъчела с мен, баща ми започнал да се притеснява, че ще изпусне някакво предаване за египетските мумии, което щели да дават по телевизията в осем часа. Но не щеш ли, ето ме и мен, родила съм се тъкмо навреме, за да може той да направи по чаша чай за мама, акушерката и себе си и да се настани удобно да гледа предаването (още по онова време го е било грижа повече за разни безжизнени тела, отколкото за новородените).

Когато попълних формуляра, той се завъртя и изчезна. След това неочаквано екранът се изпълни с мигащи светлини, като в дискотека. За миг си помислих, че нещо не е наред, и очаквах всеки момент компютърът да гръмне или да блокира, но скоро екранът се проясни и на него се появи думата *ЧЕСТИТО* в червено и златисто, съпроводена от барабанен тътен и музиката на фанфари. След това се изписаха думите: *ТОЗИ МЕСЕЦ ВИЕ СТЕ МОМИЧЕТО НА ЗОДИАКА!* Подсмихнах се на себе си — *Абе, Джо, защо си мислиш, че сме толкова глупави?* Момичето на зодиака за този месец? Да бе! Аз и още милиони като мен, зодия Стрелец, които сме родени между 23 ноември и 21 декември. Е, и? Какво от това! Някой вероятно беше убедил Джо да ползва астрологията като средство за реклама. Може би някой ден щях да се появя в заведението му, за да му кажа, че прочетеното в интернет страницата му единствено потвърди вече известните ми факти. *Жалко, очаквах нещо повече!* — помислих си аз и изключих компютъра, за да напиша някои домашни, преди Роза да ми донесе вечерята.

Точно се готвех да погледам телевизия, когато някой позвъни на вратата.

— Идвам, Роза — извиках аз, констатирайки, че днес беше подранила с храната ми.

Но когато отворих вратата, наместо Роза, там стоеше Сушила, която ми подаде някакъв плик.

— Забравила си телефона си в ресторантчето за деликатеси в Осбъри — каза тя. — Джо ме помоли да ти го върна.

— О, дори не съм забелязала — отвърнах и поех пакета, макар че можех да се закълна, че телефонът ми си беше в мен, когато си тръгнах от там.

— Ами, много ти благодаря!

Канех се да затворя вратата, но Сушила все така стоеше на прага.

— Има ли нещо друго? — попитах я аз.

— Май не си особено дружелюбна, а? — отвърна ми с въпрос тя.

Свих рамене. От както дойдох да живея тук, бях научила, че е най-добре да стоиш настрана. Когато не очакваш нищо от никого, няма начин да се разочароваш. Бях ново момиче в училище, където всеки вече си беше намерил приятели, така че бях решила да не се набивам много на очи и да се задоволя със собствената си компания. Така поне нямаше как да бъда разочарована.

Сушила продължаваше да стои пред вратата.

— Е, няма ли да ме поканиш да вляза?

— Да те...? Тъъ, да. Заповядай!

— Страхотно! — каза тя, влизайки вътре. — Винаги съм се чудела как точно изглеждат тези апартаменти.

Заведох я във всекидневната, където тя с интерес огледа оскъдното обзавеждане.

— Уау! — възкликна Сушила. — Скоро ли се нанесохте?

— Аз съм тук съвсем отскоро — обясних. — Това е апартаментът на леля ми Есме, която живее в него вече от няколко години, но се прибира само да спи.

— От няколко години? Сериозно ли говориш? Не мога да повярвам. Изглежда като чисто нов. Все едно е изваден от каталог и никой още не е живял в него.

— И на мен ми изглежда така — отвърнах, докато Сушила продължи да се оглежда наоколо, след което погледна към сивия пейзаж, който се откриваше през прозореца.

Докато ѝ показвах останалата част от апартамента, се почувствах като брокер, развеждащ евентуален купувач.

— А това тук, госпожо, е не особено голямата, но функционална кухня. Както виждате, всичко в нея е последна дума на техниката, с

цел да ви улесни максимално в готвенето. Микровълнова фурна, електрически чайник, хладилник.

Сушила не отвърна нищо, само кимна и занадничка из шкафовете.

— Къде ви е храната? — попита тя, след като забеляза, че повечето от тях са празни.

— Леля Есме много рядко се храни вкъщи — обясних аз, като я изведох от кухнята и я поведох към банята.

— Ако обърнете внимание на банята, ще забележите, че е с размерите на долап, може би защото, преди да стане баня, е била именно долап.

— Не е зле — каза Сушила, като надникна в нея.

После отидохме в спалнята на леля ми, която, подобно на останалите стаи в апартамента, беше боядисана в бяло и имаше възможно най-малко мебели. Отворих гардероба ѝ и пред нас се откриха закачалки с дрехи, комбинирани по цветове. Не че цветовете бяха кой знае колко разнообразни: черно, сиво, тъмносиньо и бежово. Не можах да устоя на изкушението да не отворя и чекмеджетата с бельото.

— Лелеее! — възкликна Сушила, когато забеляза педантично сгънатите бикини. — Да не искаш да ми кажеш, че тя глади и бельото си?

— Глади всичко, което става за гладене. При това с гладенето се занимава между другото, когато не е заета с тупане, метене или забърсване на праха. Мисля си, че е напълно вманиачена. Луднала е на тема всичко да е под контрол.

Сушила излезе в коридора и аз я последвах.

— А това е моята стая — обясних, когато тя надникна в последното помещение.

— И аз така си помислих — каза момичето. — Единствено тя изглежда обитавана, макар още да не си разопаковала всичко.

Прескочих кашоните, към които гледаше. Не бях разопаковала напълно багажа си, защото от една страна, нямаше достатъчно място за нещата ми, а от друга, се надявах, че няма да остана тук дълго.

— В къщата, в която живеех преди, стаята ми беше четири пъти по-голяма от тази — поясних аз.

— Тогава какво правиш тук?

Вдигнах рамене.

— Зяпам стените през повечето време. Гледам телевизия...

— Не, не, имах предвид какво правиш тук? — посочи тя апартамента.

— Живея. Дишам. Правя като всички останали.

Сушила въздъхна.

— Имах предвид къде са майка ти и баща ти?

Поведох я обратно към всекидневната. Така нямаше как да види лицето ми, докато ѝ разказвах за семейството си:

— Майка ми почина, когато бях на три години, а баща ми замина по работа някъде из планините на Перу.

— С какво се занимава той? — попита Сушила.

— С разкопки. Изравя стари кости.

Сушила се разсмя:

— Също като кучето ни. И то прави така, но едва ли някога го е приемало за работа.

Аз също се разсмях.

— А пък татко дори пише за тях и ги праща по разни музеи.

— Страхотно.

— Ммм... да, той определено го намира за страхотно.

— Аха. Не ти ли харесва тук?

Аз поклатих глава.

— Не.

— Съжалявам за смъртта на майка ти.

— Аз също.

— Имаш ли братя или сестри?

Кимнах утвърдително и едва не се разсмях. Тя толкова ми напомняше за самата мен. Непрекъснато задаваше въпроси, независимо колко неудобни бяха.

— Имам брат, Люк. Следва в университета в Брайтън.

Сушила погледна часовника си.

— Опа, трябва да вървя. Днес е рожденият ми ден и мама готви нещо специално. Ти яла ли си?

Поклатих глава отрицателно.

— Чакам да ми донесат вечерята.

— Да ти я донесат? Уау! Да не си си поръчала храна за вкъщи?

— Не, жената, която чисти апартамента на леля ми, готви за мен.

— Какво? Всяка вечер ли?

— Ами, да. Защо?

— Искаш да кажеш, че не можеш да готвиш?

— Не, и какво от това?

Сушила сви рамене.

— Нищо. Искаш ли да дойдеш на вечеря у нас?

Поклатих глава.

— Не, не съм гладна — отвърнах. Не че беше точно така, но знаех колко много приятелки имаше Сушила и вероятно ги бе поканила всичките за рождения си ден. Ако отидех, щях или да се почувствам излишна, или да направя някакъв гаф, като изгърся нещо неуместно. — Благодаря все пак!

— Ами, добре тогава. Може би някой друг път... — Тя се насочи към входната врата, канейки се да си тръгва.

А на мен ми идеше да се застрелям. Защо не приех поканата ѝ? Какво ми ставаше? Сякаш Роза щеше да разбере, че не съм докоснала вечерята ѝ.

— Хей, Сушила — възкликнах аз, — щом днес е рожденият ти ден, значи си Стрелец като мен, нали?

— Ами да — отвърна тя и се извърна към мен. — Наполовина човек, наполовина кон — или нещо от сорта.

Аз кимнах утвърдително.

— Именно, стрелецът с конско тяло. Той е символът на зодия Стрелец. Ела, искам да ти покажа нещо, тъй... разбира се, ако имаш време.

Сушила се усмихна.

— С удоволствие.

Заведох я отново в моята стая, включих компютъра и написах адреса на астрологическия сайт.

Опасявах се, че може да съм я обидила, като отхвърлих поканата ѝ за вечеря, така че, за да я уверя в приятелските си чувства, реших да разпечатам за нея онази страница с „Честито, този месец вие сте Момичето на зодиака“.

Екранът се изпълни с познатото нощно небе и прозвуча същата приятна музика, след което се появи и формулярът.

— Трябва да попълниш данните си — казах аз.

— Супер — отвърна Сушила. Седна зад компютъра и започна да въвежда името си, датата, мястото и часа на раждане.

Очаквах, когато приключи, мигащите светлини и фанфарите, но вместо тях се появи само хороскопът и наталната ѝ карта^[1]. Нямах фанфари!

— Страхотно! Много ти благодаря! Може ли да си го разпечатам? — попита Сушила.

— Да, разбира се — натиснах бутона на принтера и листът започна да излиза.

— Изглеждаш озадачена. Има ли нещо? — попита тя.

— Просто, когато аз попълних данните си днес, се случи нещо друго. Целият екран започна да мига, а после се изписаха думите: „Този месец вие сте Момичето на зодиака!“ Помислих си, че е, защото съм Стрелец и този надпис се появява на всички Стрелци, тъй като в момента е нашият месец.

— Защо не опиташ пак тогава? — предложи Сушила. — Да видиш дали надписът ще се появи отново. Може би предния път е станало така, защото си била хилядният посетител, влязъл в сайта, или нещо такова.

— Ами, да — възкликнах, — как не се сетих по-рано? Най-вероятно е точно това.

Седнах на компютъра и попълних всичко необходимо: дата, място и време на раждане. Екранът пак се изпълни с мигащите светлини и пак зазвучаха онези барабани и фанфари. Доста силно при това.

Сушила се разсмя.

— Леле, дано съседите ви нямат нищо против шума.

— Но какво означава това? — зачудих се аз.

— Не знам. Може би означава, че точно ти си „Момичето на зодиака за месеца“. Нямам представа. Провери дали няма посочен имейл адрес за контакти и изпрати запитване. Виж, съжалявам, но наистина трябва да тръгвам. Вкъщи вече ме чакат.

Изпратих я и когато затворих вратата, забелязах пакета в коридора, който Джо ми бе пратил по нея. *Добре, че се е сетил, че е моят телефон* — казах си, докато разкъсвах плика. Ако някой друг го бе намерил, сигурно щеше да изчезне с него.

Телефонът беше увит в найлон с въздушни мехурчета, така че когато най-после успях да го разопаковам, видях, че това всъщност не беше моят телефон. Джо явно се бе объркал. В пакета имаше

прекрасен джиесем — тъмночервен на цвят, с инкрустиран кехлибар — който определено не беше моят. Отидох до якето си, за да проверя. Бръкнах в джоба си и... телефонът ми си беше точно там, където винаги го държах. Бях сигурна, че не съм го забравила в ресторантчето, и се оказах права. *Няма значение* — помислих си. Винаги можех да се отбия след училище при Джо и да му върна червения телефон.

Оставих чуждия джиесем на масичката в коридора и тъкмо се канех да погледам телевизия, когато той иззвъня. Цялата подскочих, защото имаше странна мелодия. Всъщност трудно можех да определя звука му като мелодия. Повече наподобяваше фанфарите от уебсайта, които известявах, че съм „Момичето на зодиака за месеца“. В първия момент се поколебах дали да го вдигна, все пак това не беше моят телефон, така че го оставих да си звъни. Рано или късно щеше да се включи гласовата поща. Така и стана, след още няколко позвънявания фанфарите замлъкнаха.

Но не след дълго звъненето започна отново. И то дори някак по-силно. Тогава някой от съседния апартамент удари по стената. Звукът на телефона беше толкова висок, че можеше да събуди и мъртвец.

Май ще е по-добре да го вдигна — помислих си. — Може би този, който звъни, спешно трябва да говори за нещо с притежателя на джиесема. В такъв случай е повече от задължително да се обадя и да съобщя на човека отсреща за недоразумението. Пък и който и да се обажда, със сигурност знае на кого звъни, така че мога да разбера на кого е телефонът и да кажа на Джо, когато му го занеса. Точно така, ще вдигна телефона — реших аз.

— Ало.

— Здравей, Дану — каза приятелски звучащ глас.

— Как...? Кой е?

— Джо.

— Джо от „Европа“?

— Същият.

— Здравей, Джо, виж, това не е моят джиесем. Някой друг трябва да си го е забравил в заведението ти.

— Напротив, твоят е.

— Не, не е.

— Погледна ли сайта, както ти казах?

— Да.

— В такъв случай знаеш, че си „Момичето на зодиака за месеца“.

— Ъъ... да, каквото и да означава това.

— Това означава, че този телефон е твой. Използвай го, когато имаш нужда от помощ.

— Помощ ли?

— Да.

— От кого? Имаш предвид Бърза помощ ли?

— Не, помощ от мен.

— От теб? Искаш да кажеш, ако желая да си поръчам храна за вкъщи? О, това е страхотно! Много ти благодаря! И аз реших, че е някаква промоция. Супер! Благодаря!

— Не, въобще не става въпрос за това. Няма нищо общо с поръчването на храна за вкъщи. Имах предвид, че можеш да разчиташ на мен, ако имаш нужда от помощ.

— Но защо да имам нужда от твоята помощ?

— Защото аз съм твойт покровител. Макар и само за месец. Специална оферта на Джо, който е Юпитер. А Юпитер пък управлява Стрелец.

Нещо определено му хлопа — помислих си аз. — *Безобиден е, но не е наред.* Реших да отвърна шеговито.

— Това е много мило, но за съжаление не мога да си позволя покровител или както там го нарече...

Джо се разсмя:

— Нищо няма да ти коства. Услугата е безплатна, защото си „Момичето на зодиака за месеца“.

— Но аз си имам кой да се грижи за мен — леля Есме.

— Леля ти Есме. Да. Добре — отговори Джо. — Доведи я някой ден със себе си в ресторанта. Ние обаче сме друг тип настойници. Обади ми се, ако имаш нужда от помощ. И провери пак сайта. Ще кача списък на всички зодиакални знаци и управляващите ги планети, за да се убедиш, че не си измислям. И знаеш ли, всички планети съществуват тук, на Земята, в човешки облик.

— Какво? — *Определено не е с всичкия си* — помислих си.

— Да, в човешки облик. Но стига толкова засега. Всяко нещо с времето си. А, и още нещо, в случай че се опиташ да се обадиш на

някой друг от този телефон, не можеш. Той е за връзка единствено с мен.

Веднага след тези думи той затвори.

Отидох при компютъра си и влязох отново в сайта. Появи се голяма стрелка, която сочеше към списък в дясната страна на екрана.

— Зодиакални знаци и управляващите ги планети — прочетох на глас.

Кликнах върху списъка с мишката, за да го отворя, и започнах да го разглеждам.

ЗНАК — ПЛАНЕТА

Овен — Марс

Телец — Венера

Близнаци — Меркурий

Рак — Луна

Лъв — Слънце

Дева — Меркурий

Везни — Венера

Скорпион — Плутон

Стрелец — Юпитер

Козирог — Сатурн

Водолей — Уран

Риби — Нептун

Хм, доста интересно — помислих си. Списък със зодиите и техните планети. Джо обаче беше казал, че той е Юпитер и е мой покровител. И че всички планети били тук, на Земята, в човешки облик. Изкисках се. Бях чувала за всякакви откачалки — такива, които се мислят за Наполеон, за пиле или нещо друго, но никога не бях чувала за човек, който смята себе си за планета. Уау, направо му свалям шапка! Цяло чудо е, че бизнесът му върви добре, предвид колко е чалнат.

[1] Таблица с положението на планетите в съответните домове спрямо часа, деня и мястото на раждане. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

ВЪШКИ

— Девети клас минават при сестрата за преглед първия час, а осми клас — след междучасието — обяви госпожа Ричардс пред строените класове.

— Какво става? — попитах Сушила и заех мястото си в колоната.

Закъснях за училище, защото любопитството ми бе надделяло и се бях поровила още малко из сайта за зодиите, за да проверя дали няма някакво друго послание за мен като „Момиче на зодиака“. За съжаление не бях намерила нищо интересно, само хороскопа и наталната ми карта, които разпечатах и прегледах набързо в автобуса на път за училище.

„Хороскоп на «Момичето на месеца»: застъпването на Уран с Юпитер миналата събота ви изненада с неочаквани събития.

Понеделник: Ден за пълно неподчинение. Не си изпускате шанса!

Вторник: Луната навлиза в Рак, предизвиквайки объркване.

Юпитер е в силна позиция и ви предоставя множество добри възможности. Трябва да се възползвате от тях.

Натална карта: Слънчев знак — Стрелец, Асцендент — Рак, Луна в Телец...“

Следваха страници с подробности за моята зодия. Някои от тях разбрах — например, че Стрелците се славят с приказливостта си, че са непринудени в отношенията си, че са спортни натури и че никак не им допада да бъдат ограничавани, а също, че обичат приключенията и

разходките на открито. *Напълно вярно* — помислих си. Това, че асцендентът ми е Рак, пък означаваше, че ще съм грижовна домакиня, а също и че истинската ми същност е деликатна и ранима, въпреки че си давам вид на човек с труден характер. Всичко беше точно така. Но имаше и други неща, които никак не ми станаха ясни, като това, че Сатурн се изравнявал с Марс, а Луната била свързана с Юпитер в трети дом. Дразнех се, когато не разбирах нещо, така че се опитах да разнищя смисъла на всичко това. Именно поради тази причина закъснях за автобуса, а оттам — и за училище. Ето защо се появих след първия звънец и изпуснах половината от съобщението на директорката. Не че чак толкова ме интересуваше. Ако планът ми проработеше, днес можеше да се окаже последният ми ден тук, а закъснението ми бе съвсем в тон с този план, който целеше изключването ми.

— Въшки — рече Сушила, като хвърли поглед към растата ми и отстъпи крачка назад. — Трябва всички да минем през лекарския кабинет за проверка за въшки. Тя май доста ще се озори с това гнездо на главата ти.

Каква досада — помислих си аз.

— Не е точно представата ми за приятно начало на деня.

Но дори този преглед за въшки не бе в състояние да развали прекрасното ми настроение. Чантата ми бе пълна с щуротиите, закупени от магазина на Ури, и си умирах от нетърпение да ги изпробвам.

Медицинската сестра заби гребена в косата ми и направи неуспешен опит да го прокара през нея.

— Ох! — извиках аз и я хванах за китките. — Боли!

Госпожа Инквизиция се измъкна от ръцете ми и присви очи.

— Така ли? Вината си е изцяло твоя, задето си направила косата си по този начин. Невъзможно е да бъде сресана — каза тя, като опита още веднъж. — Просто няма начин да прокарам гребена през нея. Прилича на голямо сплетено кълбо.

— Тази прическа не предполага ползването на гребен — заявих аз.

Госпожа Инквизиция ми хвърли смразяващ поглед, който, допускам, имаше за цел да ме изплаши, за да се държа послушно, но вместо това, аз и отвърнах със същото. Помислих си, че трябва да запомня тази физиономия и да я упражнявам у дома пред огледалото: стискам устни, леко разширявам ноздрите, присвивам очи, смръщвам вежди и готово, налице е съвършеният смразяващ поглед. Госпожа Инквизиция направи прекрасно показно. Примерът ѝ беше повече от плашещ. Тя беше висока и мършава, с проскубана прошарена коса и толкова прозрачна кожа, че можеше да се види как кръвта пулсира във вените ѝ. И вонеше на дезинфектант. Не ти трябва да си имаш работа с нея.

— Не се предполага и да ходиш с въшки на училище — отвърна ми тя. — Но докато не успея да прокарам този гребен през косата ти, няма как да съм сигурна дали ги имаш, или не. Така че, млада госпожице, какво предлагаш да направим?

— Предлагам да оставите косата ми на мира и да си ходя. Повече от сигурна съм, че нямам никакви въшки.

— Това определено не е вариант. Аз съм длъжна да те проверя.

— Определено щях да зная, ако имах въшки — казах. — Щях да ги усетя.

— Не е задължително.

— Е, в такъв случай, дори и да имам въшки, не желая да ми ги убивате. Ще е проява на жестокост спрямо тях. Да знаете, че ще докладвам за вас на НСЗЖЖО^[1]. Убийца на въшки такава.

Госпожа Инквизиция ме погледна ядосано.

— Слушай, момиченце, днес трябва да прегледам стотици като теб. Така че имаш две възможности: или сама да разрешиш косата си, или да я отрежа. Ти решаваш. Но бъди сигурна, че няма да минеш без преглед при мен.

— Нямате право да ми стрижете косата.

— Ще видим. Като се върна следващата седмица или косата ти ще е приведена в ред, така че да мога да я среша, или ще заиграе ножицата.

— Ще се оплача от вас на директорката — казах аз.

— Хайде де, оплачи се! — каза тя. — Но не преди аз да съм се оплакала от теб.

— Ами, хайде, оплачете се! — не ѝ останах длъжна.

Страхотно! — помислих си, като излизах от медицинския кабинет. Щях да се радвам да бъда извикана отново в директорския кабинет. Всичко вървеше по план и скоро татко нямаше да има друг избор, освен да ме върне у дома. Пък и вече започваше да ми омръзва да се държа гаменски и да се правя на непокорна. Тази роля нямаше нищо общо с истинската ми същност. В действителност на мен много ми харесваше да ходя на училище. А сега, противно на желанието ми да се уча добре, трябваше винаги да изглеждам нехаеща, да не си пиша домашните и да получавам лоши оценки. Не ми се искаше това да продължава месеци, още по-малко — години, тъй като имах нужда от отлични оценки, ако исках да си намеря хубава работа. Макар да не бях още съвсем сигурна каква искам да стана. Колебаех се между писател, посланик в някоя държава и танцьорка в телевизионно музикално шоу. Не че имах нужда от кой знае какво образование за последното, но виж, за първите две определено ми трябваше такова. Никак не ми се искаше да си пропилявам шансовете за добро бъдеше само защото ми се налагаше за момента да се правя на лошо момиче. Така че колкото по-скоро планът ми проработеше, толкова по-бързо щях да възстановя репутацията си на добра ученичка.

След като напуснах медицинския кабинет, се промъкнах в учителската тоалетна и поставих цапация сапун на една от мивките. После откачих огледалото, което висеше зад вратата, и го скрих в последната тоалетна кабина. Без огледало, всеки от учителите, използвал сапуна, щеше да разбере твърде късно, че кожата му е променила цвета си.

През междучасието останах да се навъртам край тоалетната, така че да забележа, ако някой влезеше и използваше сапуна. Не можах да повярвам на късмета си. Толкова много учители влязоха. Един, двама, трима. Първа влезе госпожица Хардман и излезе с изцапани ръце. Скрих се зад ъгъла, но се оказа, че не е било необходимо. Тя бе така умислена и забързана, че въобще не бе забелязала, че ръцете ѝ са станали тъмносини.

— Какво правиш тук, Джоунс? — чух точно зад гърба си и цялата подскочих. Беше господин Бийчъм.

— А, нищо...

— Марш от тук тогава!

След което той също влезе в тоалетната и излезе две минути по-късно, но по ръцете му нямаше и следа от моя сапун. *Боже, тоя не си мие ръцете!* — учудих се аз. — *Ама че гадост!*

След него влезе госпожа Макфиблин. Дойде откъм кабинета по химия и прекара почти пет минути в тоалетната. *Отлично свършена работа* — помислих си, когато я видях да излиза от там със сини петна по бузите.

— Кое е толкова забавно, госпожице Джоунс? — попита ме тя, като ме забеляза да надничам иззад ученическите шкафчета със самодоволна усмивка на лицето си.

— О, нищо! — измърморих. — Аз просто...

Двама седмокласници минаха покрай нас и зяпнаха лицето на госпожа Макфиблин, след което избухнаха в смях. Тя се смути.

— Какво става? Да не би да имам нещо на лицето си?

— Тъъ, само нос, като всички нас — отговорих аз.

В този момент господин Бийчъм излезе от учителската стая.

— Мили боже, Маделин! — възкликна той, като видя госпожа Макфиблин. — Лицето ти изглежда...

Той я вкара в учителската стая, откъдето няколко секунди по-късно се чу пронизителен писък. Мисията ми е изпълнена успешно — рекох си аз и се отдалечих по коридора. Не след дълго обаче господин Бийчъм се втурна след мен.

— Дану, случилото се има ли нещо общо с теб? — попита той.

Нямах никакво намерение да отричам, тъй като да ги ядосвам колкото може повече, беше също част от плана ми.

— Да, разбира се. Това беше специален сапун от Черно море. Добър е, нали?

— Веднага влизай в час, а в обедната се яви при директорката — каза той.

— Да, господине — отвърнах аз. — Много ви благодаря, господине!

Той ме погледна, сякаш се бях побъркала, но в отговор аз само му се усмихнах. Всичко вървеше по план и повече от прекрасно.

Преди да вляза в часа по математика, се отбих набързо в салона с плувния басейн. *Лелеее!* — помислих си, като видях колко хора имаше в басейна. Огледах се наоколо и съзрях учителя по плуване, господин

Дохърти, да чете вестник в стаичката си в дъното на салона. Изтичах при него.

— Господине, има тренировка по евакуация в случай на пожар! — извиках задъхано. — Директорката ме изпрати да би предам да изкарате всички навън в следващите пет минути.

— Но алармата не се е включвала — каза господин Дохърти. — Иначе щяхме да я чуем.

— Навсякъде другаде се включи, господине. Ето защо ме изпратиха да ви кажа. Явно при вас се е повредила. Но така или иначе госпожа Ричардс каза да изкарате абсолютно всички навън, дори и да са по бански, а тя щяла по-късно да изпрати някой да погледне алармата.

Господин Дохърти въздъхна отегчено:

— Ама че досада!

Той излезе от стаята си и наду силно свирката.

— Слушайте всички, излезте от басейна и бягайте на двора! Провеждаме суха тренировка по евакуация при пожар!

Плувците нададоха недоволни възгласи, но направиха както им бе наредено. Неохотно се измъкнаха от басейна, грабнаха хавлиите си и се насочиха към изхода.

Пет минути по-късно салонът с басейна беше опразнен. Бръкнах в раницата си и извадих оттам шишенце със супер оцветител. *Чудесно* — казах си, докато изсипвах лилаво-кафявата течност в басейна. Тя бавно започна да се смесва с водата, придавайки ѝ очарователен светлочервен цвят, който се разпростря из целия басейн, от повърхността, та чак до дъното. *Ако приятелките ми ме видят в момента, няма да повярват на очите си* — помислих си аз, защото в старото ми училище ме наричаха госпожица Добродетел. Обаче откакто се преместих тук, се държах от лошо по-лошо. И честно казано, наслаждавах се на всяка минута.

Беше време за часа по математика. Преди това, докато другите чакаха пред медицинския кабинет за преглед, аз се бях промъкнала в кабинета по математика, за да подготвя терена. Бях залепила с тиксо под стола на господин Наш устройството, което издаваше пърдящ звук.

Седнах на мястото си като всички останали от класа и часът започна. Когато господин Наш седна на стола си, натиснах бутона на дистанционното и откъм катедрата се разнесе едно звучно пъррр.

Математикът се огледа, но естествено не видя никой зад стола си, нито където и да е в близост до него. Аз отново натиснах бутона на дистанционното. Още едно шумно пърррр долетя от мястото му и класът избухна в бурен смях, а господин Наш се изправи и започна да оглежда стола в опит да установи откъде идва звукът.

Аз продължих периодично да натискам дистанционното под чина си. Пърррр, пърррр, пърррр. Всички ученици се превиваха от смях. Беше още по-забавно, защото математикът все така безуспешно се опитваше да разбере откъде идва този звук, тъй като на стола му нямаше нито пърдяща възглавничка, нито нещо друго от сорта.

Той се изправи пред класа и ни погледна ядосано.

— Един от вас, банда малки чудовища, е отговорен за това. Или да си признае доброволно кой е, или целият клас ще бъде задържан след часовете.

В отговор на казаното, натиснах още веднъж дистанционното. Пърррр. Всички отново избухнаха в смях.

Господин Наш продължи да гледа ядосано, така че реших най-после да си призная.

— Аз бях, господине. — И демонстрирах принципа на работа на устройството. — Не е ли гениално? Продавачът в магазина каза, че обхватът на дистанционното стига до петнадесет метра, така че ще работи дори и ако го сложим на стола на някого, който се намира в съседната стая.

Математикът въздъхна:

— Харви Джоунс. Как не се досетих? Веднага напусни стаята, преди да съм те удушил. Не те искам и минута повече в часа си. И като излезеш от тук, иди право при директорката.

Аз отдадох чест като при военните:

— Да, сър. Благодаря ви, сър! Всъщност така или иначе щях да се срещам с директорката през обедната почивка, но не мисля, че тя ще има нещо против, ако се появя и по-рано. — Когато стигнах до вратата на стаята, се обърнах. — Може би ще е добре да взема устройството със себе си, в случай че тя поиска да й демонстрирам как работи.

Очевидно предложението ми допадна на повечето ми съученици, няколко от тях дори кимнаха утвърдително, но изражението на господин Наш ми даде да разбера, че ни най-малко не одобрява идеята, така че само повдигнах рамене.

— Не? Ами добре. До после тогава — казах аз и на излизане помахам на класа през рамо.

Какъв страхотен ден! — помислих си, докато се тътрех по коридора, помахвайки на всеки, който можеше да ме види през остъклените врати на класните стаи. Май започваше да ми харесва да съм лошо момиче.

Госпожа Ричардс беше бясна. Предполагам не помогна особено и фактът, че ѝ услужих с пръскащия мастило химикал, когато тя не намери своя.

— Плувният басейн. Сапунът. А после и онова... — Тя така и не намери сили да назове на глас пърдящото устройство — ... онова нещо, имитиращо... отвратителни звуци. А сега и този химикал. Какво следва, Дану?

— Не съм много сигурна — отвърнах аз, кръстосах крака и си придадох замислен вид. — Имам пудра, която предизвиква сърбеж, фалшиво кучешко изпражнение, което мислех да сложа сред хляба в столовата, въъ... електрошок при ръкостискане, супер лепило, капсула с изкуствена кръв... Това са си доста неща. Вие какво предлагате?

Госпожа Ричардс пое няколко пъти дълбоко въздух и известно време ме гледа мълчаливо. Едва не изгубих самообладание, защото подобно на медицинската сестра, тя добре владееше смразяващия поглед, но съвсем неочаквано изражението ѝ омекна.

— Не съм толкова глупава, Дану — каза спокойно директорката. — Нито пък ти. Никога не си била лоша ученичка с лошо поведение, не и преди да дойдеш тук. Така че на мен държанието ти ми прилича по-скоро на опит да предизвикаш реакция. Права ли съм?

Аз кимнах.

— Може би.

— И каква точно реакция очакваш?

— Смятам, че заслужавам най-тежкото наказание, предвидено в случая. Мисля, че е редно да бъде изключена.

Госпожа Ричардс събра дланите на ръцете си, подпря брадичката си на тях и започна да ме изучава.

— О, така ли мислиш?

Аз отново кимнах.

— Без съмнение. Поведението ми е абсолютно неприемливо. В разрез с всички правила на училището.

— Неприемливо? Хм. В разрез с правилата? А ако кажа „не“?

— Все още разполагам със супер лепилото, вонящите бомбички...

Директорката изпъна гръб и ме гледа втренчено в продължение на няколко дълги минути.

— Да не би да ме заплашваш, Дану? — попита ме накрая.

Вече наистина ме обзе безпокойство.

— Не. Да. Имам предвид... Смятам, че е редно да ме изключите.

— Мисля, че и двете сме напълно наясно, че това не е решение. Говорих с баща ти, преди да започнеш при нас. Къде смяташ, че ще отидеш?

— Ще се върна в старото си училище.

Госпожа Ричардс поклати глава:

— Виж, Дану, давам си сметка, че животът ти не е същият, откакто си тук. И съм убедена, че никак не ти е лесно, но не можеш да продължаваш да се държиш по този начин. Чуваш ли? Със сигурност няма да те изключат от училище. Но за сметка на това ще пиша на баща ти и ще му разкажа всичко, което се случи. Също така ще се срещна и с леля ти, за да обсъдя с нея поведението ти. Междувременно ще посещавам училищния съветник. Ясна ли съм? В това училище аз определям правилата, не учениците. И определено не отстъпваме пред искания като твоите. Така че няма да стане това, което си намислила. Разбра ли ме?

— М-м, да — измънках аз. — Разбрах.

Почувствах се напълно сразена. Ядосана, че планът ми не проработи. Разстроена от факта, че нямаше мърдане от тук. И тъжна, защото това означаваше, че ще продължавам да живея в ужасния, скучен апартамент на леля ми.

Когато излязох в коридора, телефонът ми нададе фанфарния си звън. Извадих го, колкото може по-бързо, тъй като не ми се искаше да ме повикат обратно в кабинета на директорката. Видях, че имам съобщение.

„Дари ме със спокойствие да приемам нещата, които не съм в състояние да променя, с кураж да променя тези, които мога, и с мъдрост, за да ги различавам.

Райнхолд Нибур“

*Пфу! — помислих си. — Какво ли пък може да знае някой с
такова име? Освен това не познавам никакъв Райнхолд. Някой идиот
е объркал номера, като е пращал съобщението си.*

[1] Национална служба за защита на животните от жестоко
отношение. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА ЩУРОЛАНДИЯ

Докато чаках на автобусната спирка, забелязах, че няколко момичета ме бяха зяпнали и си шушукаха нещо една на друга. Историите за подвизите ми бяха плъзнали по коридорите на училището подобно на азиатския грип, така че не можех да се сърдя на никого, че ме одумваше. Ако имах приятелки, аз също щях да обсъждам с тях как някой е излял нещо в училищния басейн и е боядисал водата му в червено. Аз обаче нямах такива.

Стоях на спирката и се правех, че не ми пука, когато зодиакалният ми телефон зазвъня със странната си мелодия. Всичките ми опити да изглеждам непукист се пръснаха като сапунен мехур, когато гръмнаха фанфарите и няколко души зад мен се изкискаха. Навярно отново е грешен номер — реших аз, като извадих телефона, за да прочета съобщението. Този път обаче съобщението беше от Джо.

„Здравей, Дану, зодиакално момиче! — гласеше то.
— Юпитер е благоразположен днес. Така че, заповядай на чай!“

Идеята не е лоша — помислих си. Пък и никак не ми се връщаше в празния апартамент, особено в това ми състояние. Освен това трябваше да преосмисля плана си за действие. Речено — сторено. Е, вярно, че Джо се мислеше за планета, но какво от това? Когато беше малка, приятелката ми Фран си говореше с някакъв свой въображаем приятел. Бърни имаше навика да води дълги разговори с котката си, а Ани се мислеше за принцеса, която е била открадната от циганите и продадена на хората, които се представяха за нейни родители. Всеки си имаше своите странности. Ресторантчето за деликатеси се намиреше в центъра. Пък и бе пълно с хора. Не беше като да отивах с непознат на

някакво затънтено място. Освен това, бях гладна. Едва ли има по-добро място за прекрояване на плана ми — реших аз и минах от другата страна на улицата, заставайки на спирката по посока Осбъри.

Джо се зарадва да ме види, а аз бях доволна, че се отбих. И макар с Джо да се бяхме срещали само веднъж, чувствах го като свой нов приятел. А и ми беше приятно, че в края на деня ме посрещаше едно усмихнато лице, вместо празният, бездушен апартамент.

— Е, как беше училището днес? — попита той и сложи пред мен чаша горещ шоколад и чиния с прясно приготвени палачинки, полети със сироп от клен и гарнирани с парченца банан.

— Пълна катастрофа — отвърнах аз. — Тази сутрин прочетох в сайта, че денят е подходящ за неподчинение, така че да не се замислям много, но въпреки това, стореното не ме доведе доникъде.

— А ти докъде искаше да стигнеш?

Реших да му кажа истината. Бях уморена да се правя на това, което не съм, и да си давам вид, че въобще не ми пука за нищо.

— У дома, Джо. Толкова много искам да се върна у дома. Нямам нищо общо с мястото, където съм сега. Направо е непоносимо. Искам си обратно живота, който водех преди.

Джо седна срещу мен.

— Ааа, промяната. Нищо не е сигурно и нищо не трае завинаги.

Представа си нямах какво точно искаше да каже.

— Това някаква гатанка ли е?

— Не съвсем. В живота няма нищо по-сигурно от промяната. Всичко постоянно се променя. Нищо не остава неизменно, нали? Така е с времето, новините, сезоните, листата на дърветата, дните на седмицата и дори с всяка една клетка от собственото ти тяло.

— Е, и?

— Понякога промените зависят от нас. Ние вземаме решението да ги направим, като новата прическа например, неочакваната покупка или новото обзавеждане на някоя стая. И до голяма степен имаме контрол над тях. Понякога обаче тези промени идват отвън и ние изобщо не можем да ги контролираме. Такива са земетресенията или катастрофите, които определено не са наш избор. Разбираш ли какво имам предвид?

Кимнах утвърдително.

— Мисля, че да. Не аз избрах промяната, която настъпи в моя живот. Това е абсолютно сигурно. Някой друг реши вместо мен.

— И именно на това се дължи чувството ти за несигурност — продължи Джо. — Промяната кара всички ни да се чувстваме така. Особено когато е настъпила против волята ни. Имаме усещането, че нищо не зависи от нас и започваме да се страхуваме при мисълта какво ще последва. Но знаеш ли, понякога тези промени са за добро. Те именно ни подтикват към усъвършенстване. Те ни помагат да израснем, за да продължим по своя път. Невинаги обаче осъзнаваме това в момента на промяната.

— Е, аз имам чувството, че съм поела в обратна посока. Не мисля, че има какво да науча там, където съм в момента. Просто защото там нищо не се случва. Единствените книги, които можеш да намериш в апартамента на леля ми, са телефонен указател и пътен атлас. А аз обожавам да чета книги. Всички стаи в старата ни къща бяха пълни с тях. Пък и няма никого, с когото да си говоря. Все едно че съм в затвор. Така ми се иска да се върна у дома и нещата да си тръгнат постарому.

— Но дори и да се върнеш там, нещата вече няма да са както преди. Всичко ще се е променило: приятелите ти, домът ти, училището ти. Всички те също ще са направили своята крачка напред, защото никой и нищо не може да избегне промяната.

— Може и така да е, но там поне се чувствах на мястото си. Хората ме познаваха и бяха загрижени за мен.

— Е, аз също съм загрижен за теб — усмихна се Джо. — Забрави ли, аз съм твой покровител за един месец. Така че ще ти помогна да погледнеш на нещата от друг ъгъл.

Не ми се искаше да го обидя, така че му се усмихнах учтиво.

— Да. Така е, предполагам. Обаче това няма да доведе баща ми или нашата икономка, госпожа Уилкинс, или пък някой от приятелите ми тук.

Джо ме погледна съчувствено.

— Знам, знам. — И пак ми се усмихна. — Знаеш ли какво означава Юпитер?

— Това е планетата на веселието и изобилието, нали?

Знаех това, защото го бях прочела в библиотеката на училището по време на следобедната почивка.

Джо кимна утвърдително.

— Но думата идва от гръцки език — *Diu Pater*, Юпитер, което означава „кръстник“. Така че аз съм нещо като твой кръстник.

— Щом казваш.

— Не изглеждаш особено доволна от това.

— Извинявай, просто имах тежък ден. Нещата не се получиха така, както ги бях планирала, и сега се чувствам като хваната в капан.

— Разбирам. Но животът е такъв, какъвто си го направиш, Дану. Както се казва, ако той ти поднесе лимони, направи си от тях лимонада.

„Рецептата“ на Джо искрено ме разсмя.

— Всъщност това бих могла да го направя — каза аз. — Лимоните са едно от малкото неща, които можеш да откриеш в хладилника на леля ми Есме. Тя никога не купува храна, не готви и не прави нищо от нормалните неща, които биха превърнали апартамента ѝ в истински дом.

— Значи имаш от какво да започнеш. Направи си лимонада! Обичаш лимонада, нали?

Аз кимнах.

— Тогава си я направи — каза Джо. — Това е урок, който трябва да научиш, Дану. Получи ли съобщението ми по-рано днес?

— Това с поканата за чай ли? Да.

— Не, другото, преди това.

— Онова с Райндир Небу или нещо от сорта?

— Райнхолд Нибур. „Дари ме със спокойствие да приемам нещата, които не съм в състояние да променя, с кураж да променя тези, които мога, и с мъдрост, за да ги различавам“.

— Аз пък си помислих, че някой по погрешка го е пратил на моя номер.

— Не, аз ти го изпратих. За да те накарам да се замислиш. Слушай, Дану, ако не си доволна от това, което съдбата ти е отредила, тогава направи нещо по въпроса. Имаш само две възможности — да се нацупиш или да се усмихнеш, да потънеш или да изплуваш.

— Всъщност станаха четири...

— Много добре знаеш какво имам предвид — каза Джо.

— Но аз направих толкова много, за да бъда изключена и да се върна у дома.

— Добре — каза той, — нека да започнем от там. Домът. Изглежда той е изключително важно място за теб.

— Да, така е. Е, или поне беше.

— Това се дължи на факта, че зодия Рак има силно влияние върху теб.

— Да, видях това. Асцендентът ми е Рак. Но аз си мислех, че съм Стрелец.

— Ти си Стрелец — потвърди Джо. — Слънчевият ти знак е Стрелец, докато изгряващият ти знак е Рак.

— Нещо не схващам.

— Астрологията е много повече от това коя зодия си. Да, разбира се, че си зодия Стрелец, но за формирането ти като характер от съществено значение са факти като местоположението на Луната, Венера, Нептун и всички останали планети в момента на раждането ти. Всички те по свой начин оказват влияние върху теб. Например при теб е засилено влиянието на Рак. А домът е изключително важно място за зодия Рак, ето защо на теб никак не ти допада да се местиш.

— На мен ли го казваш — добавих аз и отпих от горещия си шоколад.

— От друга страна, като Стрелец, ти обичаш широки пространства. Това е знакът, който най-много държи да има пространство около себе си, така че ако живееш в малък апартамент, нищо чудно, че не се чувстваш комфортно.

— Точно така е. Ето защо искам да се върна в старата ни къща. Тя е просторна.

— Какво стана с нея? — попита Джо.

— Дадохме я под наем на едно семейство.

— Значи не можеш да се върнеш там, така ли?

Поклатих глава.

— Предполагам, че не. Но трябва да има и друг начин.

— Винаги има друг начин — каза Джо. — Винаги. Какво ще кажеш да се опитаме да разберем какъв е той?

— Ами, добре.

Джо започваше да ми допада все повече и повече. Той беше първият възрастен, който всъщност ме възприемаше сериозно.

Изслушваше ме внимателно и разбираше защо съм нещастна.

— Значи, домът е от изключителна важност — каза той. — С какво точно свързваш усещането за дом?

— Ами, с домашните ми любимци, които винаги много се радваха да ме видят, когато се връщах от училище или отнякъде другаде. Постоянното присъствие на хора около мен. Ароматът от нещо прясно изпечено, идващ от някоя от къщите в селцето. Това ме караше да се чувствам уютно. Имахме много книги, прекрасна, градина и винаги свежи цветя на масата. И въпреки че татко не беше с мен през по-голямата част от времето, все пак знаех, че е някъде наоколо.

— Добре — каза Джо. — Нека помислим за момент. Кое от всички тези неща, които изреди преди малко, мислиш, че би могла да имаш тук, където живееш в момента?

— Хм, май нито едно от тях. Няма как да взема Чернушка и Снежко, защото са свикнали да тичат на воля из двора, пък и в момента има кой да се грижи за тях.

— А какво ще кажеш за нови домашни любимци? — попита Джо.

— Но те също ще имат нужда да излизат навън. Би било жестоко да стоят затворени през цялото време.

Джо кимна.

— Права си, освен ако не са рибки. Можеш да си отглеждаш рибки.

— Предполагам, че бих могла, обаче... това е апартаментът на леля ми и нещо ми подсказва, че тази идея никак няма да ѝ хареса. Тя предпочита да има колкото може по-малко неща в него, да няма нищо по стените, никакви картини, никакви украшения и със сигурност никакви риби. Целият апартамент мирише на дезинфектант, като в болница. Как би могъл да се почувства човек уютно в него?

— А тя застоява ли се в апартамента?

— Ни най-малко.

— Хм — каза Джо. — Може би самата тя не се чувства уютно там. А навярно има нужда някой да ѝ покаже, че се радва да я види, когато се прибере. Ти как я посрещаш, като се върне от работа?

Замислих се. В повечето случаи, когато тя се прибираще вкъщи, аз или вече бях заспала, или ѝ се цупех от дивана. Не ѝ казвах

сърдечно: „Добър вечер“. Не че тя беше госпожица Радвам-се-да-те-видя! Обикновено веднага след влизането си ми отправяше някакъв упрек, преди дори да имам шанса да ѝ кажа „Добро утро!“, „Добър вечер“ или какъвто и да е друг поздрав. Предполагам, че и двете имахме много да учим.

— Добре, нека се върнем към нещата, които изброи — продължи Джо. — Спомена, че харесваш мириса на нещо готвено или печено. Да. И на мен ми е слабост. Какво ще кажеш да сготвиш нещо? Мога да ти дам цял куп лесни рецепти.

Той стана и затърси нещо около бара. Не след дълго извади множество листове.

— Ето, това са рецептите. Опитай се да приготвиш нещо!

— Кой? Аз? Никога.

— Пробвала ли си някога?

— Всъщност не.

— Ето, виждаш ли? Предаде се още преди да си опитала. Значи избра страната на губещия.

— Страната на губещия? Наричаш ме губеща?

Джо кимна утвърдително.

— Да. Така е. Предаде се още преди дори да си опитала. Това е нещо, което би могла да промениш, но явно не искаш да го направиш.

— Но аз съм само на тринайсет.

— Е, и? Да не би някъде да е написано, че можеш да готвиш само след навършването на определена възраст? Освен това ще навършиш тринайсет следващия месец. Видях наталната ти карта. Ти обичаш приключенията. И си любознателна. Би могла да си богиня в кухнята. Поне опитай! Кое е любимото ти ястие?

— Имаш предвид нещо като предсмъртно ястие?

Джо ме погледна озадачено.

— Предсмъртно ястие?

— Да. Ти например какво ще поискаш, ако знаеш, че това е последното ядене в живота ти и не ти се налага да се съобразяваш с неща като калории, холестерол и други от сорта, за които възрастните са особено загрижени?

— Ха, това е лесно. Ще си поръчам лазаня с много кашкавал, а за десерт — домашно приготвен ванилов сладолед с малини.

— Добър избор! — казах аз.

— Хей, всъщност аз трябваше да ти задам този въпрос! — разсмя се Джо. — Е, ти какво би поискала като предсмъртно ястие?

— Чипс. Нарязан на големи и хрупкави филийки. И майонеза, в която да си го топвам. И шоколадови кексчета като тези, които госпожа Уилкинс ми правеше. Колко само ми липсват нейните вкуснотии! Тя беше факир в кухнята. И правеше страхотни кексове — с моркови, с банани, ванилов, бадемов.

— О, милата тя. Да я оставят без кексове. Горката Дану — въздъхна Джо.

— Не ми е лесно... — започнах аз, но млъкнах, защото се усетих, че той ме иронизира.

— Хм — рече Джо. — Опасявам се, че никак не ми е жал за теб. Ако си искала, можела си всяка вечер да си похапваш вкуснотиите на госпожа Уилкинс, а и да почерпиш с тях и леля си. Вместо това обаче си решила да се самосъжالياваш, да си унила и апатична. Колко сърцераздирателно. Изборът обаче си е напълно твой.

— Хей, ако наистина си мой покровител, не е ли редно да си мил с мен?

— Та аз съм мил с теб. Това означава да си добър към някого. Казвам ти, че има много неща в живота ти, които можеш да промениш, като започнеш с кексовете. Пък и доста си слабичка, трябва да хапваш повече. Щом обичаш кексове, опечи си. Не си глупава. Какво те спира тогава?

Усетих как стомахът ми се сви от силен гняв. *Нищо не разбираш* — помислих си, но веднага след това си спомних за онова унило, апатично и самосъжالياващо се същество, с което Джо ме сравни, и яростта ми се изпари на минутата. Не можех да се сетя за нито една причина да не последвам съвета му. Казаното от него наистина беше стигнало до мен. Да, изборът си беше изцяло мой. Дали ще се намръщя, или ще се усмихна. Дали ще потъна, или ще изплувам. Бих добавила също — дали ще умра от глад, или ще се науча да готвя. Да. Определено можех да се науча. Пък и така щях да убия част от суката. Ами да. Освен това можех да пиша на госпожа Уилкинс и да я помоля да ми изпрати някои от рецептите си. Точно така. Поне щях да опитам. Дори можех да изпека нещо за вечно недоволната си леля.

Когато Джо се върна зад бара, за да обслужи няколко клиенти, реших да хвърля един поглед на рецептите, които ми бе дал. Хм, май

няма да е необходимо да пиша на госпожа Уилкинс — казах си, докато ги преглеждах. Тези тук изглеждаха напълно подходящи за мен.

След известно време Джо се върна при мен.

— Виждаш ли онези двамата? — попита ме той.

Бяха мъж и жена и седяха на една от масите до прозореца. Жената беше висока и обаятелна, с дълга руса коса, а мъжът приличаше на млад поет — привлекателен, с дълга до раменете чуплива черна коса. И у двамата имаше нещо, което не ти даваше да откъснеш очи от тях.

— Да.

— Това са Венера и Меркурий. Спомняш ли си, когато ти казах, че всички планети са тук на Земята в човешки вид?

О, не! — изпъсках наум. — Джо пак започна със своите щуротии. Защо точно сега? Така хубаво си говорехме и тъкмо вече си мислех, че не е чак толкова чалнат. Реших, че ще е най-добре да го обърна на шега.

— Аха, да — отвърнах. — Значи онези двамата там са Венера и Меркурий?

Джо кимна утвърдително.

— Важно е да разбереш това. Вече научи, че всяка зодия си има своята управляваща планета, нали?

— Да. — Извадих разпечатката на хороскопа, който ми беше изпратил. — Ето.

— И също така ти стана ясно, че управляващата планета е нещо като неин покровител.

— Аха. Нещо като кръстник, *Diu Pater*, покровител — изредих аз, — казано с други думи.

Лицето на Джо стана сериозно и той въздъхна.

— Дану, смятам, че се отнасяш снизходително към мен и съм сигурен, че ме мислиш за мръднал. Така че определено не си схванала за какво става въпрос.

— Какво не съм схванала?

— Че покровителите са тук, на тази планета.

Не можех да се сдържам повече и пригнах да се смея.

— Извинявай много, но това звучи доста налудничаво. Искаш да кажеш, че сред нас има извънземни? Нещо като „Ало, Земята вика

Юпитер!“ Мисля, че малко си прекалил с гледането на научнофантастични филми.

На лицето на Джо се изписа смущение.

— Не гледам телевизия. Говоря ти самата истина. Казвам ти, Дану, трябва да се научиш да мислиш мащабно.

— Добре де. Как тогава човек може да разпознае тези покровители? Да не би да имат нещо като таен начин на ръкостискане?

— Мнозина не стигат дори дотам да срещнат своя покровител. Случва се само на тези, които са избрани да станат „Момиче на зодиака“. Но дори и тогава, някои от избраните решават да пренебрегнат този факт.

И много добре разбирам защо — помислих си аз.

Джо погледна тъжно, сякаш го бях обидила.

— Ама ти сериозно ли?

— Сериозно я.

— И ти си моят покровител?

— Да. Вече ти го казах. Юпитер е планетата на зодия Стрелец.

— Искаш да ми кажеш, че си човешкото въплъщение на планетата Юпитер със свой собствен ресторант?

Той кимна.

— Това е самата истина, Дану.

Много внимавах да не се изсмея отново, защото той изглеждаше страшно сериозен по отношение на казаното и никак не ми се искаше да наранявам чувствата му, независимо колко налудничави бяха. При всички положения Джо не беше опасен и бе напълно добронамерен.

— Ако е така, с какво се занимават останалите?

— Точно това се опитвах да ти обясня — отвърна Джо. — Жената от онази двойка се казва Неса и е въплъщение на Венера. Мъжът се казва Херми и е въплъщение на Меркурий.

— Херми не е ли от Хермес, вестителя на боговете?

— Правилно — потвърди Джо. — Всъщност той е мой син. Херми или Меркурий. Гърците го наричат Хермес, а останалите — Меркурий. Той работи като куриер за „Меркюри Комюникейшънс“.

Никак не ми беше лесно да приема всичко това.

— Само не ми казвай, че Неса е собственичка на рибния ресторант.

Джо се разсмя толкова гръмко, че няколко души се обърнаха към нас.

— Не е, разбира се, не ставай смешна.

Въздъгнах облекчено. Той се шегуваше с мен и в крайна сметка не вярваше в нищо от казаното.

— Собственик на заведението е Нептун — продължи Джо. — Мисля, че наскоро се срещна с него. Един такъв чудак с бяла брада. Все недоволства за нещо.

О, не. Ама той наистина вярваше във всичко, за което говореше. Горкият човек — помислих си, — определено му е гръмнал бушонът.

— Добре, добре — съгласих се аз. — Значи Нептун е собственик на рибния ресторант. Хм... нека да изберем друг от списъка със зодиите. Например Водолей се управлява от Уран. Е, с какво се занимава Уран?

— О, това е Ури! Вече се запозна с него. Негов е магазинът за трикове и вълшебства.

Уау, Джо не само е мръднал, ами има и супер развитено въображение — помислих си аз.

Върнах се към списъка.

— Плутон пък управлява зодия Скорпион. Кой е Плутон?

— Занимава се с вътрешен дизайн — отговори Джо. — Декоратор. Разкрасява, префасонира, такива ми ти работи.

— А Сатурн?

— О, Сатурн е знаменит учител, учи на някои важни неща от живота. Той е нещо като директор. Доктор Кронус.

— Луна?

— О, ще те оставя да разбереш сама — каза Джо. — Всъщност, доколкото си спомням, звездите ти предвещават съвсем скорошна среща с нея.

— Прекрасно — отвърнах аз, като се приготвих да си тръгвам. — Нямам търпение.

Време е да си ходя — реших. Значи Сатурн ръководеше нещо, а Нептун притежаваше рибния ресторант. Хм, всичко това потвърждаваше само едно — Джо наистина беше луд. Напълно смахнат. Но благодарение на лудостта му ме осени страхотна идея — да опитам същото в училище...

СЕДМА ГЛАВА

ГОСПОЖИЦА ПСИХО

Във вторник на обяд беше срещата ми с училищния съветник. Бях добре подготвена. Тъй като план А не бе проработил, на връщане от Джо бях започнала да кроя план Б.

Изцяло от теб зависи в каква посока ще тръгне животът ти, ми беше казал той. За мен най-важното продължаваше да бъде да се измъкна от тук и без дори да подозира, нареждайки ми да посетя училищния съветник, госпожа Ричардс ми бе предоставила страхотен шанс да осъществя намерението си. Планът ми беше да се престоря на абсолютно и непоправимо смахната, на пълно куку, на човек, на който му хлопа дъската, на изперкала. Щях да бъда освободена от училище по медицински причини. И ако това вече не накараше баща ми да се втурне обратно насам, зарязвайки любимите си разкопки, не виждах какво друго би могло да го стори.

Седнах пред кабинета на училищния съветник и започнах да премислям действията си. Ще бъда леко раздразнителна и от време на време ще издавам странни, неподобяващи птичи крясъци звуци. Ще си събера очите. Едната ми ръка ще е съвсем неконтролируема и ще я размахвам свободно над главата си. А, да, и ще се олигавя цялата. Ако и това не свърши работа, ще се престоря на чайник.

След около пет минути чакане пред кабинета, през които прехвърлях наум достойното си за Оскар изпълнение, секретарката на училището се появи.

— Можеш да влезеш, Дану — съобщи тя. — Госпожица Луна те очаква. Вратата вдясно.

— Умбанга — отвърнах аз и й се ухилих широко.

Тя ме погледна учудено, при което аз й намигнах и тръгнах към вратата, която ми посочи.

— О! — възкликнах, като влязох в указаната стая и видях жената, която ме очакваше — Вие ли сте училищният съветник?

Застаналата до прозореца дама кимна едва забележимо. Не си я представях точно такава. Не че си я бях представяла по определен начин, ала очаквах да срещна някого с вид на специалист, облечен в строг костюм, като учител, управител на банка или нещо такова. Не и жената, която стоеше пред мен. За момент дори забравих да се правя на чалната, защото не можех да отделя очи от нея. Тя изглеждаше като човек на изкуството или пък циганка. Имаше дълга, чуплива, сребристо-сива коса, медальон с формата на полумесец и обеци с формата на звезди и беше облечена със сива копринена пола, цветът, на която беше подобен на този на косата ѝ. Приличаше по-скоро на изхвърлена на брега русалка, на която са ѝ пораснали крака. Закаках да каже нещо, за да вляза в ролята си, но тя остана безмълвна. Стоеше си до прозореца и гледаше към небето. След известно време, през което тя не ми обърна никакво внимание, започнах да се чудя дали въобще бе забелязала присъствието ми. Реших да се изкашлям.

Жената се обърна и ме погледна, но остана все така мълчалива.

— Аз съм Дану. Смахнатата лунатичка се явява пред вас за рапорта си в един часа — докладвах аз като в казармата и след това започнах да лая като куче.

Никаква реакция. Стоеше и ме гледаше. После разпери ръце и започна да се поклаща. Напред-назад. Наляво-надясно. *Какво прави тази кукунделка?* — зачудих се аз. Тя продължи още известно време, след което спря и седна. Изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да се разплаче.

Аз седнах срещу нея. Тя се пресегна, взе една книжна кърпичка от масата и си издуха носа.

— Няма ли да кажете нещо? — попитах. — Да си водите бележки? Да ми дадете някакъв съвет?

— Не — подсмръкна тя.

Помълчахме така известно време, след което любопитството ми надделя.

— Ама, не трябва ли да направите нещо? — зачудих се аз. — Няма ли да кажете нещо мъдро?

Тя ме погледна със сребристо-сините си очи.

— Какво бих могла да кажа?

— Ами, нямам представа. Не е ли ваша работа да знаете какво да кажете или направите?

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Кажи! Направи! В това ли се състои всичко? Понякога единственото, което искам, е просто да съществувам. Най-добре е човек да се остави на течението. — Тя стана от стола си, отиде до прозореца и вдигна глава да погледне небето. — Знаеш ли, Дану, понякога се питам: *Това ли е всичко? Трябва да има нещо повече.* Иначе какъв е смисълът от нашите усилия?

И тогава, за мое най-голямо учудване, тя започна да танцува. Плавно, поклащайки се, като в транс. Напомни ми на танца, който играехме в началното училище, когато някой ентузиазирани учител ни караше да се престорим на дърво, да вдигнем ръцете си като клони и да ги движим наляво и надясно, все едно се поклащат от вятъра.

Наблюдавах я с широко отворена уста. Не можех да повярвам на очите си. После изведнъж загрях. *Аха, ами да. Опитва се да ме надхитри. Тази жена е доста умна. Навярно е разбрала за номера, който ѝ кроях, и е решила да ме изпревари. Добре. Схванах, но нямам никакво намерение да се предам така лесно.*

Станах и се присъединих към безумния ѝ танц. И аз можех да се правя на луда.

— Да, да. А сега нека да бъдем дървета — казах аз, размахвах ръце във въздуха и превих колене. — Поклащаме се от вятъра насам-натам, ла, ла, ла, лаааа.

— Не, не дървета — извика тя и заподскача из стаята. — Вода. Танцувай като вода, носи се като прилив и отлив. Остави се на течението, Дану, остави се на течението.

Сигурно наскоро бе изкарала някакъв курс за училищни съветници, където бе усвоила този нов метод за подход към проблемни деца. *Мен това въобще не ме бърка* — помислих си аз и продължих да следвам танца ѝ.

— Вода. Приижда и се отдръпва. Това определено го мога — казах аз и смених танца на дървото с танца на морето, който всъщност бе почти същият и се състоеше в това да поклащам бедра и да размахвам ръце насам-натам във въздуха.

Танцувахме така няколко минути из стаята като двойка отнесени хипита, след което тя се качи на единия от столовете.

— Ако се протегна достатъчно, мога да достигна звездите.

Мили божже! — изумих се аз, когато си дадох сметка, че тя не показваше никакви признаци, че има намерение да сложи край на този цирк. — *Ами ако наистина нещо ѝ хлопа? Всъщност...*

— Извинете, госпожице, но вие наистина ли сте училищният съветник? — попитах внимателно.

Тя погледна надолу към мен от височината на стола си.

— И да, и не. Не смятам, че трябва да отъждествяваме себе си единствено с това, с което се занимаваме. Не мислиш ли? Имам предвид, ти чувстваш ли се само и единствено ученичка?

— Разбира се, че не! Аз съм много повече.

— Ето, виждаш ли, за това говоря. Така че не задавай неуместни въпроси!

— Аха — отвърнах и седнах, опитвайки се да обмисля следващия си ход.

Госпожица Луна най-после слезе от стола и седна на дивана срещу мен.

— И така — каза тя.

Време беше — помислих си. — *Добре че приключи с опитите си да се прави на по-чалната от мен и най-после ще започнем по същество.*

— И така... — повторих аз.

Тогава тя внезапно се разплака. Започна с леко хлипане, което след това премина в неудържим плач. *Малеее!* — изумих се аз. — *Тази жена май наистина е мръднала. Въобще не е в час.*

Подадох ѝ кутията с носни кърпички.

— Има ли нещо, което бих могла да направя за вас, госпожице Луна? Да извикам ли някого?

— О, не — тя си взе една кърпичка и продължи да хлипа. — Моля те, умолявам те, не споменавай пред никого за това! Просто днес не съм на себе си. И ако обичаш, наричай ме Селена. Госпожица Луна звучи прекалено сериозно.

— Тъъ, добре, Селена. И дума няма да обеля. Обещавам. Но не искаш ли да ми кажеш какво се е случило? Не вярвам да е чак толкова лошо.

Селена, или госпожица Луна, се отпусна на дивана, изхлузи обувките от краката си и започна да ми разправя колко тежко ѝ се отразява редуването на различните фази на Луната.

— Всеки два дни Луната се променя — изплака тя. — Или нараства до пълнолуние, или намалява до новолуние. Нямам ден покой.

Представа си нямах какво целеше с всичко това, но я изслушах търпеливо. Обаче колкото повече слушах, толкова по-ясно ми ставаше, че проблемът ѝ е подобен на моя. Тя също не обичаше промените. Не знаех какво да ѝ кажа, но очевидно говоренето я успокояваше, така че я оставих да продължи, като от време на време вметвах реплики от сорта: *Аха, и как се чувстваш по отношение на това?*

Към края на определеното ми време за разговор с моя „училищен съветник“ Селена изглеждаше доста по-спокойна. Тя погледна часовника си и възкликна:

— О, трябва да приключваме. Много ти благодаря. Беше толкова търпелива с мен. Чувствам се... ами почти... много по-добре.

— Няма проблем — отвърнах и станах да си ходя.

— Ако пак имаш нужда да си поговорим, можеш отново да ме повикаш.

— О, толкова си мила! — възкликна Селена. — Непременно.

Тогава ми просветна. Приливи, отливи, намаляваща и нарастваща луна. Джо ми беше казал, че ми предстои неочаквана среща с Луната. Възможно ли е да е имал предвид госпожица Луна?

— Ей, случайно да познаваш Джо Джойв, собственикът на ресторанта за деликатеси?

Селена кимна утвърдително.

— *Diu Pater*, Кръстника, разбира се. Всички тук го познават.

— А случайно да имаш нещо общо с Луната?

Тя се разсмя, сякаш бях казала нещо наистина тъпо, след което отново кимна утвърдително.

— Естествено, че имам, това съм самата аз. Но ти как се досети?

— Джо ми каза. Хороскопът ми вещае неочаквана среща с Луната днес. Нямах представа какво точно имаше предвид. Всъщност не разбрах доста от нещата, които ми каза.

Селена изведнъж ми се усмихна широко.

— Ама, разбира се, как не се досетих по-рано? Ти си „Момичето на зодиака“ за месеца, нали?

— Момичето на зодиака за месеца, кралица Шеба или пък изкудкудякала кокошка. Трудно ми е да реша.

Селена ме погледна смутено.

— Моля!?

— Добре де! — поясних. — Нека го кажем така: щом ти смяташ, че си Луната, то тогава, да, аз съм „Момичето на зодиака“.

Колко ли души членуват в този клуб? — зачудих се наум. Думите на Джо за хора, които същевременно са и планети, започнаха да придобиват смисъл. Очевидно те бяха членове на някакъв клуб по астрология и всеки от тях получаваше друго име, когато се присъединеше към клуба, например ти ще си Луна, ти пък ще си Марс, ти — Венера, като същевременно се обличаше според природата на планетата, която представляваше. Също като приятелката ми Джейн. Тя беше голям фен на Хари Потър и участваше в негов клуб. Всички членове на този клуб се обличаха като героите от книгите. На Джейн ѝ се падаше да бъде Хърмаяни Грейнджър всяка втора събота. Значи Джо, госпожица Луна, Херми и останалите не бяха луди. Може би само малко ексцентрични, но само толкова.

— Направи ми впечатление, че си изключително схватлива — отбеляза Селена. — Повечето ученици тук не забелязват дори това, което е пред очите им. Но ти — да. Трябваше да се досетя, че ти си „Момичето на зодиака“. Сега всичко започна да си идва на мястото.

Е, поне отчасти — казах си аз и станах да си ходя. Заедно с още доста хора, госпожица Луна беше член на необичаен клуб и всички те се мислеха за планети. Защо пък не? Това в известна степен правеше живота по-интересен. Установих, че се чувствам по-добре след срещата си с училищния съветник. Може би терапията „танцът на морето“ на госпожица Луна също имаше някакъв принос за това.

ОСМА ГЛАВА

КЕКСЧЕТА

Що за смахнат ден? — рекох си аз, като се прибрах в апартамента след училище. Влязох в кухнята и оставих на плота продуктите, които бях купила. Доста бях размишлявала върху нещата, които Джо ми беше казал при последната ни среща — за това, че ако желаете дом, трябва сам да си го създадете. Пък и след разговора ми с него цитатът, който ми бе изпратил по телефона, за уменията да различаваш това, което можеш да промениш, от онова, което не можеш, бе придобил по-ясен смисъл. След обясненията му нещата изведнъж ми се сториха толкова очевидни, че се зачудих как е възможно да не съм ги забелязала преди това. Е, добре, може би нямаше как да променя факта, че трябва да живея тук за известно време и че ми се налага да посещавам ново училище, но за сметка на това, можех да променя отношенията ни с леля Есме. Можех да направя по-уютен студения й апартамент и както Джо предложи, щях да започна с печенето на сладкиш. Бях купила от магазина на госпожа Пател всичко необходимо за приготвянето на кексчета. Най-много обичах шоколадовите, така че бях взела черен шоколад, масло, брашно, захар, мляко, пудра захар, орехи и черешки.

Хвърлих един поглед на рецептата, която Джо ми бе дал, и включих фурната на 190°C, както бе указано в нея.

Подредих продуктите върху плота в реда, в който щях да ги използвам, и затърсих някаква тава. Не видях такава. Започнах да отварям шкаф след шкаф, но там нямаше почти нищо: няколко чинии, две купи, три чаени чаши, две чаши за вино, две чаши за вода и закуската ми — кутия с овесени ядки. Почувствах се ужасно. Така се бях ентузиазирала за първата си изява като майстор готвач. Тъкмо се канех да изключа фурната, когато забелязах, че в най-долната част на печката, точно под вратата на фурната, имаше нещо като чекмедже. Дръпнах го и за мой късмет вътре имаше няколко тави. Всички — чисто нови, не бяха ползвани нито веднъж. Сигурно са вървели с

апартамента — помислих си аз. Леля Есме никога не би си купила каквото и да било съд за готвене.

Хвърлих за последно бърз поглед на продуктите и запретнах ръкави.

Когато пристигна в шест часа с вечерята ми, Роза подуши изненадано въздуха.

— Правиш готвене? — попита тя.

Кимнах утвърдително.

— Да, пека кексчета. Сама. Още малко и ще са готови. Искаш ли да опиташ?

Роза ме погледна неразбиращо, така че започнах да имитирам, че се храня и посочих към кухнята. Тя кимна в знак на съгласие.

Кексчетата бяха почти готови. Бях направила всичко точно както бе описано в рецептата и съдейки по прекрасния аромат, бях сигурна, че ще бъдат много вкусни. Направо не можех да повярвам, че нещо така обикновено, като печенето на кексчета, ме бе накарало да се почувствам толкова добре. Напомни ми за дните, когато помагах на госпожа Уилкинс в кухнята. А и времето бе отлетяло неусетно. Обикновено часовете, които прекарвах в апартамента след училище, бяха най-ужасните. Тогава се чувствах най-самотна. Но не и днес. Бях така заета, че почти не забелязах, че бях сама.

Роза влезе и застана до кухненската врата. Аз ѝ посочих фурната, стиснах палци и си придадох нетърпеливо изражение. Тя се засмя и помириша въздуха.

— Мирише страхотни.

Когато таймерът на печката избипка, отворих фурната и извадих тавата с кексчетата. Те бяха бухнали точно колкото трябва и изглеждаха повече от великолепно. Роза ми изръкопляска, а аз се поклоних.

Радвах се, че не бях сама в този момент. Това бе втората ми гостенка за една седмица. Погледнах Роза и посочих чайника.

— Чаша чай?

Тя кимна и се усмихна:

— Благодарности на теб!

Направих чай за двете ни и когато кексчетата изстинаха, ги сложих в чиния и се отправих с тях към всекидневната. Роза ме последва, но се поколеба да седне.

— Заповядай! — казах аз и ѝ дадох знак да седне.

Тя седна на края на канапето, взе едно кексче и отхапа от него.

— Много, много са вкусно — каза тя и пак ми се усмихна.

Аз също взех едно и го опитах. Беше страхотно. Черният шоколад, който бях сложила в средата, се бе разтопил. Вкуснотия.

Докато си похапвахме така, изведнъж осъзнах, че до този момент не бях разменяла с Роза повече от две-три думи при всяко от идванията ѝ. Бях толкова ядосана на татко и леля Есме, че бях прехвърлила гнева си и върху нея. А тя нямаше никаква вина, че се чувствах самотна. Зачудих се какъв ли беше нейният живот. Английският ѝ не беше особено добър, така че сигурно и тя понякога се чувстваше изолирана.

— Къде живееш, Роза? — попитах и посочих към нея, а след това изиграх приготвяне за сън.

— А, спане — отвърна тя. — Да, аз спя... — И посочи през прозореца към апартаментите над магазина на госпожа Пател от другата страна на площада.

— А къде е домът ти?

Роза ме погледна недоумяващо.

— Дом — повторих аз. — Семейство. Семейството ти с теб ли е?

Явно отново не ме разбра, така че извадих портмонето си и ѝ показах снимката, която си бяхме направили с баща ми в градината ни миналото лято.

— Семейство. Аз. Татко — казах аз.

Лицето ѝ изведнъж помръкна и тя поклати отрицателно глава.

— Не. Няма семейство тук. Семейство Полша.

Кимнах разбиращо.

— Имаш ли приятели тук?

— Братовчедка Халина. Тя хубав жена. Тя работи тук също. Не виждам я много — после Роза посочи към мен. — Ти? Къде семейство?

— Мама умря, когато бях на три — казах аз, но тя ме погледна озадачено. — Мъртва. Капут. — И направих жест с ръка, сякаш си прерязвам гърлото. Роза очевидно пак не разбра. Така че реших да ѝ изиграя човек, застрелян в главата. Това я обърка още повече. Тогава легнах на пода, затворих очи и показах как някой ме намушква с нож. Сега вече тя беше направо ужасена.

— Убиване? — попита Роза.

Поклатих отрицателно глава. Вярно, че мама беше болна, но определено почина спокойно в съня си. Май не изиграх покойник по най-разбираемия начин — помислих си аз. И точно тогава ме осени идея. Изтичах в стаята си и донесох два листа хартия. Нарисувах набързо мъж, който се качва на самолет.

— Татко — казах и Роза кимна разбиращо.

След това рисувах жена, заровена в земята, с кръст отгоре. Роза пак кимна. Мисля, че ѝ стана ясно, че мама не е вече между живите. И накрая рисувах брат ми като по-малък мъж, който беше в сграда край морето и четеше книга.

— Брат. Университет — казах аз.

— Разбира. Университет.

Роза се усмихна и на свой ред взе листа и химикала. Нарисува майка си и баща си, и три малки момичета.

— Сестри — каза тя, а след това рисува няколко банкноти и посочи към себе си. — Аз работи и прати пари.

Кимнах разбиращо. Значи и тя беше далеч от семейството си. Зачудих се какъв ли е бил животът ѝ в родната Полша и дали ѝ липсваха семейството и приятелите ѝ. Дали си имаше домашни любимци? Нарисувах ѝ куче, котка и кон. Роза кимна и рисува две котки. Това доста я натъжи.

Погледнахме се и аз сложих ръка на сърцето си. Тя също сложи ръка на сърцето си. *Разбираме се прекрасно* — помислих си аз, — макар и с малко думи, защото и тя е самотна. Реших за в бъдеще да ѝ отделям повече време, когато дойдеше да ми донесе вечерята. Дадох си сметка, че съм се държала страшно егоистично, цупейки се като разглезено хлапе, докато през цялото това време на нея също са ѝ липсвали домът и семейството ѝ.

След като Роза си тръгна, почистих кухнята, оставих на видно място кексче за леля Есме и отидох в стаята си, за да проверя дали не съм получила някой имейл. Имаше само един от брат ми, който най-после си беше спомнил за съществуването ми.

„Здравей, Дану. Извинявай, че от доста време не съм ти писал. Кажи ми, ако имаш нужда от нещо. Пази се.

Люк“

Пфу! Безнадеждна работа. Той бе досущ като баща ми. Умът му витаеше из облаците, а носът му бе постоянно заврян в книгите. Изучаваше древна история и не се интересуваше от никого и нищо друго.

Набързо пратих имейл на Ани, Фран, Бърни и Джейн, в които им разказах за последните събития при мен. Тъкмо приключих и зодиакалният ми телефон звънна.

— Здравей, Дану — каза Джо. — Влез в сайта. Там в момента тече конкурс, който е точно по твоята част. Първият верен отговор печели. А пък и хороскопът ти показва, че Плутон навлиза в четвърти дом.

— Което ще рече?

— Което ще рече, че Плутон е планетата на промените, а четвъртият дом от хороскопа ти се отнася до дома. По всичко личи, че ти ще победиш, не мислиш ли? Така че не губи време. Чао.

Влязох в астрологичния сайт и точно както бе казал той, от там изскочи съобщение, приканващо ме да взема участие в новия конкурс.

„Отговорете правилно на въпроса и спечелете¹
безплатно освежаване на апартамента си от най-добрия
дизайнер Пи Джей Власаова и неговия изключителен
екип.“

Велико! — помислих си аз. — *Джо направо е върхът. Първо ми даде страхотната идея да приготвя нещо вкусно, а сега и това. Ако спечелех наградата за освежаване на апартамента, имах шанса да променя някои неща тук и да го направя малко по-уютно място за живеене. А освен това щях да изненадам и леля Есме. Потърсих въпроса, на който трябваше да отговоря.*

„Diu Pater е другото име на?“

Фасулска работа — рекох си и написах отговора си:

„Юпитер.“

ДЕВЕТА ГЛАВА

УЛИЧНИ ХУЛИГАНИ

До края на седмицата не се случи нищо особено, тъй като реших за разнообразие да се държа прилично и да слушам в час. Все още нямах приятели, но сега всички определено знаеха коя съм — момичето с голямата уста, тази, която отговаря на учителите. Момичето, което погоди номера с цапация сапун в учителската тоалетна, оцвети в червено водата в плувния басейн и така нататък. Но никой всъщност не знаеше що за човек се криеше зад всичко това. Аз все още бях едно самотно момиче. Искаше ми се да съм в един клас със Сушила, защото независимо че имаше толкова много приятели, винаги, когато се срещнехме в двора или на автобусната спирка, тя се спираше да си поговорим.

— Хей, Дану, какви още трикове си ни приготвила? — попита ме Мари Маршал, която седи зад мен в часа по математика.

Поклатих отрицателно глава.

— Никакви. Вече приключих с този род занимания.

— А какво следва тогава? — любопитства тя.

— Не съм сигурна — отвърнах ѝ аз. — Може да се кандидатирам за депутат, а може и да се присъединя към Чуждестранния легион^[1]. Ще видим. Но при всички положения си намерете някой друг да ви забавлява, когато ви е скучно в часовете.

Мари изглежда се обиди.

— Просто попитах — обясни тя. — Не е нужно да се заяждаш.

Звънецът удари и Мари изхвърча навън с приятелките си. *Тъпо, тъпо, тъпо* — помислих си аз. Как можах да се държа така идиотски? Та тя само се опитваше да бъде любезна, а аз не ѝ дадох никакъв шанс. Можехме спокойно да поговорим за това, което бях намислила да направя. Нямах търпение да пристъпя към изпълнението му. Понеже първоначалният ми план да бъда изключена от училище се провали, а този да се направя на откачалка, напълно пропадна, бях готова да пристъпя към план В. Бях решила да престана да се противопоставям

и да се боря срещу случилото се. Щях да се оставя на течението, както би казала госпожица Луна (разбира се, без хипарския танц). Щях да се опитам да приема новото си положение и малко по малко да го променя към по-добро. Джо бе казал, че решението за промяна е стъпка, която изцяло зависи от мен, и аз се чувствах готова да я направя. Щях да започна от апартамента.

Засега всичко се развиваше повече от прекрасно. Няколко дни след като взех участие в играта на астрологическия сайт, получих имейл, в който пишеше, че аз съм победителят. А ден по-късно, получих второ писмо от екипа, който щеше да извърши освежаването, в което ме питаха кога ще ми е удобно да дойдат.

Отговорих им, че следващият понеделник би бил повече от подходящ, и изразих надежда, че една седмица ще им е достатъчна да приключат.

Леля Есме летеше за Ню Йорк в неделя вечер, а с мен през междусрочната ваканция щеше да остане Роза. Имахме една седмица да префасонираме апартамента преди връщането ѝ от командировка.

Не можех и да мечтая нещата да се наредят по-добре. Нямах търпение да започнем.

След училище първо минах през магазина на семейство Пател, за да купя продукти за кекса с моркови, който ми се искаше да направя. Надявах се да успея да се прибера у дома, преди да ме застигне бурята, надвиснала над града. Вятърът се беше усилил, а площадът изглеждаше дори по-студен и мрачен от обикновено. Докато вървах към блока с закупените неща, реших да се обадя на Джо, за да уточня нещо по рецептата. Извадих телефона си и набрах номера му. Голяма грешка. Група момчета се мотаеха около сферичната скулптура в средата на площада. Едно от тях забеляза телефона ми, бутна с лакът това до него и то извърна глава в моята посока. Веднага усетих, че ще имам проблем.

— Ало, ало? — обади се Джо от другия край на линията. — Ти ли си, Дану? Всичко наред ли е?

— Да. Не. Тъъ. Ще ти се обадя по-късно.

Набързо прибрах телефона. Как не се сетих по-рано? Класният винаги ни предупреждаваше, когато сме на улицата, да не изваждаме

ценни предмети, за да не привличаме вниманието на евентуални крадци. Твърде късно. Те вече видяха телефона ми.

Едното от момчетата даде знак на друго от групата. Второто хвърли поглед към мен и кимна в отговор. Неприятно предчувствие сви стомаха ми.

Канеха се да ме нападнат. Усещах го. Преброих ги набързо — един, двама, трима... Бяха петима. *Дали да не побягна обратно към магазина на семейство Пател?* — зачудих се аз. — *Или пък да се опитам да се добера до входа? Мисли по-бързо* — казах си. Момчетата тръгнаха към мен. *Майчице мила! До тук с късмета, който ми носеше това, че съм „Момиче на зодиака за месеца“* — помислих си аз. — *Всъщност именно зодиакалният ми телефон ме докара до тук.*

Момчетата се приближаваха все повече и повече. *Да бягам или да се отбранявам?* — зачудих се аз. Обзе ме страх. *Бягай, бягай!* — настойчиво крещеше някакъв глас в мен, но краката ми отказваха да помръднат. Изведнъж — незнайно как — страхът, който беше свил стомаха ми, премина в ярост. Не ми ли беше достатъчно всичко, което преживях досега — това, че баща ми ме заряза, че леля ми нехаеше за мен и че никой в новото училище не искаше да се сприятели с мен? Стига вече! Чашата преля! Нямах никакво намерение да позволя някаква си банда пъпчиви пубертети да ми отнемат прекрасния подарък. Особено като се имаше предвид, че не бях получавала подарък от цяла вечност. *Отбранявай се!* — обади се чувството ми за достойнство.

Пъхнах телефона колкото може по-навътре в джоба си, поех дълбоко дъх и се обърнах към тях:

— Искате ли нещо?

— Аха — отвърна подигравателно най-високият от тях, чиято коса беше възмутително мръсна. — Твойъ тилифон.

Аз го стрелнах с един от смразяващите погледи на госпожа Инквизиция.

— Твоя телефон. Твоя, а не твойъ, и *телефон*, а не тилифон. Първо се научи да говориш правилно, глупако. А сега повтори след мен — *Твоя телефон*.

Едно от момчетата се захили и това определено подразни дългуча.

— Стиа си съ хилил, База! — озъби му се той.

— Стига си се хилил — поправих го отново и си придадох вид на ядосана. — Абе, вас никой ли не ви е учил как се говори правилно?

Момчетата се стъписаха за миг. По лицата им прочетох, че досега никой не им бе държал такъв тон. Не можех да повярвам на самообладанието си. Но първоначалното им смущение не трая дълго. Дългучът бързо възвърна самонадеяността си. Хвърли ми презрителен поглед, приближи се към мен и ме блъсна в рамото.

— Давай твой тилифон.

Знаех, че си търся белята, защото другото, което класният ни учеше, бе: ако някога ни нападнат, да дадем на обирджиите това, което искат, защото животът ни е много по-ценен от някакъв си часовник, телефон или която и да било друга вещ. Знаех, че е вярно, но просто не можех да постъпя другояче. Бях направо бясна и нямах никакво намерение да им позволя да ми нареждат. Опитах се да отвърна на удара му, но двама от приятелите му ме сграбчиха за китките и ми извиха ръцете зад гърба. Сърцето ми лудо заби и първоначалният ми кураж се изпари яко дим. *Защо?* — помислих си. — *Защо винаги, когато човек има нужда от ченгетата, тях все ги няма наоколо?*

Главатарят на бандата бръкна в джоба ми и се опита да вземе телефона ми. Аз се извих рязко настрани, за да му попреча да го стигне. Той отново се пресегна. И тъй като ръцете ми бяха здраво хванати отзад, единственото, с което можех да се защитавам, бяха краката ми, така че го ритнах в пищяла.

— Ау! — изрева той, като се наведе да разтрие удареното място, после се изсмя злобно, изправи се и ме заразглежда, обмисляйки как точно да постъпи.

— Изглежда, си имаме работа със смелчага, Трев — обърна се към дългуча набитото на вид момче, което по-рано нарекоха База, когато отново заритах, опитвайки да се освободя.

— Да, упридилену е смилчагъ, но е ъпсулютну бизмозъчнъ. — Трев отново се изсмя.

— Ти си безмозъчен — извиках аз. — Освен това си жалък — не можеш да излезеш насреща на едно момиче!

Дългучът огледа самодоволно приятелите си.

— Тъъ... гришиш, малкътъ. Ти си съма, а аз съм с ощи читиримъ. Ти сметни колку прави тува.

— Вече го сметнах и резултатът е — петима пъзльовци.

Той смръщи вежди и отново понечи да бръкне в джоба ми, но аз започнах да се мятам на всички страни, за да не му позволя да ме приближи. Положението обаче си беше безнадеждно. Те ме бяха притиснали плътно, а аз вече изнемогнах. Затворих очи и усетих как момчето бръкна в джоба ми и взе да измъква джиесема ми. Тъкмо мислех да им кажа да вземат тъпия телефон и да ме пуснат да си ходя, когато изневиделица някой дръпна единия от тях.

— Не мисля, че този телефон е твой, младежо — чух да казва познат глас.

Отворих очи и видях Джо пред себе си. Изглеждаше страшно ядосан.

— Джо — изплаках аз.

Никога през живота си не съм била по-щастлива да видя някого.

— На твоите услуги, Дану — каза той, като направи лек поклон.

Трев се изсмя.

— Нъ твоити услуги — повтори той с насмешка думите на Джо.

— Уткъчен дядкъ. Дръжти гу, мумчетъ!

Хулиганите ме пуснаха и се приготвиха да налетят на Джо. Сърцето ми биеше до пръсване и не можех да си поема въздух.

Хвърлих се на гърба на База.

— Оставете го на мира — изкрещях аз.

База ме отхвърли с такава лекота от раменете си, сякаш си свали якето.

Трев продължи да се хили.

— Или какво?

О, боже! — помислих си. — *Или какво наистина?* Бяхме само аз и Джо, а той определено не изглеждаше млад и във форма с това закръглено коремче.

Но нещо странно започна да се случва с него.

Джо пое дълбоко въздух и като че ли взе да расте на височина. Сякаш поетият въздух го напмпваше като автомобилна гума. Той се уголемяваше ли уголемяваше, а същевременно коремът му намаля, докато не стана напълно плосък. Раменете му се разшириха. Изглеждаше така, сякаш с всяка изминала секунда ставаше все по-млад и по-млад. Както и по-висок. Освен това, колкото и да бе невероятно, му порастваше брада. Разтърках очи. Това е невъзможно! — помислих си, докато наблюдавах как Джо се променяше,

превръщайки се в нещо като бойна машина. Непобедима бойна машина с... Не, това наистина не бе възможно, не можех да повярвам на очите си. Горната половина на тялото на Джо изглеждаше като на млад атлет, докато долната половина... Ами долната половина... колкото и невъзможно да ми се струваше... беше като на кон. Пълен абсурд! Отново разтърках силно очи и усетих как краката ми се подкосяват. Подпрях се на близката стена, за да се съвзема, и поех дълбоко дъх. В този момент притъмня още повече, светкавица блесна в небето, отекна гръмотевица и се изсипа проливен дъжд. В сумрака не можех да видя какво точно става, а и то се случваше прекалено бързо. *Сигурно си въобразявам* — помислих си, докато гледах как Джо, или някой, който страшно приличаше на него, зае позиция и атакува бандата като същински майстор по кунгфу. С едно леко докосване с ръка — единият от нападателите ми буквално полетя към автобусната спирка. С едно ритване с копито — другият се просна в средата на площада. Третият пък беше така ужасен от фигурата на получовек полукон, която стоеше срещу него, че си плю на петите и изчезна на секундата, зарязвайки Трев и База.

— Само така, Джо! — извиках възхитено, докато те трепереха пред него.

— Още ли сте тук, момчета? — попита той, поглеждайки надолу към тях в момента, в който небето бе прорязано от ослепителна светкавица, последвана от оглушителен гръм.

База набързо офейка след приятеля си, като остави Трев сам. Тогава Джо и той впиха погледи един в друг като в каубойски филм, сякаш преценяваха ситуацията преди началото на стрелбата.

Съвсем неочаквано обаче Трев извика:

— Уткъчалкъ! — И също побягна.

Джо само се подсмихна, протегна ръка и го сграбчи за рамото. Дългучът като обезумял започна да размахва юмруци насам-натам, опитвайки се да го достигне. Когато обаче се измори, на лицето му се изписа страх. Той погледна Джо още веднъж, обърна се и избяга.

— Дану, добре ли си? — попита ме Джо, след като Трев сви зад ъгъла и изчезна от погледите ни.

— Ъ... аха — кимнах аз и се свлякох на земята.

Когато се свестих, видях госпожа Пател да тича към нас в дъжда.

— Видях от магазина какво става и веднага се обадох на полицията — каза тя. — Вече са тръгнали насам. Дану, добре ли си?

Огледах се за Джо. Беше възвърнал обичайния си облик и ме гледаше загрижено, застанал от дясната ми страна.

— Ти припадна — съобщи той.

— А... и... у... — бе всичко, което успях да кажа. — Кон...

— Кон? — възкликна госпожа Пател и се приведе, за да сложи ръка на челото ми.

Аз посочих Джо.

— Кон, Юпитер, Стрелец...

Той вдигна безпомощно рамене, сякаш нямаше представа какви ги говорех.

— Мисля, че бълнува — каза госпожа Пател. — Може да я е ударил гръм. По-добре да я заведем у тях.

Джо кимна в знак на съгласие.

Но аз си знаех, че не бълнувам. А също и че не бях ударена от гръм. Още по-малко пък си бях въобразила това, което видях. Да не говорим, че за халюцинация и дума не можеше да става. Джо се бе преобразил точно пред очите ми в нещо неузнаваемо, спор нямаше, и този факт разклати сериозно теорията ми, че той е просто един ексцентрик, членуващ в астрологически клуб, чиито членове обичат да се маскират и да се мислят за планети. О, не. Това, което бях видяла само преди минути, беше необикновено. Джо изглеждаше като божество и притежаваше силата на десет мъже и един кон. *Наистина ли се случи всичко това?* — запитах се отново, като се надигнах едва-едва. — *Нима Джо ми е казал истината за себе си и действително е Юпитер? Невъзможно. Та това звучи напълно налудничаво. Или може би не чак толкова?*

Когато чух приближаващите полицейски сирени, аз се отпуснах обратно на мокрия паваж и се оставих да ме отнесат у дома.

[1] Според официалната история Чуждестранният легион е създаден на 9 март 1831 г. с декрет на френския крал Луи-Филип. — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

РЕМОНТ

— Кога ще дойдат? — попита Сушила, която се появи пред вратата на апартамента рано-рано сутринта в понеделник.

— Всеки момент — отвърнах ѝ аз. — Ние с Роза тъкмо закусваме. Ще пийнеш ли нещо — кафе, сок?

Сушила кимна утвърдително и влезе. Бях ѝ казала в автобуса на връщане от училище за безплатното освежаване на апартамента и тя ме бе помолила да дойде да наблюдава работата на майсторите, защото обожавала да гледа подобни предавания по телевизията.

Бях много щастлива. Не се бях чувствала толкова страхотно от цяла вечност. Ремонтът на апартамента бе първото нещо, което печелех в живота си, като изключим кошничката с немски наденички, когато бях на десет и тъкмо бях решила да ставам вегетарианка. За разлика от тогава, този път печалбата ми действително се очертаваше да ми бъде от полза.

Въведох Сушила в кухнята, където Роза правеше кафе и преглеждаше бележките, които бях разлепила за нея навсякъде. Запознах момичетата една с друга и извадих чаша за Сушила.

— Колумбийско или кенийско кафе? — попитах я.

— Няма значение — отвърна ми тя.

— Желаете ли бисквити? Имаме шоколадови и с орехи. А също така имаме и домашно приготвен кекс. Аз го направих — заявих гордо.

Шкафовете и хладилникът бяха пълни като в нормална кухня, защото преди леля Есме да тръгне за Ню Йорк, я бях попитала дали мога да напазувам по интернет някои основни продукти. Тя беше толкова заета с приготвянето на багажа си, че прие, без дори да се замисли, и си прекарах страхотно, харчейки онлайн от дебитната ѝ карта. *Мисли мащабно!*, ми беше казал Джо. Това и направих. Заредих кухнята с всичко възможно. Роза, разбира се, ми помогна в избора — хляб, сирене, макарони, зеленчуци, плодове и така нататък. Намерихме невероятен сайт, в който наред с цената имаше и снимка на всеки

продукт, така че Роза посочваше това, което искаше да поръчаме, и аз го пращах във виртуалната ни кошница.

— Какво става тук? — попита Сушила, когато видя бележките, разлепени навсякъде из стаята.

— Уча Роза на английски — отвърнах аз.

Предната вечер ни бе хрумнало, че това е далеч по-добра идея от рисуването. Вместо всеки път да скицираме това, което се опитвахме да си кажем, решихме да напишем бележки с имената на различните предмети и да ги лепнем върху самите тях, като например бележка с думата ВРАТА върху вратата, МАРМАЛАД върху бурканчето с мармалада. Роза схващаше доста бързо и вече бе научила половината от думите, които бяхме разлепили из кухнята.

Докато се суетяхме около приготвянето на кафето, на вратата се позвъни. Всички дружно се отправихме към коридора.

— Това сигурно те — обърна се Роза към Сушила, която ѝ кимна в отговор.

Отворих вратата. Отпред стояха трима души, които изглеждаха доста странно. Бяха двама мъже и една жена. Жената носеше големи черни очила, които ѝ придаваха строг вид, а русата ѝ коса бе небрежно свита на кок. Единият от мъжете беше с обръсната глава и изглеждаше доста якичък. Приличаше по-скоро на строител и носеше със себе си някакъв сандък. Докато другият беше висок и слаб, с дълга чуплива черна коса и гърбав нос. Кожата му беше толкова бледа, че му придаваше вид на болнав. И тримата бяха облечени целите в черно.

— Ти ли си Дану? — попита високият слаб мъж.

Кимнах утвърдително.

— Аз съм Пи Джей, а това е моят екип — Наталка и Александър. Можеш за по-кратко да ги наричаш Нат и Алекс.

Трябва да съм изглеждала доста стъписана, защото хората, които стояха пред вратата, приличаха повече на работещи в погребална агенция, отколкото във фирма за вътрешен дизайн.

— Ние сме твоята награда. Тадаам! — заяви Пи Джей, без да се усмихне, след което плесна с ръце и даде знак на Нат и Алекс да влязат в апартамента. — Защо си се втренчила така в мен?

— О, извинете! — казах аз и се отместих, за да им направя път да влязат. Въобще не се бях усетила, че съм го зяпнала, но той изглеждаше толкова различен. Не говоря за гърбавия нос и бледата му

кожа, не. Имаше и още нещо. Пи Джей притежаваше някакъв особен чар, който му придаваше вид на романтичен поет от далечни времена. Освен това говореше с чуждестранен акцент. Звучеше като смесица от руски и още някакъв език.

Той праметна през рамо единия край на дългия си кадифен шал и влезе. Заразхожда се из коридора, оглеждайки стените, подовите первази и самия под.

— Така. Да видим какво имаме тук — каза той с тон, сякаш не харесваше видяното.

Изведнъж си спомних, че за първи път видях името Пи Джей в сайта на Джо.

— Извинете, случайно да познавате Джо Джойв? — попитах го аз.

Пи Джей се обърна към мен.

— Всички познават Джо. Наричаме го Кръстника. Ателието ми е на същата улица, на която е ресторантът му. Той приготвя най-вкусния кебап в района.

— А случайно да членувате в неговия клуб по астрология?

— Клуб по астрология? Това пък какво е?

— Нали се сещате — зодии, планети, Юпитер, Венера... — Не ми се искаше да навлизам в подробности в присъствието на останалите, за да не ме помислят за мръднала. Освен това нямах представа доколко Нат и Алекс бяха наясно с това, че шефът им се проявяваше като планета в свободното си време. След случката на площада вече бях склонна да приема това за реално. Ами така де, в крайна сметка, никой не бе напълно наясно кои точно сме или откъде се бяхме появили, а също и какво правехме на Земята, така че не виждах какво пречеше на някои хора да са въплъщение на планетите.

— Oh oui^[1], разбира се. С'est vrai. С'est moi^[2] — отвърна ми той на френски и плесна с ръце. — Някои ме наричат Пи Джей, други пък Плутон. Плутон се казвам аз и ще преобразя дома ви за час. Така, да видим откъде да започнем. Нека да огледаме още малко наоколо.

— Вие руснак ли сте? — полюбопитствах аз.

Той отметна назад косата си.

— Какво значение има откъде съм — Русия, Украйна или планетата Плутон? Приемам себе си като част от Вселената.

Бинго! Със сигурност е един от тях — помислих си със задоволство. — Говори по същия загадъчен начин. Чудя се какво ли умее и дали ще се преобрази като Дждо в нещо чудновато.

Не се случи нищо подобно. Той се държеше съвсем нормално. Влизаше от стая в стая, мърмореше си нещо под носа, изцъка няколко пъти недоволно с език, а Роза, Сушила, помощниците му и аз го следвахме нагоре-надолу по коридора.

— Ужас! — каза Пи Дждей, когато най-после спря.

— И аз мисля така — отвърнах и заставах до него. — Положението си е направо трагично, нали?

— Не, не бих го нарекъл трагично, само е малко безлично. Нито една от стаите няма свое специфично излъчване.

— Нито една? — попитах аз.

— Нито една — потвърди Сушила.

— Абсолютно вярно — отбеляза Пи Дждей. — Нито една. Така и не можах да разбера кой живее тук, що за човек е, какво харесва, какво не харесва.

— Точно това казах и аз — допълни Сушила. — Изглежда съвсем безлично, все едно си в хотел.

— Именно. Прилича на бяло платно.

— На бяло платно? — учуди се Сушила.

Пи Дждей кимна.

— Ами да — допълни той, — неизрисувано, празно платно на художник. Което всъщност е направо прекрасно. Откъде да започнем? Алекс, Нат, запишете всички промени, които госпожица Харви Дждоунс желае! Е, госпожице Дждоунс? Ти спечели тази награда, ти казваш какво да правим тук. Имаш ли някакви идеи?

— Тъъ... — Внезапно ме обхвана паника. Какво щеше да стане, ако леля Есме не харесаше промените, които щяхме да направим в апартамента й? Нямах представа какъв бе вкусът й. Изглежда чистотата бе единственото нещо, което имаше значение за нея. — Ами, леля ми харесва всичко да е спретнато и подредено, така че предлагам да се спрем на възможно най-семплия и изчистен вариант.

— Няма проблем — каза Пи Дждей. — Само ни кажи какво точно би желала да направим.

Той се настани на дивана и ми даде знак да седна и аз. Това и направих, докато Нати Алекс заставаха зад него като верни слуги на

фараон.

Пи Джей щракна с дългите си кокалести пръсти.

— Дайте ми цветовете и мострите! — нареди той и Нат извади една камара каталози от огромната си чанта и ги остави на масата пред нас. — И така, Дану и приятели. Време е да вземем някои решения.

Прекарахме следващия половин час в разглеждане на мостри на платове и различни бои, каталози за мебели, видове осветление, подови настилки.

— Какъв стил предпочиташ — класически, модерен, екзотичен или по-романтичен? Ти решаваш.

Вдигнах глава от един от каталозите.

— Ами... иска ми се да е нещо, което ще направи апартамента да изглежда по-уютен, да прилича на истински дом, където на човек да му е приятно да се прибира.

Пи Джей се взря в нищото пред себе си, сякаш се опитваше да си представи това, което току-що бях описала.

— Да, мисля, че бихме могли да постигнем този ефект. Безспорно. Остави нещата в наши ръце, Дану, и когато приключим, няма да можеш да познаеш това място.

Майчице мила, дано леля Есме остане доволна от резултата! — помислих си аз. Едно беше да се държа като нацупена тийнейджърка, а съвсем друго — да преобразя апартамента ѝ до неузнаваемост. Вече не бях така убедена, че това е добра идея.

— Какво ще кажете като начало да направим само една стая или... само единия ѝ ъгъл?

Пи Джей ме погледна така, сякаш му бях зашлевила плесница.

— Ще кажа, че има хора, които мечтаят да са на твоето място и които високо ценят професионализма ми и това, което правя. — Той плесна с ръце, при което Нат и Алекс застанаха до него. — Хайде, тръгваме си!

В момента, в който те излязоха от стаята, осъзнах колко празно и пусто беше тук. Ако оставех Пи Джей да си тръгне, щях всеки ден да го гледам такава. Нищо нямаше да се промени. Тогава си спомних думите на Джо: „Мисли мащабно!“ Почудих се дали да рискувам да си навлека гнева на леля, като направя ремонта, или да заложа на сигурното и да оставя нещата такива, каквито си бяха. Спуснах се към вратата.

— Почакайте, Пи Джей! Моля ви, не си тръгвайте! Съжалявам за казаното! Наистина дълбоко ценя това, което сте готови да направите за мен. Моля ви, върнете се! Направете каквото трябва.

Пи Джей спря на входната врата, обърна се и измърмори:

— Пфу, всеки път едно и също. Хората най-много се плашат от промяната. — Той сложи ръка на челото си и вдигна поглед към тавана, придавайки си вид на засегнат. — Сякаш не им е ясно! — добави той и извърна поглед към мен. — За да съградиш нещо ново, първо трябва да разрушиш старото, не мислиш ли? Няма как да си направиш омлет, ако първо не счупиш яйцата.

— Да, да, точно така. Само не си тръгвайте! Опитвам се да мисля мащабно. И май започва да се получава. Вече не ме е страх от промяната. Моля ви, нека да забъркаме този омлет!

Пи Джей плесна отново с ръце и този път почти се усмихна.

— Великолепно! Мисля, че страшно ще се позабавляваме тук.

По-късно, когато всички си тръгнаха, реших да проверя астрологичния сайт за някоя нова игра или изненада, но единственото, което намерих там, бе думата „Марс“.

Това пък какво ще рече? — зачудих се аз и се пяхнах в леглото си. Марс бе името на любимия ми шоколадов десерт, но какво общо имаше той с астрологията? Явно Джо наистина си бе наумил да ми помогне да кача няколко килограма. Сигурно се опитваше да ми каже да хапвам повече шоколад. Добре тогава, така да бъде. А може пък да е имал предвид планетата Марс, която бе едно от десетте важни небесни тела в астрологията наред със Слънцето, Луната, Меркурий, Венера, Юпитер, Сатурн, Уран, Нептун и Плутон. Вече бях прочела всичко за тях в книгата си по астрология. Юпитер бе планетата на веселието и изобилието, Плутон — на разрушението, обновлението и промените. Венера пък беше символ на любовта, красотата и хармонията. Какво символизираше Марс? Знаех, че го бях прочела някъде. Но преди да се сетя, неусетно потънах в дълбок сън.

[1] О, да. (фр.) — Б.пр. ↑

[2] Вярно е. Аз съм. (фр.) — Б.пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА ЧЕРВЕНАТА ПЛАНЕТА

Пи Джей спази обещанието си. Точно в шест на следващата сутрин, той пристигна заедно с двамата си помощници. Освен това доведе със себе си строители, декоратори и дърводелци.

В шест и половина в апартамента вече беше истинска лудница — трещяха чукове, бръмчаха бормашини. Нямаше как да остана тук при целия този шум. Когато Роза тръгна за едно от жилищата, където ходеше да почива, излязох с нея. Реших да отскоча до Осбъри, за да се видя с Джо и да се помотая по магазините.

— Искрено се надявам, че Пи Джей знае какво прави — казах ѝ аз, докато чакахме на спирката.

Тя въздъхна, сви рамене и също като мен, когато се опитвах да ѝ обясня за смъртта на майка ми, опря пръст в главата си, все едно бе пистолет, и после прокара ръка като нож по шията си.

— Именно — потвърдих аз. — Леля Есме ще ме убие.

Роза сви отново рамене и ми се усмихна. Автобусът пристигна и ние се качихме. Преди да завие на ъгъла, погледнах за последно към блока ни и кълна се, видях разни неща да излитат от прозореца и да падат на земята. Затворих очи и се замолих само да не изхвърлят някоя ценна вещ на леля ми.

Когато стигнах до Осбъри, се отправих направо към ресторанчето на Джо, за да хапна нещо и да проверя дали случайно нямаше някаква изненада за мен.

— „Момичето на зодиака“ се явява за рапорт — заявих аз, когато забелязах веселяшката физиономия на Джо зад бара.

Джо ми се усмихна приветливо.

— Дану, каква приятна изненада! Седни. Хапни нещо.

Няколко минути по-късно пред мен стояха огромни чинии, пълни с бъркани яйца, бекон, гъби и препечени филийки. Разказах му за идването на Пи Джей и как се е заел с ремонта на апартамента, а Джо се усмихна така, сякаш точно това бе очаквал да чуе от мен.

— Ето какво става, когато Плутон се появи на хоризонта — каза той. — Това е планетата на промените, а също на смъртта и прераждането.

За миг ме обзе паника. Искрено се надявах леля ми да не ме убие, като се върне от командировката си.

След като си похапнах, смятах да се помотая из магазините наоколо. Бяхме в междусрочна ваканция и аз определено имах нужда да си почина от ролята на лошо момиче, която ми се наложи да играя толкова време в училище. Оказа се обаче, че Джо има други планове за мен. Още докато си дояждах, ми връчи някаква брошура и погледна часовника си.

— Появи се тъкмо навреме, часът започва след десет минути — каза той и посочи през прозореца. — В читалището е. Излизаш навън, завиваш надясно и ще го видиш.

— Час? Какъв час, Джо? Ние сме във ваканция — настоях аз, но после погледнах брошурата, която ми бе дал, и зачетох:

„Ако си дребен. Ако те закачат, ритат, скубят, блъскат. Ако са те нарочили и те тормозят. Не мислиш ли, че е време да сложиш край на всичко това? Обзалагам се, че е така. В такъв случай, не се колебай нито миг повече, а се свържи с мен — Марио, майстор по източни бойни изкуства. При мен ще научиш всичко необходимо — кунгфу, таекуондо, харакири. Време е да им го върнеш!

Не е необходимо да имаш какъвто и да било опит. Няма и възрастово ограничение. Всеки желаещ е добре дошъл в сряда сутринта, в 9:30, в сградата на общината на Осбъри.“

— Харакири? — зачудих се аз. — Не наричат ли така японското самоубийство с меч?

— Права си — отвърна ми Джо и се подсмихна. — Марио понякога наистина е строг учител, ако някой го нервира. По-рано имаше навика да се разправя с учениците, които не се отнасяха сериозно, но не се притеснявай, вече не го прави. А що се отнася до

харакирито, съмнявам се, че ще накара някого да го направи. Но това, което със сигурност ще ви научи, е да се защитавате.

— Но защо ми е да се уча на самозащита, след като имам теб, Джо? — отвърнах аз. — Ако някога пак имам неприятности, ти отново ще се преобразиш на кентавър и ще ме защитиш.

Джо сложи пръст на устните си, правейки ми знак да замълча:

— Ш-шт, не казвай на никого за това. Аз не би трябвало да разкривам този си образ пред други хора, но онези хлапетии наистина ме вбесиха.

— Значи да внимавам никога да не вбесявам теб или пък този Марио — усмихнах се аз. — Обаче супер ме накафеи как онези момчета се шашнаха, като те видяха.

— Нали? — доволно отвърна Джо. — Набързо си плюха на петите. Нека все пак ти припомня, че съм твой покровител само за един месец, така че трябва да се научиш да се защитаваш сама.

Кимнах в знак на съгласие. *Странно, той дори не се опита да отрече това, което видях вчера на площада!* — помислих си. — *Хм, значи в крайна сметка наистина не съм халюцинирала.*

— Защо точно аз, Джо?

— Какво защо точно ти?

— Защо точно аз станах „Момиче на зодиака за месеца“?

Джо ме погледна умилено и отвърна:

— Заради същата причина, поради която косата ти е такава, каквато е. Както и очите ти, характерът ти и пътят, по който вървиш. Всичко е предопределено чрез зодията ти и разположението на звездите. Обикновено ставаш „Момиче на зодиака“, когато си във важен, решаващ период от живота си. Период, в който или ще потънеш, или ще изплуваш. Планетите, разбира се, всячески ти подават ръка в такъв момент, но как точно ще се развият събитията, зависи в крайна сметка единствено от теб.

— Сега вече разбирам — казах аз. Определено се намирах във важен момент от живота си. Спор няма.

Джо взе празните ми чинии и каза:

— Още ли си тук? Тръгвай, че ще закъснееш.

Нямах никакво намерение да споря с него. Спомних си, че преди той да се появи, когато ме нападнаха онази вечер, бях много изплашена, макар да се държах намаханно. А когато по-късно същата

вечер се опитвах да заспя, в съзнанието ми отново и отново изплуваше сцената, в която момчетата ми извиха ръцете зад гърба. Не знаех нито какво да кажа, нито какво да направя. Още по-малко — как да реагирам. Пък и никак не бях във форма. Докато живеех с татко, спортувах активно. Освен това бях доста отслабнала, откакто се преместих при леля си. И как няма, с тези нейните марули. Обаче със сигурност знаех едно нещо — не исках никога да се повтаря случилото се онази нощ на площада. Ако някога отново попаднеш в подобна ситуация, исках да бъда подготвена и смело да се отбранявам.

Исправих се и заех бойна позиция.

— Хай, смело напред! — казах аз с източен акцент и замахнах с ръка за удар.

— Направо си просиш харакирито — разсмя се Джо. — Хайде, изчезвай от тук!

Когато стигнах до читалището и влязох в посочената зала, занятието вече бе започнало. Вътре имаше около десетина души. Всички седяха върху дюшеци на пода, а пред тях нагоре-надолу се разхождаше един от най-забележителните мъже, които някога бях виждала. Беше висок, с тъмна шоколадова кожа, облечен с черно долнище на анцуг и тениска без ръкави, която разкриваше добре оформените мускули на раменете и ръцете му.

Направо подскочих, когато той изкрещя: *ОТНОВО* на някой от седящите на дюшеците.

— Да, сър! — измънка в отговор едно слабо момче от първата редица.

— *Да, сър!* — натърти силно мъжът и буквално завря лицето си в това на момчето. — Хайде, **РАЗДВИЖИ СЕ малко, ДРЕБОСЪК ТАКЪВ!**

Момчето се отдръпна и изглеждаше така, сякаш всеки момент ще се разплаче.

— Да, сър! — измънка отново то.

Внимателно затворих вратата и бавно запристъпвах на пръсти, за да не прекъсна часа. Тъкмо се канех тихомълком да се присъединя към седналите, когато мъжът отпред рязко спря и без дори да се обърне към мен, изкрещя:

— **ЗАЩО идваш чак сега? ЗАКЪСНЯ.**

— Да, сър. Съжалявам! Просто научих за занятието буквално преди няколко...

Той се извърна. Наистина изглеждаше изключително добре, като холивудска звезда. Имаше тъмнокафяви очи, прекрасно оформени скули и широка челюст. Беше изключително красив. Направо изглеждаше идеален. Усетих, че се изчервявам, когато погледът му се спря върху мен.

— Правило номер ЕДНО — искам учениците ми да се явяват навреме за занятията. Ясно ли е?

— Тъй вярно, СЪР — отвърнаха всички заедно.

— Ти, с косата, която прилича на птиче гнездо, седни! — нареди той, като че ли бяхме в казармата.

Пфу, не е нужно да се държи като гадняр — помислих си аз. — Отношението му само потвърждава казаното, че външността лъже.

— Правило номер ДВЕ — обичам учениците ми да са чисти и спретнати. Много често ще сме в близък контакт един с друг, така че не искам никакви расти и други от сорта да ми се развяват насам-натам. Как се казваш?

— Дий, сър.

— Дийсър? Що за име е това?

— Не, сър. Името ми е Дий, сър. Съкратено от Дану.

— Тогава защо каза, че името ти е Дийсър? Не си ли знаеш името?

— Опитвах се да бъда учтива, като се обърнах към вас със „сър“, сър.

Това определено го накара да се замисли за момент, преди да извика:

— Така и ТРЯБВА. А сега сядай. И гледай да си се отървала от това гнездо на главата си за следващото ни занятие!

Може и да си готин — казах си аз, — но няма да приема такова отношение от човек, когото току-що съм срещнала и който дори не ми е учител.

— Но защо? Косата ми е чиста.

— Да, но прическата не ти отива — отвърна той. — На красиво момиче като теб не му отива да носи такава коса.

— Аз, въъ... — просто нямах думи. Това определено не беше отговорът, който очаквах. Пък и честно казано, бях поласкана, че ме нарече красива.

— СЯДАЙ! — неочаквано изкрещя той.

— Сядай, сядай — прошепна ми слабото момче от дясната ми страна и ме дръпна за ръката. — Ако някой от нас го ядоса, той си го изкарва на всички ни, като ни скъсва от тренировки. Така че, моля те, сядай бързо!

Момчето изглеждаше така безпомощно и измъчено, че не ми се искаше да му вгорчавам още повече живота.

— Съжалявам, сър! — извиних се аз на Марио, отдадох чест и седнах.

— Та както казвах, преди да ни прекъснат така грубо, аз съм Марио Арес, а вие сте моят клас. От сега ви предупреждавам, че няма да ви щадя, но накрая ще сте доволни от резултатите. Без усилия нищо не се постига, нали така? Когато приключите обучението си тук, ще сте усвоили: джудо, му-ай-тай, жиу-жицу, айкидо, кендо...

— Харакири — изгърсих неусетно аз. Явно ми беше станало навик да се правя на остроумна в училище.

Марио направо ме застреля с погледа си.

— Така. Ти, стани и ела отпред!

— Сега вече здравата я загази! — прошепна ми слабото момче, което седеше до мен.

Аз излязох отпред.

— И така, птиче гнездо — каза той като застанах отпред, — разкажи ни за себе си!

Обърнах се с лице към групата, която се състоеше от две дебели момчета, три много слаби, две момчета с рижави коси и много бледа кожа, две възрастни дами, едната, от които бе облечена в розов анцуг и бас ловя, бе запленена от Марио, а другата изглеждаше като да си бе счупила крака. Имаше и една индийка, която изглеждаше на годините на Роза.

— Аз... името ми е Дий, съкратено от Дану Харви Джоунс — казах и се приготвих да се връщам на мястото си.

— И каква е причината да си тук? — попита Марио.

— Имате предвид на планетата или конкретно в това село?

— На умна ли ми се правиш, млада госпожице? Имах предвид тук — на това занятие.

— Тук съм, за да се науча да се защитавам.

— СЪР! — добави Марио.

— СЪР! — повторих аз.

— Добре, а сега лягай на дюшека — каза Марио.

— Да лягам на дюшека?

Учителят посочи дюшека.

— Лягай и направи двайсет лицеви опори, глезла такава!

— Глезла? — обидих се аз. Не бях глезла. Нямах да му позволя да ми говори по този начин. — Ти ги направи — отвърнах. — И ако някой тук е глезльо, то това си ти.

Всички онемяха.

— Напълно оправдаваш впечатлението, което ми направи още щом влезе. Ти си ужасно разглезена. Обзалагам се, че у вас винаги получаваш това, което поискаш.

— И какво ще стане, ако не направя тези двайсет лицеви опори? Ще ме накажеш или може би ще ме изгониш?

Марио присви очи и ми хвърли още един смразяващ поглед. Аз му отвърнах със същото. Бях много добра в това. Умеех да разфокусирам погледа си и така издържах по-дълго време. Бях нещо като шампион в старото ми училище. Освен това бях много ядосана на Марио. Че за кого се мислеше той? Все пак дойдох по свое желание на курса по самозащита. Не е като да ме бяха взели в армията. Реших, че е най-добре да си ходя.

Марио махна пренебрежително с ръка и ми обърна гръб.

— Точно така, бягай, капризна чорлава кукличке. Върви си по пътя. И без това тук няма място за такива като теб.

Именно тогава забелязах надписа на гърба на тениската му: „Бойни изкуства: Червената планета“.

Как не се досетих по-рано? — казах си аз. Червената планета. Марио беше Марс.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

ЧЕРВЕИ

Едва сдържах сълзите си, когато излязох от залата. Хукнах към най-близката пейка в градинката, за да съм колкото може по-далече от улицата, която в този момент бе пълна с хора, тръгнали предобед на пазар. *Какъв ужасен човек!* — рекох си ядосано. Ако ме познаваше поне малко, никога не би ме нарекъл така. Глезла? Как ли пък не. Това бе последното, което заслужавах да бъда наречена. Та аз се държах така геройски при заминаването на татко. Дори сълза не пророних, когато ме прегърна за довиждане, нито пък след това, когато си взе куфара и се качи в таксито, което го отведе до аерогарата, а оттам — до другия край на света. Едва по-късно, когато се прибрах у дома и останах сама с Чернушка и Снежко, си поплаках тайно. Не се разплаках и няколко дни по-късно, когато се сбогувах с госпожа Уилкинс, след като таксито ми дойде, за да ме откара при леля Есме. Знаех, че ако ме видеше да плача, госпожа Уилкинс щеше много да се разстрои. Не се размекнах и когато си вземах довиждане с приятелките ми Фран, Ани, Бърни и Джейн, защото и те щяха да се натъжат. И без това, когато се отдалечавах с таксито, те вече се бяха разцивили като истински ревли. Но не и аз. Ни най-малко. Единственият момент, когато не можах да се сдържа, бе, като се сбогувах с Чернушка, Снежко и Спот. Та как можех да обясня на своите любимци изчезването си? А те определено усещаха, че нещо става, защото всеки път, когато се опитвах да си събера багажа, Снежко се наместваше в куфара ми, а Чернушка заставаше на края на леглото ми и ме поглеждаше с големите си тъжни очи. В деня на заминаването си занесох ябълка на Спот, след което отидох в градината зад къщата и седнах. Не след дълго Снежко и Чернушка дойдоха при мен и се настаниха в скута ми за едно последно гушване. Именно тогава не се сдържах и се разревах като бебе. А Снежко и Чернушка се присъединиха към мен. Приличахме на виещо трио. Но като изключим тази сцена, се държах доста смело.

Да не говорим, че не ми беше никак лесно, когато за първи път останах сама в апартамента на леля Есме в компанията единствено на телевизора и изсъхналото мушкато на терасата. Бях смела и когато отидох в новото си училище, където всички тичаха наоколо и поздравяваха приятелите си и никой не ме попита коя съм, какво правя там, нито пък се опита да ме предразположи. Държах се геройски, когато Трев и ужасните му приятели ме нападнаха, опитвайки се да ми откраднат телефона. Глезла съм била! Как смееше въобще да ме нарече така? Та той си нямаше абсолютно никаква представа какво бях преживяла. И като капак на всичко, да добави, че съм капризна кукличка. Ненавиждах го. Мразех и Джо, задето ме прати при него. Та нали като мой покровител се предполагаше, че трябва да се грижи за мен, а не да ми препоръчва жестоки и коравосърдечни типове.

Извадих книгата си по астрология и отворих на планетата Марс.

„Тази планета е свързана с физическото натоварване, издръжливостта и целенасочеността. Често е изобразявана като войн“. Е, Марио перфектно пасваше на картинката.

Вдигнах глава и се огледах. Беше пълно с хора, забързани нанякъде. Кръстосваха улицата нагоре-надолу, заглеждаха се по витрините, влизаха от магазин в магазин или пък си купуваха нещо за хапване от „Европа“. Видях няколко момичета от училище. Някои бяха с приятелки, други — с майките си. Идеше ми да се разплача. Та аз дори си нямах майка, с която да изляза на пазар, че и баща, имайки предвид, че въобще не го беше грижа за мен.

Погледнах към небето, по което пълзяха огромни буреносни облаци. Изведнъж ми стана студено. Когато излязох сутринта, времето беше доста по-топло и си бях взела само едно тънко яке. Станах и реших да си ходя, но се сетих, че Пи Джей ремонтира апартамента.

Нямаше нито къде да отида, нито с кого да си поговоря. Изведнъж в ума ми изникна песента, която Джо ми запя, когато се запознахме:

*„Никой не ме обича.
Всъщност всички ме мразят.
Толкова ми е тъжно, че ми иде
да започна да ям червеи.*

*Едни такива големи и тлъсти
или пък малки и тънки, от тези,
които се гърчат на всички страни“.*

В този момент забелязах един червей да пълзи по земята. Изглеждаше толкова нищожен и уязвим. Идеше ми да го взема и да си го отнеса у дома, за да се грижа за него.

— Не се плаши! — казах му аз на глас. — Няма да те изям.

Ужас! — помислих си. — Трябва наистина да съм много тъжна, щом вече си говоря и с червеи.

Седнах обратно на пейката, докато реша какво да правя. Можех да се обадя на приятелките си по моя мобилен телефон, но те сигурно бяха някъде навън и се забавляваха, все пак беше ваканция. Ако се чуех сега с тях, определено щеше да ми стане още по-гадно. Същото се отнасяше и ако говорех с госпожа Уилкинс. Не ми се връщаше обратно в ресторанта за деликатеси, защото Джо със сигурност щеше да се поинтересува как е минал часът по бойни изкуства. Точно в този момент не можех да понеса коментари по темата. Огледах се наоколо. Можех да се отбия в магазина за вълшебства и трикове. Не. Ури бе твърде ексцентричен, определено не ми беше до него. „Марс“, беше казал Джо. Сигурно, защото бе видял в хороскопа ми предстоящата среща с Марио. Но в момента нищо не можеше да ме накара да се върна обратно в часа му.

Точно тогава зодиакалният ми телефон сигнализира, че съм получила съобщение:

*„Промяната е процес. Всяка пеперуда първо е била
какавида, а преди това — гъсеница“.*

Още една от сентенциите на Джо — помислих си раздражено и станах да се раздвижа, за да се постопя. — Мразя както поговорките, така и астрологията, и няма да им позволя те да определят живота ми.

Изведнъж ме осени прозрение. Дори и планетите да съществуваха на Земята в човешки облик, аз щях да решавам коя от

тях желая да срещна, а не обратното. Тогава погледът ми се спря на табелата „Пентаграм“. Ами да, как не се сетих по-рано!

Козметичният салон. Притежателката му беше прекрасната руса жена, която видях в заведението на Джо, когато отидох там за първи път. За разлика от Марио, тя изглеждаше доста внимателна. Спомням си, че Джо ми каза, че тя е Венера. Тогава реших, че ми говори пълни измишльотини, но сега вече знаех, че не е така. В книгата ми по астрология пишеше, че Венера е планетата на любовта, хармонията и красотата. *Пълната противоположност на Марс, както всеки би се досетил* — помислих си. — *Точно от това се нуждаем в момента.* Джо можеше да си настоява да се запозная с Марс, но аз определено предпочитам Венера. Щях да вляза и да поискам почистване на лицето или пък да си направя маникюр. Беше време да се погледея малко. Преди да дойда да живея при леля си, аз, Фран, Ани, Бърни и Джейн често си играехме на козметичен салон в дъждовните недели, когато не можехме да излезем навън. Много се кефех на всички процедури, които си правехме. Имах малко спестени пари от тези, които леля Есме ми бе дала, така че можех да ги използвам за нещо приятно, докато майсторите приключеха с ремонта.

Почувствах се много по-добре, когато най-после реших да възвърна контрола над живота си. Станах и се запътих към козметичния салон.

Отворих вратата и влязох. Посрещна ме младо момиче с къса червеникава коса.

— Тъъ... тук ли е младата руса жена, която работи при вас? — попитах аз.

— Неса ли? Не, в момента я няма. Отиде до склада с Трейс — отвърна момичето и ме огледа от главата до петите. — А ти за какво я търсиш? Сигурно си дошла за фризьор — косата ти изглежда страшно занемарена.

— Ами, дойдох да си направя мани... — и в този момент зърнах отражението си в огледалото. Косата ми наистина изглеждаше малко занемарена. Всъщност дори доста занемарена. От дъжда кичурите ми се бяха сплъстили още повече и бяха заприличали на забучени в главата ми пури. Ужас. Изглеждах направо потресаващо. Нищо чудно, че никой от новото ми училище не желаше да се сприятели с мен.

— Да, дойдох да си пооправя косата.

— Чудесно — възкликна девойката. — Мисля, че мога да ти помогна.

Хвърлих още един поглед на косата си в огледалото и поех дълбоко дъх.

— Да започваме тогава.

Тя ме заведе до един стол, настани ме да седна и взе да оглежда косата ми, като цъкаше недоволно с език.

— Тц, тц, тц.

— Не може ли просто да я срештите?

По погледа ѝ разбрах, че това си беше направо „мисия невъзможна“.

— Ще отнеме цяла вечност — отвърна ми тя.

— Е, аз за никъде не бързам.

— Съжалявам, мила, но косата ти е в отчайващо състояние. Опасявам се, че е непоправимо.

Отново се огледах в огледалото. След като няколко месеца се бях наслаждавала да бъда странната птица, която не дружи с никого, изведнъж усетих, че тази роля ми е дошла до гуша и че искам отново да бъда себе си. Искях пак да бъда Дий.

Девойката навярно забеляза разочарованието ми, защото добави:

— Виж какво, имам идея, но трябва напълно да ми се довериш и да оставиш нещата в мои ръце. Съвсем скоро изкарах квалификационен курс, където научих удивителна прическа. Мисля, че ще ти допадне.

Погледнах я. Изглеждаше искрена, така че се съгласих. Затворих очите си и миг по-късно чувах само как ножиците режиха косата ми.

— Готово — каза след малко фризьорката.

Отворих очите си и изкрещях от ужас:

— Мили боже, какво сте направили?

Ако преди да вляза тук изглеждах странно и неестествено, сега беше дори още по-зле. Изглеждах така, сякаш бях постъпила в армията и току-що ме бяха остригали първи номер. Почти нищо не бе останало от косата ми.

— Та това е направо ужасно! Приличам на същински таралеж в главата. Това ли е удивителната прическа, която сте научили на последния си курс?

Девойката явно се засегна.

— Разбира се. И определено в момента си много по-добре, отколкото, когато дойде. Освен това...

Не я изчаках да довърши, скочих от стола и изхвърчах навън.

— Ей, още не съм приключила с косата ти. Пък и не си платила — извика фризьорката подире ми.

Не стига, че ме направи на чучело, ами и да й плащам. Как не! Хукнах към автобусната спирка. До идването на автобуса останах с наведена глава, а когато се качих в него, с бърза крачка се отправих към най-задната му част, като се молах да не срещна някого, когото познавам. Бях в абсолютен шок. С растата поне имах някакъв, макар и ексцентричен стил. А сега изглеждах така, сякаш някой ме бе офъкал безобразно. Както си и беше. Чувствах се толкова ужасно, че ми идеше да се заключа в стаята си и да не изляза от там, докато косата ми не порасне отново, както си беше преди.

Едва ли би могло да бъде по-лошо — помислих си точно преди да отворя вратата на апартамента.

— О, неее — проплаках. — Какво се е случило тук?

Апартаментът изглеждаше така, сякаш в него бе паднала бомба. Паркетът беше махнат, а на пода се виждаха напречни греди. Тапетите бяха отлепени и стените бяха останали само на мазилка. Шкафовете в кухнята бяха издърпани напред и стената зад тях, разделяща всекидневната и кухнята, изглеждаше така, сякаш някой се бе опитвал да я разбие.

— Майчице, мъртва съм — завайках се аз, след като огледах наоколо.

В този момент от банята се показва Пи Джей.

— О, ти си се върнала! — възкликна безгрижно той, като не пропусна да забележи косата ми. — Интересна прическа си си направила.

— Ще ми се да можех да кажа същото и за ремонта ви тук — отвърнах аз, като тропнах с крак по паркета или поне по това, което бе останало от него, и посочих с поглед развалините наоколо. Бях напълно отчаяна. Но вече няха сили дори да се притеснявам. И без това с мен беше свършено.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ПОСЕТИТЕЛИ

— За да съградиш нещо ново, първо трябва да разрушиш старото — каза Пи Джей, който не изглеждаше никак засегнат от това, което току-що бях казала. — Промяната е процес...

— Да, да. Всяка пеперуда първо е била какавида, а преди това — гъсеница. Не можете ли да проявите малко оригиналност и да се изразявате със свои думи, вместо всички да повтаряте едни и същи реплики?

Сега вече Пи Джей се обиди.

— Но това е самата истина и поговорката си е моя. Какво да направя, че непрекъснато имам разни гениални хрумвания относно живота и смъртта и че всички, които ги чуят, започват да ги използват — отвърна навъсено той.

— Както и да е. Това място обаче изглежда с главата надолу. Какво ще обяснявам на леля си, когато се върне от командировка? — попитах, а пред очите ми изплува образът на леля Есме, която изпада в пълен ужас при вида на всичко това.

— Едва ли ще ти се наложи да ѝ обясняваш каквото и да било — отвърна ми Пи Джей, който изглеждаше все така засегнат. — Това, което ще завари, като се прибере, ще говори само за себе си.

— Така ли? И какво точно ще ѝ каже? Ааа... тук малко се поразвихрихме, докато те нямаше. Извинявай за дупките по стените, по таваните и по пода.

Този път Пи Джей истински се ядоса.

— Нямах ми никакво доверие! Почакай и ще видиш. Впрочем, ако преминаваш през стаята, върви по гредите. Гледай да не стъпваш между тях, защото може да се озовеш в апартамента под вас.

— Да ти приличам на глупава? — отвърнах му аз и заситних по една от гредите като истинска циркова артистка, вървяща по въже, за да видя какво са направили със стаята ми. Слава богу, че поне паркетът в коридора и в моята стая си беше останал непокътнат. За сметка на

това мазилката на тавана бе наполовина свалена, а на стените някой беше пробвал с четка различни бои. Докато се оглеждах наоколо, съвсем случайно мярнах новата си прическа в малкото огледало, поставено на шкафа за дрехи. Бързо го обърнах към стената, след което се тръшнах в леглото си и се пъгнах под юргана, където имах намерение да остана, докато косата ми не порасне отново.

Трябва неусетно да съм задрямала, защото изведнъж чух гласа на Роза до мен.

— Дий, Дий, ставай? Време вечеря.

— Остави ме на мира, не съм гладна.

— Твоя леля каза ми да ядеш. Тя обадила.

Веднага се показах изпод юргана.

— Леля Есме е звъняла по телефона?

Начинът, по който Роза се беше вторачила в косата ми, веднага ми припомни колко ужасно изглеждах, така че веднага се скрих обратно.

— Ти какво й каза? — попитах изпод завивките — Не си й казала за ремонта, който правим в апартамента й, нали?

— Мисля, идея не добра. Апартамент голяма каша. Какво случи с твоя коса?

— О, по-добре не питай — отвърнах аз и се показах отново. — Пък и сама виждаш, фризьорката ме офъка.

Роза спокойно огледа косата ми от всички страни и след това ми се усмихна мило.

— Мисля така хубаво. По-добре вижда твоє лице. Ти хубаво момиче.

Аз въздъгнах дълбоко.

— Да, обаче приличам на момче.

— Пак порасне — успокой ме тя. — Хайде, яде! Кухня не става за готвене. Купила пица.

При думата пица усетих как устата ми се напълни със слюнка.

— Ами унищожителите на апартаменти? Те тръгнаха ли си?

Роза кимна утвърдително.

— Върнат се утре сутрин — отвърна тя и след това се засмя. — Да продължат разрушаването.

— Не мисля, че е останало кой знае колко за събаряне — казах аз и я последвах в кухнята или поне това, което бе останало от нея, за да

хапнем насред хаоса там.

След вечеря се върнах в стаята си и се приготвих за лягане, а Роза отиде в спалнята на леля ми, където живееше, докато тя се върне.

Легнах си, но не можех да заспя и докато се въртях в леглото, неусетно се заслушах в звуците на нощта: свистенето на вятъра отвън, шума от преминаващия в далечината влак, лая на някакво куче, някой изкрещя от площада на някого, включи се алармата на кола. А после настъпи пълна тишина и единственото, което чувах, бе собственият ми дъх. Вдишване, издишване. Вдишване, издишване. И изведнъж долових особен звук. Стъпки. Някой се качваше по стълбите, като се опитваше да върви безшумно. Сигурно съседите отгоре са окъснели — помислих си аз. Но не бяха те. Стъпките спряха на нашия етаж. Тогава зачаках да чуя отварянето и затварянето на вратата на отсрещния апартамент, като реших, че вероятно жената, която живееше там, се прибира. Тогава обаче се сетих, че тя също бе заминала някъде. Леля Есме бе споменала на Роза нещо по въпроса. Пък и като се замислих, стъпките, които бях чула, не звучаха като нейните. Тя винаги носеше обувки с високи токчета, които доста тракаха по стълбите, а тези стъпки бяха някак по-тежки. Звучаха по-скоро като мъжки. И то не само на един мъж, а на група мъже. Наострих уши, за да чуя повече. Сърцето ми заби учестено, когато долових стържещ звук от другата страна на входната врата. *Майчице мила! Някой се опитва да влезе у дома* — казах си аз и седнах в леглото.

Затаих дъх, за да мога да чуя и най-малкия звук. Ето пак. Същият звук, сякаш някой бърникаше в ключалката, опитвайки се да я отключи. Започна и после пак спря. Реших да отида и да събудя Роза. Станах и прекосих на пръсти стаята си. Отворих вратата колкото може по-тихо и се промъкнах в коридора. Сега бях напълно сигурна, че има някой от външната страна на вратата, защото звукът тук се чуваше много по-ясно. Сърцето ми направо щеше да изхвъркне, докато прекосявах коридора. Кой ли можеше да е? Може би леля Есме се връщаше по-рано от командировката си. Невъзможно, та тя имаше ключ. Който и да беше, навярно си бе помислил, че апартаментът е празен, заради ремонта, който правеха днес. Бях чувала какви ли не истории за кражби на инструментите и оборудването на работниците от разни неохранявани обекти или пък за обири на апартаменти, чиито собственици са заминали някъде. Отвън се чу шепот, така че се опитах

да доловя нещо от разговора. Гласовете от другата страна ми се сториха доста познати. Не ми отне много време да се досетя на кого принадлежах те. Бяха онзи гамен Трев и тъпият му приятел База. Изведнъж ме обзе ярост. Как си позволяваха тези двамата да се опитват да нахлуват в дома ми! Промъкнах се в стаята на леля Есме, където Роза спеше дълбоко.

— Роза, Роза — зашепнах аз, но тя спеше като пън.

Междувременно продължавах да чувам шума откъм ключалката. Ако действително се опитвах да я разбият, то бе напълно възможно всеки момент да успеят да влязат в апартамента. И какво щяха да заварят — млада беззащитна жена, която почти не разбира английски, и някакъв си дребосък със смешна прическа. *О, защо не останах в часа на Марио!* — съжалих аз. — *Поне щях да науча някоя и друга техника за самозащита!* Сърцето ми биеше лудо, а в съзнанието ми изплуваха какви ли не ужасни картини. *Може би затова Джо ме изпрати в класа на Марио. Може би той в крайна сметка не е толкова лош. Сигурно е подозирал, че ще се опитат да ни оберат и е искал да е сигурен, че ще мога да се защита. О, да му се не види! Защо не го послушах?* Вече виждах заглавията в утрешните вестници: „Тийнейджърка със странно име и още по-необичайна прическа става жертва на местни хулигани“.

О, боже, какво да правя? — зачудих се аз.

— Роза — прошепнах отново и я разтърсих за глезена, за я събудя. Тя отвори очи и тъкмо се канеше да извика, когато ѝ направих знак да мълчи. — Шшт, някой се опитва да отвори вратата на апартамента.

Като чу това, Роза незабавно се скри под юргана си.

— Кажете тях да ходят си. Веднага.

— Но, Роза, ти си по-голяма от мен, ти трябва да им го кажеш.

— Аз страх. И тъмно. Кажете тях да ходят си.

Стана ми ясно, че Роза няма да ми е от никаква помощ. Всичко бе в моите ръце. Върнах се обратно в коридора. Какво да правя? Какво да правя? Не ми се искаше да казвам каквото и да било, защото щяха да познаят гласа ми и да им стане ясно, че съм сама и безпомощна. *Взemi нещо, с което да ги цапардосаш, в случай че успеят да влязат* — казах си. Отидох на пръсти до всекидневната, за да потърся чук или кирка. Съвсем забравих, че паркетът беше махнат и че на пода имаше

само напречни греди. Пристъпих и *прас!* кракът ми пропадна между две от тях.

— Ау! — изписках, без да се усетя.

Роза се вмъкна след мен в стаята. Носеше фенерче и освети с него лицето ми.

— Какво прави?

— Вземам душ. Според теб какво правя? Заклеших си крака. О, боже! Роза, подай ми ръка.

С нейна помощ успях да си освободя крака и да се покатеря на едната греда. Върнахме се в коридора, където подът беше непокътнат. Погледнах назад към всекидневната и видях светлината от долния етаж да минава през дупката, която направих. Коленичих и надзърнах през нея към коридора под нас.

Роза се изкикоти.

— Добре че не падна в спалня на съседни посред нощ и изкара техен акъл.

Раменете ѝ започнаха да се тресат от смях.

— Тихо, Роза. Сега не е най-подходящият момент за шеги. Забрави ли, че някакъв идиот се опитва да влезе с взлом?

— Да. Аз има идея. Да пуснем лампи и звук. Те помислят много хора тук.

Идеята ѝ не беше лоша, пък и нямах по-добра. Освен това тези, които бяха отвън, все така упорито се опитваха да отворят вратата. За щастие леля ми беше доста предпазлива, така че предвидливо бе сложила три ключалки, обезопасявайки максимално апартамента.

— Чудесно, нека пристъпим към действия тогава — отвърнах аз и светнах лампата в коридора. Роза се втурна в стаята на леля ми и се върна с високо включено радио. Добре че беше някакво дискусийно предаване, а не музика.

Аз се приближих на пръсти до вратата и опрях ухото си на нея. Стържещият звук беше спрял. Ослушах се. През това време Роза увеличи радиото още малко и после извика високо:

— Джейкъб, кога най-после ще излезеш от банята?

След това си отговори сама, като си преправи гласа да звучи дебело като мъжки:

— След пет минути.

Вдигнах насреща ѝ палците си в знак, че се е справила блестящо, после отново залепих ухо на вратата. Най-последно чух отдалечаващи се стъпки.

— Отишли си? — попита Роза.

Аз кимнах утвърдително и тя дойде до мен, като ме прегърна силно. Чак тогава започнах цялата да се треса. Поуспокоих се едва когато Роза ме зави с одеяло и ми приготви голяма чаша горещ шоколад.

Тази нощ останахме заедно в голямото легло на леля Есме, макар че и двете почти не спяхме.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ТЪЙ ВЯРНО, СЪР!

— О, ти пак се появи — каза самодоволно Марио, когато ме видя на следващия ден да влизам в залата за предстоящото занятие. Бях там първа и този път имах твърдото намерение да остана до края, без значение на какво щях да бъда подложена.

— Тъй вярно, СЪР! — отвърнах аз.

Първоначално той ме погледна подозрително, защото си помисли, че се заяждам с него, но аз го гледах открито в очите, без да мигна. Бях напълно сериозна и мисля, че схвана намеренията ми.

— Добре тогава, като начало можеш да си свалиш шапката — добави Марио.

— Аз... — Тъкмо се канех да обясня, че не желая да махна черната бейзболна шапка от главата си заради ужасната си прическа, но реших, че е по-добре да не влизам в пререкания, така че просто я свалих. Той дори и не се опита да прикрие изненадата си при вида на косата ми.

— Мили боже! — възкликна смаяно. — Какво се е случило с косата ти? Да не си решила да се присъединяваш към военните?

— Не, СЪР! — отвърнах аз. — Просто некадърна фризьорка.

— Би ли повторила пак? — нареди Марио.

— Некадърна фризьорка — отговорих отново.

Той ме огледа още веднъж много внимателно, за да се увери, че наистина не се шегувам с него. И този път устоях на погледа му.

— Неса ще оправи тази каша — успокои ме Марио. — След час иди в козметичния салон да ѝ се оплачеш.

— Слушам, сър! — отвърнах, макар че нямах абсолютно никакво намерение да ходя там. Пък и какво друго можеха да направят, освен да ми обръснат главата и да ми сложат перука? Не, благодаря! Ще си нося бейзболни шапки, докато косата ми отново порасне.

Останалите от класа малко по малко започнаха да се появяват и да заемат местата си на кожените дюшеци, които бяха наредени в кръг

на пода. Огледах ги набързо. Беше същата група от вчерашното занятие.

— И така, банда слабаци — започна Марио, когато всички седнаха. — С обучението си при мен ще усвоите умения, които ще ви помогнат да се измъквате невредими при нападения, а и ще ви направят по-самоуверени. И тъй като държа в часовете ми да цари атмосфера на взаимно доверие, искам всеки от вас да стане и да се представи на това същество тук, което се довлече от улицата — каза той, като ме посочи и ме изгледа втренчено, за да види как ще реагирам на обидата му, но аз само му се усмихнах. *Говори си каквото щеш, няма да ме откажеш.*

— Зная, че вече го направихте вчера, но днес се налага да го повторите. Защо? Ами защото аз искам. Така че всеки от вас да стане, да каже с две думи нещо за себе си и да се върне на мястото си. И побързичко, че не желая да губим цял ден с това. — След тези думи посочи едно трътлесто момче. — Ти. Име? — попита Марио, когато момчето излезе отпред.

— Матю.

— И си тук защото...

— Защото всички в училище ми се подиграват и ме наричат Шишко и Плондер. Търпях ги достатъчно, сър.

След Матю излезе друго дебело момче. Казваше се Катбърт. Беше дошъл тук поради същите причини като Матю. След него стана възрастната жена в розов анцуг. Представи се като Нанси.

— Преди често ставах жертва на нападения. Горката аз! Но откакто започнах да посещавам занятията по самоотбрана, всичко се промени. Благодарение на Марио съм силна и смела и вече никой не би посмял да ме нападне в тъмното, за да ми грабне чантата. Не, сър!

Изказването ѝ бе последвано от няколко удара от карате, при което панталоните ѝ се разпориха.

— Опа — добави тя, — няма значение. Нося още един чифт в сака си. — И се втурна да се преоблече.

В този момент, мога да се закълна, че видях как Марио едва се сдържа да не се разсмее, но успя да запази самообладание и остана все така сериозен. След това стана втората възрастна жена. Беше със счупена ръка и превързан крак.

— Казвам се Лили и се включих в курса, защото една вечер бях нападната от четирима души. Някакви хулигани, които воняха на евтина бира и чипс. Тук съм, защото не искам да допусна това да ми се случи отново. Нека да ви разкажа какво точно стана онази вечер и какво преживях. Толкова болка, операциите, ръката ми, кракът ми, пък и лумбагото...

— Ти си смела жена, Лили — прекъсна я Марио. — По време на почивката ще имаш възможност да разкажеш на останалите повече за преживяванията си. Днес ще ти покажа как можеш да се защитиш, използвайки бастуна си като оръжие.

— Хайде, приближи се де! — вдигна тя закана̀телно бастуна си и нанесе удар на въображаем нападател.

Трите хилави момчета се казваха Арчи, Пол и Йън. И тримата имаха много подобни истории. Задигнати айподове, мобилни телефони, дразнене и тормоз в училище, задето са хилави.

— Спокойно, момчета! Още няколко урока при мен и побойниците ще си плюят на петите само като ви видят — успокой ги Марио, а момчетата му се усмихнаха доволни. — Арчи, от днес те преименувам на Главореза, Йън, ти ще си вече Непоклатимия, а ти, Пол, ще се казваш Всесилния. Така че стегнете се, слаба̀ци!

Последно стана привлекателното индийско момиче.

— Казвам се Вива. Историята ми не е по-различна от вашите. Имам си проблеми, защото цветът на кожата ми е различен. Наричат ме Индийско орехче и ми казват да се връщам в Тайланд, откъдето съм дошла. Последното дори ме обижда още повече, тъй като семейството ми е от Керала, Южна Индия. Тук съм, защото искам да вървя по улиците, без да се оглеждам и да ме е страх.

— Ще поработим за това — увери я Марио, след което рязко извърна главата си към мен. — Така, добре. А какво ще ни кажеш ти, гологлаво момиче?

Аз се изправих и излязох отпред.

— Снощи някакви мъже се опитаха да влязат с взлом в апартамента, в който живея. Ужасно се изплаших и въпреки че успяхме да ги прогоним, ако това някога се повтори, искам да мога да се защитя. Освен това, преди няколко дни група момчета се опитаха да ми задигнат телефона. И всъщност щяха да го откраднат, ако един

приятел не ми се притече на помощ. Реших да дойда тук, за да се науча да се отбранявам.

— Прекрасно — заключи Марио и плесна с ръце. — А сега бързо скачайте да се раздвижите!

Всички се изправиха на крака, дори Лили, която едва се крепеше, с помощта на Матю и Катбърт.

— Вие пълзливци ли сте? — изкрещя Марио.

Всички в залата се огледахме един друг и забихме погледи в пода, като че ли там бе написан отговорът на въпроса.

— За бога, СТЕГНЕТЕ СЕ малко, ленивци такива! НИЩО ПОДОБНО, СЪР! — ето това трябва да ми отговорите. Сега нека да ви чуя!

— Нищо подобно, СЪР! — направихме плах опит.

— И ПАК! — изрева Марио. — Загубеняци ли сте?

— НИЩО подобно, СЪР!

— Банда некадърници?

— НИЩО ПОДОБНО, СЪР! — изкрещяхме ние в отговор на въпроса му.

— А смелчаци ли сте?

— НИЩО ПОДОБНО, СЪР! — провикна се Йън, който го беше подкарал по инерция. — Исках да кажа, ТЪЙ ВЯРНО, СЪР!

— ТЪЙ ВЯРНО, СЪР! — присъединихме се всички към него.

След няколко дихателни упражнения, Марио ни накара да обиколим бегом залата, да маршируваме на място, да се навеждаме и изправяме, за да загреем мускулите си.

— Достатъчно — прекъсна ни той, след като се раздвижихме добре. — Изправете се всички и започнете да се разхождате. Вървете с нормалната си походка, искам да видя как ходите.

Започнахме да се разхождаме, както ни каза, и след няколко обиколки той плесна с ръце и извика:

— Достатъчно. Връщайте се на дюшеците!

Веднага изпълнихме заповедта.

— Направо покъртително — каза Марио, когато седнахме пред него. — Всички, с изключение на Нанси, вървите като пълни неудачници. Нищо чудно, че сте станали жертва на нападение. Матю, ти стъпваш страшно неуверено. Катбърт, ти се поклащаш като немощен старец с болки в коленете. Йън, очевидно е, че си прекарал

по-голямата част от времето си пред компютъра. Раменете ти са увиснали и ходиш прегърбен. Пол, ти пък ситниш внимателно, сякаш изпитваш безпокойство. Дий, дръж главата си високо изправена. Стъпвай по-уверено. Арчи, направо си проши боя с походката, която имаш. Излъчваш такава неувереност и самосъжаление, сякаш чакаш всеки момент някой да се появи отнякъде и да те погне. Откажи се от това пораженческо поведение. Вземи се в ръце. Повтаряй си: *Аз съм уверен в себе си, владя ситуацията и НИКОЙ НЕ СМЕЕ ДА СЕ ЗАКАЧА С МЕН.*

Ние стояхме и се споглеждахме едни други. Мисля, че ми светна какво искаше да ни каже. Всички до един изглеждахме дребни и безсилни и сякаш очаквахме всеки момент някой да ни скочи.

— КАКВО ТРЯБВА ДА ЧУЯ? — изрева Марио.

— ТЪЙ ВЯРНО, СЪР! — извикахме в отговор.

— Точно така — каза той. — Сега искам всеки от вас да си представи, че за главата му е вързан балон, пълен с хелий, а за краката му е закрепена оловна тежест.

Изпълних препоръката му и изведнъж изпитах чувството, че пораснах с два-три сантиметра. Беше невероятно. Погледнах останалите от групата и определено забелязах разлика. Всички стояхме някак по-изправени.

— Точно така, продължавайте в същия дух. Не спирайте, вървете. Раз, два, три. Не така, Йън! Свободно. Всички да се отпуснат. Не се прегърбвайте! Вървете изправено, гордо! — Начело на колоната, Марио закри из залата, като че ни повеждаше в битка.

Последното упражнение страшно ме накара. Крачех така, сякаш владеех света, а не, сякаш носех тежестта му на плещите си.

Останалата част от сутринта измина неусетно. Наблегнахме повече на разгриващите упражнения, отколкото да учим някакви техники за самоотбрана. Все пак Марио ни показа как да блокираме атаката на нападател, като използваме ръцете или краката си, или бастун, както бе в случая с Лили. Научихме още къде са слабите места по тялото на човек и как да се възползваме от тях. А също и как да нанасяме удари с лакти, крака, колене и ръце. Никога не си бях давала сметка колко много неща можех да направя само с ръцете си. Беше много яко. Можеш сериозно да нараниш някого, ако го удариш в носа с долната част на дланта си. А да не говорим, ако го ритнеш в слабините,

особено ако нападателят ти е от мъжки пол. Матю леко се престара при това упражнение и без да иска ритна Катбъри доста силно. Клетото момче се оттегли встрани, накуцвайки. Помислих, че е приключил с тренировката си за днес, но по някое време явно се съвзе и се присъедини към нас. Изглеждаше горе-долу добре, като изключим странните пискливи нотки в гласа му.

През обедната почивка проверих зодиакалния си телефон. Имах едно съобщение. В него пишеше:

„Юпитер среща Венера.“

Реших да звънна на Джо, за да го попитам какво иска да ми каже с това.

— Здравей, Дану — възкликна той, като вдигна телефона. — Какво става при теб? Срещна ли се с Марио?

— Ами да, наложи се... Имам предвид, че снощи някой се опита да влезе в апартамента.

— Всичко наред ли е? — попита загрижено Джо.

— Да, да, но снощи много се изплаших.

— Хороскопът ти не показва, че има опасност да бъдеш наранена — добави той, — иначе щях да те предупредя.

— Аз пък реших, че е обратното и затова ми пусна съобщението за Марс и после ме изпрати в класа на Марио.

— Е, не беше точно така. Единственото, което видях в хороскопа ти, бе неочаквана среща с Марс. Как обаче ще се прояви това зависи само от теб.

— Нещо не ми е ясно. Искаш да кажеш, че не всичко е предопределено?

— Някои неща са, други не са.

— Джооо, стига си се изразявал с недомлъвки. Кажи ми какво имаш предвид?

— Не е определено как ще реагираш на събитията в твоя живот. Всичко зависи изцяло от теб.

— Аха. Като онова дете смяташ, че чашата е наполовина пълна или пък наполовина празна, в зависимост от това в какво настроение

си, нали? — попитах аз. — Госпожа Уилкинс често ми го даваше за пример.

— Да, нещо такова. Свързано е с избора, за който вече си говорихме — решението да потънеш или да изплуваш. Можеш да пъшкаш, да се оплакваш и да се самосъжаляваш или да се вземеш в ръце и да се опиташ да промениш нещата, което виждам, че ти малко по малко вече правиш. Как върви ремонтът на апартамента?

— В момента той изглежда като след земетресение. Така че сигурно ще се възползвам от това, което току-що ми каза, когато леля Есме се върне и ми вдигне скандал, заварвайки жилището си напълно съсипано. Ще ѝ кажа: „Но, лельо, изборът е изцяло твой — да плуваш или да потънеш. Можеш да погледнеш на това като на катастрофа и да хленчиш заради него или да го приемеш философски, с пълно спокойствие“. Тогавя тя ще ме фрасне с нещо по главата и най-вероятно ще ме убие. Така че, благодаря ти за мъдрите слова, Джо, определено ще ми свършат добра работа.

От другата страна на линията Джо избухна в бурен смях.

— Сигурен съм, че няма да имаш никакви проблеми с леля си за апартамента, така че се наслаждавай на уроците си при Марио.

— Да се наслаждавам? Да бе. Нямах да кажеш точно това, ако го беше видял какви неща ни караше да правим тази сутрин.

Той пак се разсмя.

— Може би, но той е много добър учител.

В същия момент Марио се появи на вратата и извика на всички да се връщаме в залата. Забелязах, че загледа телефона ми и дори вдигна учудено едната си вежда.

— Бързо, Джо, кажи ми какво имаше предвид? — попитах го аз и се отгласнах от стената, на която се бях подпряла. — Какво искаше да кажеш със съобщението си, че Юпитер среща Венера?

Той само се засмя.

— Разполагаш с книгата по астрология. Разбери сама.

— Джоо — изнедоволствах аз.

— Дану — извика Марио. — Веднага вътре!

Нямаше никакъв смисъл да настоявам. Знаех си, че Джо няма да ми каже нищо, пък и Марио изглеждаше в лошо настроение, така че изключих телефона и бързо влязох вътре.

— И така, банда хленчещи мекотели — обърна се към нас Марио, когато заехме обратно местата си, — кой ще е следващият доброволец, когото ще смачкам от бой?

Аз вдигнах ръка.

— Аз, СЪР!

Толкова готино не си бях изкарвала от години.

Същата вечер в астрологическия сайт намерих съобщение от Марио, което гласеше:

„На света има само два типа хора — активни и пасивни, победители и победени, преуспели и неудачници.“

Дотук станаха шест. Тези хора планети хич не ги бива в броенето — казах си насмешливо, но знаех много добре какво имаше предвид, както и кой тип ми се искаше да бъде аз — отървалия се с малко контузии.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

КОНГА

Междусрочната ваканция мина напълно неусетно. Всяка сутрин с Роза ставахме рано и излизахме от апартамента. Тя отиваше на работа, а аз на курса по самоотбрана. За да не пречим на майсторите, привечер Роза ме чакаше в заведението на Джо, където вечеряхме, после отивахме на кино, а след това се прибирахме вкъщи. Понякога към нас се присъединяваше Сушила. А няколко вечери с нея дойдоха и приятелките ѝ от училище Ейми, Кло и Джоел. Оказа се, че не съм единствената, която има желание да завърже нови познанства. Джоел и Ейми споделиха, че им се е искало да ме заговорят още първия ден в училище, но не посмели, защото съм им изглеждала доста дръпната.

Междувременно ставах все по-добра в часовете по самозащита и в петък следобед можах дори да тръшна Марио на дюшека. Първо се усъмних, че съзнателно ми е позволил, но той ме увери, че не е така.

— Просто съм много добър учител — каза Марио, като се изправи.

Но независимо дали ми даваше да го надвия, или не, аз се чувствах милион пъти по-уверена в себе си в сравнение с преди. А когато в петък излязох от последното занятие, имах чувството, че мога да се справя с всекиго.

Най-хубавото обаче бе това, че разшифровах какво означаваше „Юпитер среща Венера“. Е, поне според мен.

Тъкмо се бях запътила към ресторанта на Джо след последната си тренировка, когато видях Неса да излиза от там. Тя спря поглед върху мен и попита:

— Ти не си ли „Момичето на зодиака“?

Аз кимнах утвърдително. Без да каже нищо повече, Неса ме хвана за яката и ме повлече към козметичния салон.

— Не, недейте! — умолявах я аз. — Не искам да влизам тук, не и след последния път.

— Довери ми се — отвърна тя и почти ме застави да седна на фризьорския стол.

Можех да ѝ приложа хватка и да я метна на земята, но реших да не го правя. „Защо пък да не ѝ се доверя, както ме помоли?“ — реших аз. — „Така или иначе нямам какво да губя. Е, поне що се отнася до косата ми.“

Затворих очи и я оставих да си върши работата. Тя пусна някаква релаксираща музика, която в комбинация с умората ми от тренировките тази седмица, с приятното усещане от докосването и, докато миеше косата ми, и с аромата на лавандула на шампоана, ме накара да се отпусна, и скоро се унесох в дрямка. Когато се събудих и се погледнах в огледалото, направо не можах да повярвам на очите си. От там ме гледаше момиче с прекрасна дълга до раменете руса коса.

— Какв...? — изпелтечих аз. — Това перука ли е?

Неса ме дръпна леко за косата, при което усетих опъване. Явно не беше перука и със сигурност бе здраво закрепено за главата ми. *Може би тя е не само планета в човешки облик, но и магьосница* — помислих си със страхопочитание.

— Да не би да е някакво вълшебство? — попитах аз.

— Нещо такова — отвърна тя и ми се усмихна широко. — Малък фризьорски трик.

— Но... как? — настоях аз.

Неса ми показва мостри от кичури в различни цветове, които държеше в каталог до огледалото.

— Вече можем да правим всичко. Харесва ли ти?

— Страшно много — отвърнах аз и развях косата си, сякаш бях в реклама за шампоан. От стърчащата ми „войнишка прическа“ нямаше и помен и бях щастлива, че отново приличам на предишната Дий.

Юпитер среща Венера. Юпитер е планетата на веселието и изобилието и всичко, до което се докосне, сякаш оживява. А Венера е планетата на хармонията, любовта и красотата. Ако двете планети се срещнат, какво се случва? Тадаам — удължаване на косата.

Усмихвах се по целия път до вкъщи.

Когато стигнах след час до апартамента, отворих вратата с очакването да заваря обичайния прахоляк и строителни отпадъци. Но

преди да успея да прекрача прага, Пи Джей ме пресрещна на вратата.

— Затвори си очите, затвори си очите — повтори той ентузиазирано, като покри лицето ми с длан.

Затворих очи и Пи Джей ме поведе по коридора.

— Добре, вече можеш да погледнеш — каза той.

— Изненадааа — извикаха множество гласове.

— Майчице мила! — ахнах аз, като си отворих очите. Пред мен стояха господин и госпожа Пател, Нат, Алекс, Сушила, Джоел, Кло, Ейми, Джо, Роза, Ури, Марио и Неса. *Тя пък как е успяла да дойде дотук преди мен?* — зачудих се наум. И всички до един бяха широко усмихнати.

— Уау! — възкликнах аз.

Роза дойде до мен и ме прегърна през рамо.

— Виж. Огледай се наоколо — каза тя.

Ако бях шокирана от промяната на косата ми, то при вида на всекидневната, направо бях сащисана. Всичко изглеждаше повече от великолепно. Стените бяха боядисани в мек кехлибарен цвят, а пердетата бяха от златист муселин. Старият избелял килим го нямаше и сега подът бе покрит с лакиран дъбов паркет. По рафтовете на библиотеката бяха наредени пътеписи и романи. В празната ваза в камината най-последно имаше цветя — огромен букет жълти рози. Малко двуместно канапе с меден цвят бе поставено близо до италианския кремав диван на леля ми, чието найлоново покритие най-последно беше махнато. Освен това върху него имаше разпръснати множество плюшени възглавнички в същия цвят като на дамаската на канапето. Ефектът беше поразителен. От стаята се излъчваше стил и уют.

— Това не е всичко — каза Пи Джей и ме поведе към кухнята, която също бе променена до неузнаваемост.

Шкафовете бяха на старите си места, но им бяха сложени вратички от светъл дъб със сребристи дръжки, което придаваше на стаята модерен вид. Стените бяха боядисани в светложълто, в тон с плочките около мивката, които бяха в златисто и зелено. Всичко това правеше кухнята да изглежда доста слънчева. Най-много се зарадвах обаче, когато Роза влезе и отвори всички шкафове и чекмеджета, за да ми покаже, че бяха пълни с прибори за хранене, тенджери, тигани, чинии, чаши и хранителни продукти. А на плота бе поставена лъскава метална кутия с бисквити, кексчета и бонбони.

Докато Роза предлагаше на гостите ни напитки и дребни сладкиши от обновената ни кухня, Пи Джей ме разведе из останалата част от апартамента.

За банята той бе избрал изчистен, съвременен стил. Всичко беше в бяло — плочките, таванът и трите стени, а четвъртата бе цялата покрита с огледало, което правеше помещението да изглежда двойно по-голямо.

— Тъй като не разполагате с кой знае колко пространство, магнах ваната и сложих душ-кабина — каза ми Пи Джей. — Харесва ли ти така?

— Направо е супер — отвърнах аз, като продължавах да се оглеждам. Не бе пропуснат нито един детайл. Лъскави закачалки, етажерка, на която бяха наредени големи пухкави хавлии, лавица, пълна с невероятно ухаещи лосиони, различни видове сапуни и шампоани, които чакаха да бъдат изпробвани. А на перваза на прозорчето, който се намираще над мивката, бе поставена малка вазичка с букет от червени фрезии. — Прекрасно, превъзходно, умопомрачително.

Последвах ухилена до уши Пи Джей, който ме поведе към спалните. Последните няколко вечери Роза бе спала на пода в стаята ми заради ремонта в спалнята на леля Есме. Стомахът ми се сви на топка, когато посегнах да отворя вратата, защото беше изключително важно тази стая да бъде повече от перфектна. Но тревогата ми се оказа напразна. И тук Пи Джей бе направил чудеса. Беше избрал стените да са в бледовиолетово, а щорите в небесносиньо. Създаваше се усещането за прохлада, ред и чистота — съвсем в стила на леля ми.

— И накрая — твоята стая — каза той.

Докато вървахме по коридора към нея, си помислих, че едва ли са могли да я променят кой знае колко за един ден, тъй като на практика двете с Роза живеехме там, докато траеше ремонтът на останалата част от апартамента. Но Пи Джей отново успя да ме изненада. Бе решил проблема с недостатъчното пространство в тясната ми стаичка, като бе заменил обикновеното ми легло с високо, до което се стигаше по стълба, а под него бе разположил бюрото с компютъра и стола ми, както и полица за книги. На стената срещу леглото бе окачил постери, изобразяващи всички места, които мечтаех да посетя някой ден — Индия, Африка, Европа, Южна Америка, Луната, Юпитер.

Освен това на полицата до бюрото ми беше сложил няколко снимки с ярки рамки. Една на Спот, Чернушка и Снежко, една на Фран, Ани, Бърни и Джейн, а също и по една на татко и на госпожа Уилкинс.

— Роза ми показва албума ти — прошепна ми Пи Джей. — Надявам се, че не се сърдиш. Помислих си, че е добре да сложа на видно място снимките на важните за теб хора и на любимците ти, така че да си ги гледаш всеки ден и да ти напомнят, че не си сама.

— Разбира се, че не се сърдя, Пи Джей. Дори напротив, страшно ти благодаря! — Бях толкова развълнувана, че не знаех какво повече да кажа. Добре че в този момент Ури се показва в стаята с найлонова торбичка в ръка.

Пи Джей направи галантен поклон.

— Удоволствието бе изцяло мое. Приеми го като подарък за рождения си ден.

Гърлото ми се сви от вълнение.

— А пък аз реших, че всички са ме забравили.

— Да те забравим? Че как бихме могли? Та ти си „Момичето на зодиака за месеца“, забрави ли? Хайде, да се връщаме при другите, време е за веселба — каза той и извади отнякъде кутия, пълна с цветни хартиени шапки, надуваеми хартиени свирки и конфети.

Когато отидохме във всекидневната, раздадохме шапки на всички, а Неса предложи да танцуваме конга^[1] из апартамента. Подобра идея едва ли можеше да се намери. Начело на колоната застана Джо, който бе надянал шапка като на Наполеон и бе сложил пиратска превръзка на окото си, а след него се наредихме всички останали, като всеки се хвана за рамената на този пред него.

— Трала ла, ла, ла, ла — пеехме дружно с пълен глас и обикаляхме от коридора до всекидневната и обратно, като изнасяхме краката си ту надясно, ту наляво, до момента, в който забелязах леля Есме да стои на входната врата с куфар в ръка.

Не изглеждаше никак възхитена.

[1] Латиноамерикански танц, при който участниците се нареждат в колона един зад друг и се държат за раменете. — Б.пр. ↑

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ВСИЧКО Е ДОБРЕ, КОГАТО СВЪРШВА ДОБРЕ

Опитах се да ѝ обясня. Наистина се опитах.

— Вече познаваш господин и госпожа Пател от магазина отсреща, както и Роза — казах ѝ аз, след като тя накара всички да напуснат апартамента и отчете, че жилището ѝ не изглежда като преди. — Сушила, Ейми, Джоел и Кло са от училище. Защо ли си мислех, че ще се радваш за мен, ако си намеря приятели?

— А останалите? Кои бяха те? — попита леля Есме.

— Ами останалите... Те... Малко е сложно. Сигурно ще ти прозвучи откачено, но не се притеснявай, и аз така го приех отначало. Та значи останалите са... въъ... планети.

— Планети?

Кимнах утвърдително.

— Да. Планети, които са приели човешки облик и живеят сред нас.

Леля ми не изглеждаше впечатлена.

— А най-готиното от всичко е, че са мои приятели.

Тя ме погледна сърдито и се запъти към стаята си.

— Това е самата истина — продължих аз, тръгвайки след нея. — Неса е Венера и държи козметичен салон. Ури е Уран. Той пък е собственик на магазин за вълшебства и трикове и интернет кафе. Марио е планетата Марс и е учител по бойни изкуства. Ако го опознаеш, ще видиш, че ще ти хареса. А с Джо сме най-близки. Той е моят покровител за един месец, тъй като аз съм „Момичето на зодиака“. Той е Юпитер и притежава ресторантчето за деликатеси в Осбъри.

На лицето на леля се изписа отчаяние.

— „Момиче на зодиака“? Марс? Венера? Чуваш ли се какви ги говориш? Казваш, че онзи набитичкият мъж с веселяшката

физиономия е Юпитер? Сега сигурно ще ми кажеш и че пекарната е на Нептун.

Аз избухнах в бурен смях.

— Не. На Нептун е заведението за риба и пържени картофки, „Посейдон“. Нали се сещаш, Посейдон, Нептун, кралят на морето. Прочетох за всички тях в книгата си по астрология.

Леля Есме ми отправи измъчен поглед.

— В такъв случай Луната сигурно държи магазина за сирене и кашкавал?

— Искат ти се! Не. Това определено не е за нея. Луната е госпожица Луна и работи като училищен съветник в нашето училище. Между нас да си остане, но мисля, че на нея нещо ѝ хлопа дъската. Е, има и няколко планети, с които не съм се запознала. Веднъж само видях Херми в ресторанта за деликатеси. Той е... как беше? А, да — въплъщение на Меркурий. Работи като куриер за някаква фирма. Освен това е изключително чаровен. А Сатурн дори не съм го и виждала. Разбрах само, че ръководи нещо някъде си.

Докато ѝ обяснявах всичко това, лицето на леля ми изрази какви ли не емоции — разочарование, недоверие, обида и загриженост. Накрая вдигна ръце и извика:

— Стига, Дану, достатъчно! Това определено е най-налудничавото от всички неща, които си правила досега в опитите си да ме изкараш извън нерви.

— Но, лельо Есме, това е сама истина. Честна дума.

— Стига, Дану, не искам да чувам и дума повече! Отивай си в стаята!

— Но... но... ти все още не си ми казала какво мислиш за ремонта на апартамента — всекидневната, твоята стая. Не са ли страхотни?

Тя се огледа наоколо и сви устни, както правеше обикновено, когато се ядосаше.

— Страхотни ли? Дану, нямам представа как точно е станало, но я ми кажи кой ще плаща за всичко това?

— Но, лельо, ремонтът е безплатен. Всъщност още не съм ти казала за Пи Джей. Той е Плутон, планетата на промените, и аз го спечелих в една игра. Е, не самия него, а услугите му. Пи Джей се

занимава с вътрешен дизайн. Така че за нищо не трябва да се тревожиш. Не ти ли харесва?

Леля ми посочи вратата.

— Дану, незабавно отивай в стаята си, докато реша какво да правя с теб. Веднага!

Направих както ми каза и прекарах известно време в писане на имейли на старите ми приятелки. Поради ремонта и курса по самозащита, не бях имала кой знае каква възможност да си проверявам пощата и сега тя бе направо задръстена с писма от тях, пълни с въпроси къде съм се изгубила и молби да не ги забравям. Докато им отговарях, истински се вбесих на леля си. Не каза нито дума за благодарност и дори не си направи труда да дойде и да погледне стаята ми.

След десетина минути на вратата се почука.

— Дану, отивам до магазина да си взема цигари.

— Но ти не пушиш.

— Току-що пропуших. В скоро време сигурно и ще пропия.

Чух я да отваря и затваря вратата на апартамента и продължих с писането на имейли.

Тогава в долния десен ъгъл на екрана ми изскочи съобщение. Беше от Джо и гласеше:

„Бързо, последвай леля си, тя има нужда от теб“.

Ха, говори така, защото не познава леля ми! — помислих си аз. — *Тя не се нуждае от никого.* Тогава изведнъж се сетих какво ми бе казала Джоел за първото си впечатление от мен — че съм й изглеждала така, сякаш не се нуждае от никого и нищо. Възможно ли бе леля Есме да се чувства точно като мен и да се крие зад строгия си вид?

Станах, отидох в кухнята и погледнах през прозореца към площада. Вън беше тъмно, мокро и ветровито, но не забелязах никого наоколо. Видях, че леля Есме излезе от магазина на семейство Пател на ъгъла и тръгна през площада. Всичко изглеждаше нормално. Може би Джо бе имал предвид, че е необходимо да съм по-търпелива с нея или нещо от сорта.

Тъкмо щях да се връщам в стаята си, когато мярнах някакво движение в единия край на площада. Взрях се натам. Имаше някого на алеята, която водеше към блока ни. Сърцето ми направо спря, когато разбрах кой беше там. О, неее! Това бяха онези двамата — Трев и База, и се промъкваха зад леля ми.

Втурнах се към стаята си и набрах Джо на зодиакалния си телефон.

— Дану, получи ли съобщението ми? — попита ме той.

— Да, ти се оказа прав — отвърнах аз, като междуременно изскочих от апартамента и хукнах през глава по стълбите надолу, вземайки по две стъпала наведнъж. — Леля Есме е в беда. Същите момчета, които се опитаха да откраднат телефона ми, се канят да я нападнат.

— Колко са? — попита Джо.

— Видях двама, но останалите може да са наоколо, така че, моля те, побързай! — настоях аз, като стигнах приземния етаж. — Кога ще пристигнеш, за да ги сплашиш отново с номера на кентавъра?

— Ти сама можеш да се справиш с тях — каза ми той и затвори.

— Но Джооо...

Нямаше никакво време за губене. Джо беше далече, а момчетата вече бяха точно зад леля ми, която си вървеше, без да подозира каквото и да било. Пъхнах телефона в джоба си и изскочих от входа точно когато я сграбчиха изотзад.

Тя изпищя и изтърва чантата си.

— Веднага я пуснете! — изкрещях им аз.

Когато ме видя, леля Есме изпадна в още по-голям ужас.

— Дану, връщай се веднага вкъщи!

Трев се обърна и видя, че съм тръгнала право към тях.

— Хей, тува не е ли гуспойцъ Растъ с луксозниъ тилифон? — възкликна той — Къкво съ йе случилу с прическътъ ти?

— Не е твоя работа — отвърнах му аз и спрях.

— Е, къдей дибелиъ ти приятел тъз вечер? — подигравателно подхвърли Трев и се огледа предпазливо. — Онъз уткъчалкъ с конскътъ задницъ.

— Ще дойде — отвърнах аз. — Ако не той, то със сигурност някой от приятелите му.

— Дану, моля те, бягай! — увещаваше ме леля Есме, докато безуспешно се опитваше да се освободи от хватката на База.

Думите на Джо отекнаха в съзнанието ми: „Ти сама можеш да се справиш с тях“.

Поех дълбоко въздух и си припомних какво ми каза Марио в последния ден на обучението: „Не им позволявай да забележат страха ти. Нападай и се отбранявай!“

Поех още веднъж дълбоко дъх.

— Ииия! — извиках аз и се хвърлих стремително към Трев. Сложих единия си крак зад неговия, като в същото време му нанесох силен удар с длан в брадичката, и той се просна на земята.

— Удари го с лакът, лельо — извиках аз, като се нахвърлих на База откъм гърба, за да го накарам да я пусне. — Използвай лактите си!

Тя ме послуша и нанесе няколко резки удара с лакти. Аз се докопах до очите му и той набързо я пусна.

Междувременно Трев се беше покопитил и се опитваше да се изправи на крака. Нямах никакво намерение да му позволя това, така че хукнах обратно към него. Без дори да се замисля, го сригах набързо в слабините.

— Пожелавам ти успешна кариера като сопрано — казах му аз, а той се преви надве и отново падна на земята.

Виждайки Трев да се свива от болка, База се поколеба за миг, но веднага след това възвърна самоувереността си.

— Никой не може да се отнася така с приятеля ми — изкрещя той и се втурна върху ми.

Аз обаче го очаквах. В отговор се спуснах към него с вдигнати пред гърдите ръце и той беше толкова зает в чудене с коя ръка ще го ударя, че въобще не забеляза как му подложих крак. Така че на свой ред се преметна и се стовари върху приятеля си.

— Хайде — извиках на леля Есме, която стоеше вцепенена, — да бягаме.

Сграбчих ръката ѝ и хукнахме към входа на блока и после нагоре по стълбите. Направо влетяхме в апартамента и по най-бързия начин поставихме верижката на вратата и заключихме по два пъти всички ключалки. Чух в далечината полицейски сирени и в същия момент

зодиакалният ми телефон звънна в джоба ми, а леля буквално се свлече на пода.

— Добре ли си, Дану? — попита Джо.

Докато говорех с него по телефона, изтичах в кухнята и погледнах през прозореца, за да проверя дали момчетата не бяха хукнали след нас. Нямаха никакъв шанс да го направят, защото видях как полицаите им сложиха белезници и ги откараха с полицейската кола.

— Джо, защо не ни се притече на помощ? — попитах задъхана.

— Реших вместо това да се обадя на ченгетата — отвърна ми той. — В случай че имаш нужда от подкрепление. Не е лошо от време на време да се възползваме от услугите, които ни предлага планетата Земя. Заловиха ли ги?

— Да, заловиха ги. Благодаря ти! — отговорих аз и тогава чух, че леля хлипаше в коридора. — По-добре да затварям, Джо, леля Есме има нужда от мен.

Върнах се в коридора и седнах на пода до нея.

— Успокой се, лельо, всичко свърши. Полицията ги арестува.

Опитах се да я прегърна, но това я разстрои още повече.

— Защо плачеш, лельо Есме? Вече сме в безопасност. Какво мога да направя за теб?

— Ни... ни... нищо — отвърна тя, подсмърчайки.

— Е, не мога да те оставя така на пода в коридора. Ела, нека да отидем във всекидневната.

Тя ме последва послушно, подсмърчайки като малко момиченце, което бе сънувало кошмар. Оставих я да си поплаче още малко. Когато най-после се успокои и избърса сълзите си, леля се огледа наоколо. Това за съжаление я разстрои наново и тя пак се разплака.

— О, боже — възкликнах аз, като също се огледах, — не ти харесва, нали? Много съжалявам! Сигурно трябваше първо да те изчакам да се върнеш.

— Не, не е това — заподсмърча леля Есме. — Аз... аз... харесвам всичко страшно много.

— Тогава защо плачеш?

— Защото се чувствам ужасно. Претърпях пълен провал в опитите си да се грижа за теб. Заради мен ти беше нещастна. Нищо чудно, че искаш да си тръгнеш, нищо чудно, че никой никога не ми е

идвал на гости и че нямам приятели. Защото работя през цялото време, преструвайки се, че вода много активен живот, а всъщност нямам никакъв живот — изстреля тя всичко на един дъх. — Истината е, че съм самотна и много се радвам, че си тук, защото като се прибера, вече не съм сама в празния си апартамент. Единственото, за което винаги съм мечтала, е да си имам истински дом. Но какво да направя, че не ставам за нищо! Дори цветето, което си купих, изсъхна. Нищо и никой не се задържа за дълго край мен.

Докато леля Есме седеше и плачеше като дете, аз си блъсках ума какво да правя. Дали да не се обадя на татко? Или пък на Джо? Или пък чаша чай щеше да свърши работа? В крайна сметка останах до нея, държейки ръката ѝ, докато тя се наплаче.

Съвсем неочаквано плачът ѝ секна и тя започна да се смее. Това беше още по-шашкащо. Помислих, че съвсем са ѝ изгърмели бушоните, и дори се зачудих дали да не се обадя в психиатрията, за да дойдат да я приберат.

Точно тогава тя ме прегърна.

— Дану, мислиш ли, че можеш да ми дадеш още един шанс?

ЕПИЛОГ

Три месеца по-късно леля Есме и аз се изнесохме от апартамента.

Беше срамота да зарежем такова луксозно жилище, но то вече беше тясно за нас. Имахме нужда от повече пространство не само заради непрекъснатия поток от гости, който се стичаше напоследък у дома, но и защото Роза имаше нужда от стая. Когато разбра, че тя спи на дивана у братовчедка си, леля ми незабавно реши да я покани да живее с нас.

Попаднахме на много хубава къща само на половин миля от Осбъри. Леля Есме веднага я хареса. Първоначално се опасявахме, че ще бъде твърде скъпа за нас, но благодарение на чудесния ремонт на Пи Джей взехме доста добри пари от продажбата на апартамента, така че успяхме да я купим. Естествено веднага наехме Пи Джей да ѝ направи ремонт и тя стана великолепна. В къщата има четири спални. Една за леля, една за мен, една за Роза и четвъртата за татко или брат ми, когато ни дойдат на гости.

Най-много ми харесва това, че зад къщата има градина с ябълкови дръвчета и леха със зеленчуци. Брат ми Люк вече ни посети няколко пъти. Мисля, че го виждаме толкова често напоследък, защото май си пада по Роза. Но независимо от причините му, на мен ми е приятно, че го виждам. Джо и Марио са ни най-редовно на гости и макар вече да не съм „Момиче на зодиака“, продължавам да посещавам часовете на Марио, а Джо все така ми носи по някоя от любимите си рецепти, благодарение на които леля Есме, Роза и аз се превърнахме в истински кулинали. В книгата ми по астрология пише, че всичко, до което Юпитер се докосне, разцъфва. Определено е така, включително и по отношение на фигурите ни.

Леля Есме вече не остава да работи до толкова късно, така че като цяло у дома е по-спокойно и приятно. Всъщност ние с нея доста се сблизихме. Тя все още отказва да приеме идеята, че планетите съществуват в човешки облик на Земята, но и аз не желая да ѝ я

натрапвам. Всяко нещо с времето си. Тя така или иначе харесва компанията на Джо и Марио. Не е ли това най-важното?

Освен това си взехме куче и котка. С леля отидохме в приют за животни и си ги избрахме. Кучето е сетер и има прекрасна медно кафява козина. Кръстихме го Синчец. Котката е черна персийка с жълто-оранжеви очи. Нея пък кръстихме Жълтурка. Подобно на леля, и аз смятам, че и двете животни са много доволни, че си имат дом и място, където да тичат на воля. Особено след живота си в клетка в приюта.

В училище нещата не могат и да бъдат по-добре. Госпожа Инквизиция е изключително щастлива, че се отървах от растата и свалих кичурите за удължаване на косата, тъй като междуременно собствената ми коса поотрасна и вече определено нямам нужда от тях. Джоел, Кло и Сушила ме приеха в тяхната компания и макар че никога няма да забравя старите си приятелки, съм щастлива, че си намерих нови приятелки, които живеят наблизко, така че можем да ходим заедно на училище и да се шматкаме насам-натам. Освен това успях да си оправя и оценките и пак съм добра ученичка. Следващата ваканция пък ще ходим на екскурзия до Италия, така че смятам да опиша всичко и с това да сложа началото на моите пътеписи.

Татко ще се върне по Коледа. Но откакто живея в дом, където се чувствам уютно и приятно, не ми тежи чак толкова, че го няма. Мисля, че и на него ще му хареса задушевната атмосфера в къщата.

Що се отнася до Трев и База, след като ченгетата ги прибраха за нападението им над леля Есме, прочетох в местния вестник, че полицията е открила в дома на Трев голям брой задигнати вещи от влизания с взлом, така че и двамата в момента изтърпяват своето наказание.

Донякъде ми е жал за тях. Не че оправдавам поведението им, но като се замисля, те си нямаха планета покровител, която да им подаде ръка в труден за тях момент, както се случи с мен, когато бях изпаднала в бунтарския си период. В началото на годината си мислех, че животът ми е свършил и че нищо хубаво няма повече да ми се случи, но сега имам чувството, че той тепърва започва. Отново съм предишната Дану. Истинската Дану, която не се страхува от света и е щастлива с това, което има. А като си спомня само колко зле се чувствах, когато ме беше яд на всичко и всички.

В края на годината, когато господин Бийчъм ме помоли да стана и да прочета стихотворението си, ето как звучеше то:

*„Имам най-страхотната леля на света
и в добавка — своя щастлива звезда.
С приятелите ми до мен не съм сама,
пък и вече се чувствам у дома.“*

ФАЙЛ НА ЗОДИЯ СТРЕЛЕЦ

Профил на зодия Стрелец — особености, характеристики и интересни факти:

Едни от най-позитивно настроените към живота хора са родени под знака на зодия Стрелец. Те винаги виждат най-доброто у всеки и се славят със своята грижовност и великодушие. При спорен въпрос умеят да виждат аргументите и на двете страни. Изключително отзивчиви са. А оптимизмът им е направо заразителен.

Но от друга страна, като огнен знак, те могат да бъдат нетърпеливи и да стигнат до крайности, ако нещата не се случват по начина, по който те очакват. Понякога лесно се засягат, но ако им се даде малко време, нещата си идват на мястото.

Елемент: Огън

Цвят: Синьо, червено и бяло

Камък: Лазурит

Животно: Кон, куче

Щастлив ден: Четвъртък

Управляваща планета: Юпитер

Стрелецът се разбира най-добре с: Близнаци, Стрелец

Стрелецът не се разбира с: Скорпион

Представата на Стрелеца за рай: Да отиде на сафари в Африка.

Ако искате да ядосате Стрелец: Доказвайте му през цялото време, че греши. Скоро ще се убедите, че ако нещата не стават по неговия начин, той просто ще си тръгне.

Известни Стрелци: Брат Пит, Бритни Спийърс, Кати Холмс

Издание:

Кати Хопкинс. Рецепта за съпротива

Английска. Първо издание

ИК „Хермес“, Пловдив, 2008

Редактор: Венера Атанасова

Коректор: Йорданка Траянова

ISBN: 978-954-260-629-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.